

NR 3
2000

2 maja 2000

BIULETYN

URZĘDU REGULACJI ENERGETYKI

w numerze m. in.:

- Sprawozdanie – 1999
- Świadectwa kwalifikacyjne

*Urząd Regulacji Energetyki informuje,
że decyzje Prezesa URE w sprawie taryf
dla energii elektrycznej, paliw gazowych
oraz ceny węgla brunatnego dla elektrowni
publikowane są odpowiednio w:*

*„Biuletynie Branżowym URE – Energia elektryczna”,
„Biuletynie Branżowym URE – Paliwa gazowe”
oraz „Biuletynie Branżowym URE – Węgiel brunatny”.*

*Biuletyny branżowe z taryfami dla energii elektrycznej
są dostępne na płytach CD-ROM (cena 1 płyty – 15 zł)
w Biurze Komunikacji Społecznej i Informacji URE.*

*Jednocześnie wszystkie biuletyny branżowe z ostatnio
opublikowanymi taryfami dla energii elektrycznej,
można pobrać ze strony internetowej URE:*

www.ure.gov.pl

OD REDAKCJI

Szanowni Czytelnicy!

W bieżącym numerze, zgodnie z ustawą – Prawo energetyczne, art. 24 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 2, przedstawiamy pełny tekst sprawozdania Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z działalności w 1999 roku, złożony Prezesowi Rady Ministrów. Jest to, tym razem trzecia, coroczna prezentacja dokonań Regulatora.

Przy tej okazji warto wspomnieć, iż polityka informacyjna Urzędu Regulacji Energetyki kształtuje się zgodnie z celami i kompetencjami, które wyznacza Prezesowi URE Prawo energetyczne. Prezes Urzędu działa „przy otwartej kurtynie”, wyznając zasadę, że regulacja winna być maksymalnie przejrzysta, a regulator powinien prowadzić dialog zarówno z podmiotami gospodarczymi sektora, jak i odbiorcami paliw i energii. Zasada przejrzystości jest bowiem jedną z najważniejszych w dziedzinie regulacji i posiada decydujący wpływ na politykę informacyjną.

Do problemu ważności świadectw kwalifikacyjnych wydanych na podstawie przepisów obowiązujących przed wejściem w życie Prawa energetycznego powraca w swoim artykule Ryszard Taradejna. Nadal do Urzędu dociera wiele sygnałów o dowolnych interpretacjach aktów wykonawczych w tej sprawie.

Systematycznie wydawana wkładka przynosi potężną porcję informacji o kolejnych decyzjach Prezesa Urzędu w sprawach koncesji i taryf.

Ceniony przez wielu naszych Czytelników, „Słownik Regulacji i Regulatora” przybliży następne hasła, do lektury których serdecznie zaprasza

Biuro Komunikacji Społecznej i Informacji

SPIS TREŚCI

Sprawozdanie z działalności Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki za 1999 rok	2
---	---

Świadectwa kwalifikacyjne	34
---------------------------	----

Informacje i komunikaty	36
-------------------------	----

BIULETYN URZĘDU REGULACJI ENERGETYKI

Wydawca: Urząd Regulacji Energetyki

Redaguje: Biuro Komunikacji Społecznej i Informacji URE

Adres Redakcji: 00-872 Warszawa, ul. Chłodna 64, tel. 661 62 22, fax 661 62 24

Skład, łamanie, organizacja druku i kolportaż: Studio Literka, ul. Walecznych 61, 03-920 Warszawa, tel./fax 671 73 51. Oddano do druku 18 kwietnia 2000 r.

Nakład: 3000 egzemplarzy. ISSN 1506-090X Cena zł 12,-

Materiały fotograficzne wykorzystano za zgodą właścicieli praw autorskich. Informacji o warunkach prenumeraty udzielamy pod numerem tel. (022) 661 62 22
Numer konta bankowego do wpłat za prenumeratę: NBP O/O Warszawa 10101010-2873-223-1, Urząd Regulacji Energetyki (Biuletyn URE).

SPRAWOZDANIE Z DZIAŁALNOŚCI PREZESA URZĘDU REGULACJI ENERGETYKI ZA 1999 ROK

WPROWADZENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki reguluje działalność przedsiębiorstw energetycznych zgodnie z założeniami polityki energetycznej państwa i przepisami zawartymi w ustawie Prawo energetyczne.

Zgodnie z art. 23 ustawy *Prawo energetyczne*, do zakresu kompetencji i obowiązków Prezesa URE należy w szczególności:

- 1) „udzielanie, odmowa udzielenia, zmiana i cofanie koncesji,
- 2) zatwierdzanie i kontrolowanie taryf paliw gazowych, energii elektrycznej i ciepła pod względem zgodności z zasadami określonymi w art. 45 i 46 oraz zatwierdzanie i kontrolowanie cen węgla brunatnego na zasadach określonych w art. 48,
- 3) uzgadnianie projektów planów, o których mowa w art. 16,
- 4) kontrolowanie parametrów jakościowych dostaw i obsługi odbiorców w zakresie obrotu paliwami gazowymi i energią elektryczną,
- 5) rozstrzyganie sporów w zakresie określonym w art. 8 ust. 1,
- 6) nakładanie kar pieniężnych na zasadach określonych w ustawie,
- 7) współdziałanie z właściwymi organami w przeciwdziałaniu praktykom monopolistycznym przedsiębiorstw energetycznych,
- 8) publikowanie informacji służących zwiększeniu efektywności użytkowania paliw i energii,
- 9) zbieranie i przetwarzanie informacji dotyczących gospodarki energetycznej,
- 10) kontrola kwalifikacji osób, o których mowa w art. 54”.

Prezes URE, realizując swoje zadania, kieruje się zasadami równoważenia interesów przedsiębiorstw energetycznych i odbiorców paliw i energii oraz promowania konkurencji. Dwa lata działalności regulacyjnej potwierdziły konieczność sprawowania nadzoru nad sektorem energetycznym przez niezależnego regulatora. Regulacja tego typu jest niezbędna w sytuacji występowania monopolu naturalnych (sieciowe przedsiębiorstwa przesyłowe i dystrybucyjne) i ograniczonego zakresu funkcjonowania mechanizmów rynkowych. Pozytywną rolę oddziaływania państwa na sektor energetyczny potwierdzają również doświadczenia krajów zaawansowanych w jego reformowaniu.

Przy Prezesie URE działa Rada Konsultacyjna (art. 25 *Prawa energetycznego*), która pełni funkcję opiniodawczą w sprawach należących do zadań Prezesa URE. W roku 1999 Rada Konsultacyjna zajmowała stanowiska w sprawach dotyczących regulacji energetyki w Polsce. O treści swoich stanowisk Rada Konsultacyjna informowała Prezesa URE, a także przesyłała je Prezesowi Rady Ministrów oraz Ministrowi Gospodarki. Ze swej działalności w 1999 r. Rada Konsultacyjna przygotowała sprawozdanie i złożyła je Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki.

Część I. USTAWOWE KOMPETENCJE I OBOWIĄZKI PREZESA URZĘDU REGULACJI ENERGETYKI

1. Udzielanie, odmowa udzielenia, zmiana i cofanie koncesji

1.1. Udzielanie koncesji

Koncesja jest administracyjną regulacją działalności gospodarczej w wyodrębnionej dziedzinie, oznaczającą nałożenie na podmiot, po spełnieniu przez niego wymaganych przesłanek, obowiązku wypełniania określonych warunków. Koncesja jest jednym z podstawowych narzędzi regulacji w energetyce i oznacza prawo uczestnictwa w rynku na określonych warunkach. Przepis art. 32 ust. 1 ustawy *Prawo energetyczne* stanowi, iż uzyskania koncesji wymaga prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie:

- 1) wytwarzania paliw i energii,
- 2) magazynowania paliw gazowych i ciekłych,
- 3) przesyłania i dystrybucji paliw i energii,
- 4) obrotu paliwami i energią.

Zakres działalności wyłączony z obowiązku uzyskania koncesji określa rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 17 lipca 1998 r. w sprawie *określenia szczególnych rodzajów i zakresu działalności gospodarczej nie wymagających uzyskania koncesji* (Dz. U. Nr 98, poz. 621).

Zgodnie z art. 33 ust. 1 ustawy *Prawo energetyczne*, Prezes URE udziela koncesji wnioskodawcy, który:

- 1) ma siedzibę lub miejsce zamieszkania na terenie Rzeczypospolitej Polskiej,
- 2) dysponuje środkami finansowymi w wielkości gwaran-

- tującej prawidłowe wykonywanie działalności bądź jest w stanie udokumentować możliwość ich pozyskania,
- 3) ma możliwości techniczne gwarantujące prawidłowe wykonywanie działalności,
 - 4) zapewni zatrudnienie osób o właściwych kwalifikacjach zawodowych, o których mowa w art. 54,
 - 5) uzyskał decyzję o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu.

Jednocześnie *Prawo energetyczne* (art. 33 ust. 3) określa przypadki, w których nie może być wydana koncesja. Dotyczy to wnioskodawcy:

- 1) który znajduje się w postępowaniu upadłościowym lub likwidacji,
- 2) któremu w ciągu ostatnich 10 lat cofnięto koncesję na działalność określoną ustawą,
- 3) skazanemu prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo mające związek z przedmiotem działalności gospodarczej określonej ustawą.

Zgodnie z art. 67 ust. 1 ustawy *Prawo energetyczne*, Prezes URE zobowiązany był do udzielenia z urzędu koncesji przedsiębiorstwom energetycznym działającym lub będącym w budowie w dniu ogłoszenia ustawy, o ile spełniały one warunki określone ustawą. W toku postępowań koncesyjnych wszczynanych z urzędu w 1998 r. opracowano dwanaście typów kwestionariuszy koncesyjnych służących do zbierania informacji o przedsiębiorstwach, wobec których postępowania te były prowadzone. Jednocześnie opracowana została procedura postępowania przygotowującego decyzje koncesyjne, obejmująca zagadnienia techniczne dotyczące ciepła i energii elektrycznej oraz metodykę analizy finansowej przedsiębiorstw.

Proces udzielania koncesji z urzędu został praktycznie zakończony przed końcem 1998 r., z wyjątkiem koncesji na działalność w zakresie obrotu i magazynowania paliw ciekłych, których udzielanie kontynuowano w 1999 r. Postępowania w tych ostatnich sprawach zostały wszczęte z urzędu przed 5 grudnia 1998 r. wobec tych przedsiębiorstw, które odpowiadając na ogłoszenia w prasie („*Rzeczpospolita*”, kolumny *Rynek i Ekonomia*), zgłosiły fakt prowadzenia działalności energetycznej w dniu ogłoszenia ustawy *Prawo energetyczne*.

W 1999 r. została zmodyfikowana procedura postępowania przygotowującego decyzje koncesyjne. Modyfikacja

uwzględniała specyfikę podmiotów, które dopiero zamierzały rozpocząć działalność polegającą na wytwarzaniu, magazynowaniu, przesyłaniu i dystrybucji oraz obrocie paliwami i energią. W sprawach wszczętych na wniosek, podstawowe znaczenie dla procedury koncesjonowania ww. rodzajów działalności gospodarczej mają przepisy art. 33 oraz art. 35 ust. 1 ustawy *Prawo energetyczne*. Określają one kryteria uzyskania koncesji oraz wymagania dotyczące zawartości wniosków koncesyjnych.

Zazwyczaj sprawy prowadzone na wniosek charakteryzowały się znacznie większym stopniem złożoności niż sprawy wszczęte z urzędu. Spowodowane to było przede wszystkim brakiem we wnioskach istotnych informacji, koniecznych do oceny możliwości prawidłowego prowadzenia przez wnioskodawcę działalności koncesjonowanej. Bardzo często złożone wnioski były obciążone brakami formalnymi i merytorycznymi, niejednokrotnie nie zawierały nawet podstawowych informacji (np. określenia rodzajów paliw ciekłych, które będą przedmiotem obrotu czy też magazynowania). Stąd też okres rozpatrywania sprawy, w dużej mierze był uzależniony od sprawnego uzupełnienia dokumentacji przez wnioskodawcę. Wezwania o uzupełnienie wniosku, kierowane do wnioskodawców, określały dokumenty i informacje, których nadesłanie było konieczne do rozpatrzenia sprawy.

W 1999 r. wnioski o koncesje złożyło 980 przedsiębiorstw. Zdecydowana większość wniosków (858) dotyczyła obrotu (ewentualnie w połączeniu z magazynowaniem lub wytwarzaniem) paliwami ciekłymi. Niejednokrotnie wnioski dotyczyły kilku różnych przedmiotów działalności określonej w art. 32 ust. 1 ustawy *Prawo energetyczne*, np. ciepła i energii elektrycznej oraz różnych rodzajów działalności, np. wytwarzania i przesyłania lub obrotu. Stąd, postępowanie wszczęte na podstawie jednego wniosku często kończyło się udzieleniem kilku koncesji.

Liczba przedsiębiorstw posiadających co najmniej jedną koncesję wg stanu na koniec 1999 r. wyniosła 2077, w tym 1152 przedsiębiorstwa uzyskały swoją pierwszą koncesję w roku 1999.

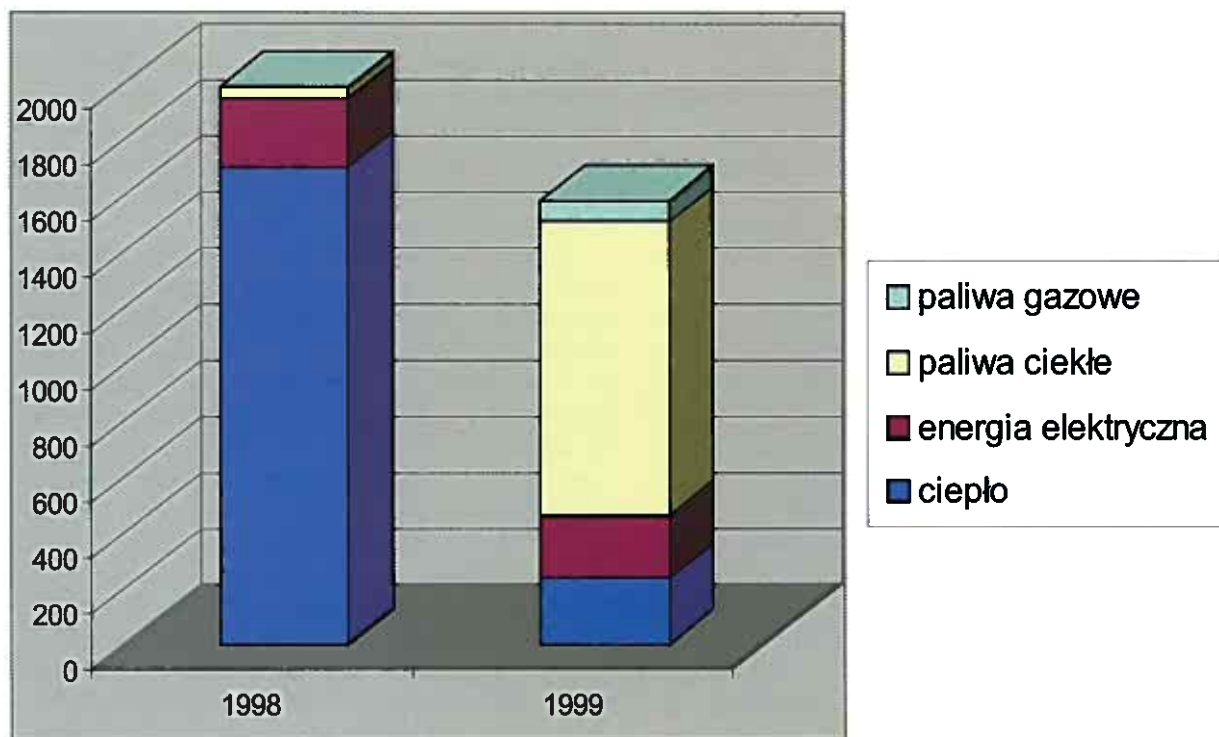
Ogółem w 1999 r. udzielono 1585 koncesji, z tego na wniosek – 931 koncesji i 654 koncesje z urzędu (w wyniku postępowań wszczętych z urzędu w 1998 r.).

W tabeli 1 przedstawiono liczbę koncesji udzielonych w latach 1998 i 1999.

Tab. 1. Zestawienie koncesji udzielonych w latach 1998 i 1999

Rodzaj prowadzonej działalności energetycznej	Obszar koncesjonowania							
	ciepło		energia elektryczna		paliwa ciekłe		paliwa gazowe	
	1998	1999	1998	1999	1998	1999	1998	1999
Wytwarzanie	726	82	49	5	9	27	0	7
Magazynowanie					0	59		
Przesyłanie i dystrybucja	765	105	100	97	0	1	0	34
Obrót	213	50	101	123	30	962	0	33
Razem	1704	237	250	225	39	1049	0	74

Rys. 1. Koncesje udzielone w latach 1998 i 1999

W 1999 roku 40 przedsiębiorstw złożyło wnioski o promesę koncesji. Pozytywnie rozpatrzone wnioski 24 przedsiębiorstw energetycznych, którym udzielono 41 promes, w tym na działalność związaną z zaopatrzeniem w ciepło – 28, energię elektryczną – 10, paliwa gazowe – 3 promesy.

W okresie sprawozdawczym umorzono ogółem 473 postępowania administracyjne wszczęte zarówno z urzędu, jak i na wniosek. Zdecydowana większość umorzonych postępowań była wszczęta z urzędu w 1998 r. Najczęściej przesłanką umorzenia postępowania było złożenie przez stronę oświadczenia o nie prowadzeniu działalności gospodarczej wymagającej uzyskania koncesji.

Wiele przedsiębiorstw, wobec których została wydana decyzja o umorzeniu postępowania, prowadziło działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania ciepła w źródłach o łącznej mocy zainstalowanej nie przekraczającej 5,8 MW, co nie wymaga uzyskania koncesji, zgodnie z §1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 17 lipca 1998 r.

Umorzono 20 postępowań wszczętych na wniosek. Były to postępowania, w toku których wnioskodawca poinformował, że rezygnuje z ubiegania się o koncesję lub nie będzie prowadzić działalności, która wymaga koncesji. Ponadto, w kilku przypadkach pozostawiono sprawę bez rozpoznania lub odesłano wnioski.

Zgodnie z art. 23 ust. 3 ustawy *Prawo energetyczne*, każdy wniosek wymaga zaopiniowania przez właściwy miejscowo zarząd województwa, zarówno w przypadku udzielenia, jak i odmowy udzielenia, zmiany i cofania koncesji. Przepis ten, w swej pierwotnej wersji, obowiązującej do końca 1998 r. miał zastosowanie jedynie w sprawach dotyczących ciepła. Natomiast ustawa z dnia 24 lipca

1998 r. o zmianie niektórych ustaw określających kompetencje organów administracji publicznej – w związku z reformą ustroju państwa (Dz. U. Nr 106, poz. 668) rozszerzyła obowiązek zasięgania opinii zarządów województw na sprawy dotyczące wszystkich rodzajów działalności energetycznej. W związku z tym, prośby o opinię kierowane były do zarządów tych województw, na terenie których prowadzona była działalność gospodarcza w zakresie objętym daną decyzją koncesyjną. Określenie obszaru prowadzenia działalności gospodarczej dokonywane było na podstawie informacji przedstawionych przez wnioskodawcę (lokalizacja źródła, sieci, itp.) W przypadku spraw dotyczących obrotu energią elektryczną i paliwami ciekłymi obszar działania niejednokrotnie obejmował cały kraj, co powodowało konieczność zasięgania opinii wszystkich zarządów województw.

W roku 1999 najwięcej spraw dotyczyło udzielenia koncesji podmiotom prowadzącym działalność gospodarczą, polegającą na obrocie energią elektryczną oraz na wytwarzaniu, magazynowaniu i obrocie paliwami ciekłymi.

W toku procesu koncesjonowania działalności gospodarczej – obrót energią elektryczną, organizacje związkowe spółek dystrybucyjnych zgłaszały szereg obaw związanych z ewentualną utratą swoich dotychczasowych odbiorców na rzecz konkurencyjnych przedsiębiorstw obrotu. Domagano się wręcz zaniechania procesu udzielania koncesji i wyeliminowania z rynku tych przedsiębiorstw. W związku z takimi sygnałami, problem został poddany szczegółowej analizie, w wyniku której Prezes URE uznał, że ze względu na skalę zjawiska, niewielką liczbę podmiotów oraz brak ich konkretnych działań, nie ma takiego zagrożenia, o czym poinformował Komisję Trójstronną Rządu, Pracodawców

i Związków Zawodowych, a także Ministra Gospodarki i Ministra Skarbu Państwa (pismo z 15 czerwca 1999 r.).

Nowe podmioty obrotu nie posiadały majątku sieciowego (własnych sieci elektroenergetycznych) i nie zamierzały prowadzić przesyłania i dystrybucji na własny rachunek, lecz korzystać z usług przesyłowych świadczonych przez PSE S.A. i spółki dystrybucyjne. Jednocześnie nie dysponowały one także innymi znaczącymi składnikami majątku trwałego, a ich kapitał własny był niewspółmiernie niski w porównaniu do deklarowanej wysokości obrotów. W takich przypadkach Prezes URE korzystał z instytucji zabezpieczenia majątkowego, przewidzianej w art. 38 ustawy *Prawo energetyczne*. Zgodnie z tym zapisem, zabezpieczenie majątkowe ma na celu zaspokojenie roszczeń osób trzecich, mogących powstać wskutek niewłaściwie prowadzonej działalności objętej koncesją, w tym szkód w środowisku. Decyzja o uzależnieniu udzielenia koncesji od złożenia przez wnioskodawcę zabezpieczenia majątkowego podejmowana była po przeprowadzeniu szczegółowej analizy i oceny wniosku. Dotyczyło to najczęściej takich podmiotów, które rozpoczynały działalność gospodarczą lub znajdowały się w słabej sytuacji finansowej, a zamierzały prowadzić działalność polegającą wyłącznie na obrocie energią elektryczną.

Wysokość zabezpieczenia majątkowego ustalana była indywidualnie i zależała w szczególności od deklarowanego rozmiaru prowadzonej działalności. Dodatkowo, brano pod uwagę inne elementy, takie jak wielkość posiadanych kapitałów i funduszy własnych, wartość posiadanego majątku trwałego, posiadane lub możliwe do pozyskania środki finansowe na prowadzenie działalności, w wysokości proporcjonalnej do jej planowanego zakresu i przewidywanych przychodów.

Koncesje na obrót energią elektryczną otrzymało 15 wnioskodawców, po złożeniu zabezpieczenia majątkowego w postaci umów gwarancyjnych z osobami prawnymi lub innej formy zabezpieczenia, np. umowy ubezpieczenia.

W 1999 r. istotną częścią prac było koncesjonowanie działalności gospodarczej polegającej na wytwarzaniu, magazynowaniu i obrocie paliwami ciekłymi, zarówno z urzędu, jak i na wniosek. Proces ten wymagał także dostosowania metodologii postępowania. Rozstrzygnięcia wymagało, np. określenie na czym polega działalność „wytwarzanie paliw ciekłych”, niezdefiniowana w *Prawie energetycznym*. Zdefiniowane natomiast jest pojęcie „procesów energetycznych”. W myśl tej definicji procesami energetycznymi są techniczne procesy między innymi w zakresie wytwarzania paliw. Konieczne okazało się również sprecyzowanie, które substancje ciekłe będące nośnikami energii chemicznej podlegają koncesjonowaniu jako paliwa ciekłe. Ostatecznie ograniczono się do tych, które wykorzystywane są jako źródło energii w rozumieniu przemian energetycznych, co oznacza ich spalanie w przystosowanych do tego celu urządzeniach (np. silnikach) i instalacjach (np. kotelach ciepłowniczych).

Część przedsiębiorców z sektora paliw ciekłych prowadziła działalność użytkując bazy paliw, które niejednokrotnie powstawały w latach 70 lub jeszcze wcześniej, głównie

na terenie jednostek wojskowych. Obecnie bazy te stały się własnością Agencji Mienia Wojskowego i zostały wdzierżawione przedsiębiorcom, bez ujawniania im danych o stanie technicznym, mogących mieć wpływ na ocenę danej bazy jako zagrażającej środowisku naturalnemu lub mogącej pogorszyć jego stan. W procesie koncesjonowania, weryfikując spełnianie przez wnioskodawców warunku określonego w art. 33 ust. 1 pkt 3 ustawy *Prawo energetyczne* dotyczącego możliwości technicznych gwarantujących prawidłowe wykonywanie działalności, stwierdzono, że przedstawiane informacje o stanie technicznym baz i znajdujących się w nich zbiornikach paliw były niepełne lub szczątkowe.

W związku z tym, od wnioskodawców deklarujących prowadzenie działalności w bazach paliw, wymagano dołączenia do wniosku: świadectw legalizacji zbiorników na paliwa ciekłe, ostatniego protokołu badań szczelności zbiorników oraz zajęcia stanowiska w sprawie wywiązania się z obowiązku nałożonego przepisem art. 82 ustawy *Prawo budowlane*. Zgodnie z tym przepisem „jednostka organizacyjna oraz osoba fizyczna, wykonująca działalność wpływającą szkodliwie na środowisko, jest obowiązana podejmować działania mające na celu usunięcie przyczyn szkodliwego oddziaływania na środowisko lub zagrożenia i przywrócenie środowiska do stanu właściwego”. Efektem tych działań było uzyskanie przez wnioskodawców stosownych dokumentów dopuszczających do użytkowania eksploatowane przez nich bazy paliw. Kilku wnioskodawców wycofało się z zamiaru eksploatowania starych baz paliw, dla których uzyskanie takich dokumentów okazało się niemożliwe.

1.2. Odmowa udzielenia koncesji

W roku 1999 wydano 10 decyzji odmawiających udzielenia koncesji. Większość tych decyzji (8) dotyczyła działalności w zakresie obrotu paliwami ciekłymi. Odmowy te, najczęściej były spowodowane:

- brakiem środków finansowych gwarantujących prawidłowe prowadzenie działalności,
- skazaniem w przeszłości ubiegającego się o koncesję, wyrokiem sądowym za: wyludzenie i składanie fałszywych zeznań, za przestępstwa skarbowe i dewizowe,
- postawieniem firmy w stan upadłości.

Spośród 10 przedsiębiorstw, którym odmówiono udzielenia koncesji, 3 odwołały się do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Antymonopolowego. Postępowania odwoławcze nie zostały zakończone w 1999 r.

1.3. Zmiana i cofanie koncesji

W 1999 r. wydano 1080 decyzji zmieniających koncesje. Z tego 378 decyzji koncesyjnych zostało zmienionych na wniosek przedsiębiorstwa energetycznego, na podstawie art. 41 ust. 1 ustawy *Prawo energetyczne*. Zmiany te dokonywane były przede wszystkim w związku z:

- wnioskiem koncesjonariusza o wydłużenie terminu wypełnienia warunków szczególnych wykonywania działalności, określonych w koncesjach,
- koniecznością dostosowania zapisu koncesji do aktual-

- nego stanu organizacyjno – prawnego, zaistniałego po przekształceniach własnościowych przedsiębiorstwa,
- wnioskiem koncesjonariusza o rozszerzenie lub zawężenie zakresu udzielonych koncesji w związku z przejęciem lub przekazaniem, wyłączeniem lub modernizacją eksploatowanych albo nowych źródeł ciepła, sieci ciepłowniczych lub linii energetycznych,
 - wnioskiem koncesjonariusza o rozszerzenie obszaru działania na cały kraj (np. zakres działalności spółek dystrybucyjnych określony w udzielonych im z urzędu koncesjach na obrót energią elektryczną pokrywał się z obszarem faktycznie prowadzonej działalności, tzn. z obszarem związanym z przestrzenną alokacją sieci każdej ze spółek),
 - zmianą nazwy lub siedziby koncesjonariusza.

Natomiast 702 decyzje zmieniające koncesje, dotyczyły wykreślenia z urzędu szczególnego warunku, nakładającego na koncesjonariusza obowiązek opracowania i przedstawienia w określonym terminie do zatwierdzenia Prezesowi URE standardów jakościowych prowadzonej działalności. Wykreślenie tego warunku z koncesji na przesyłanie i dystrybucję ciepła, obrót ciepłem oraz przesyłanie i dystrybucję energii elektrycznej i obrót energią elektryczną związane było z wejściem w życie rozporządzeń Ministra Gospodarki:

- 1) z dnia 17 lipca 1998 r. w sprawie szczegółowych warunków przyłączenia podmiotów do sieci ciepłowniczych, pokrywania kosztów przyłączenia, obrotu ciepłem, świadczenia usług przesyłowych, ruchu sieciowego i eksploatacji sieci oraz standardów jakościowych obsługi odbiorców (Dz. U. Nr 100, poz. 642),
- 2) z dnia 21 października 1998 r. w sprawie szczegółowych warunków przyłączenia podmiotów do sieci elektroenergetycznych, pokrywania kosztów przyłączenia, obrotu energią elektryczną, świadczenia usług przesyłowych, ruchu sieciowego i eksploatacji sieci oraz standardów jakościowych obsługi odbiorców (Dz. U. Nr 135, poz. 881).

Prawodawca przyznał pierwszeństwo standardom ustalonym w umowie przez zainteresowane strony, a dopiero na wypadek, gdyby nie doszło do ich określenia w umowie – wprowadził obowiązek stosowania standardów powszechnie obowiązujących, ustalonych przez wspomniane wyżej rozporządzenia. Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, zatwierdzanie standardów jakościowych przez Prezesa URE stało się bezzasadne.

W związku z zaprzestaniem działalności, na podstawie art. 41 ust. 3 ustawy *Prawo energetyczne*, cofnięte zostały 102 koncesje dla 62 przedsiębiorstw. We wszystkich przypadkach cofnięcie koncesji nastąpiło na wniosek przedsiębiorstwa. Ponadto 11 koncesji wygasło w wyniku wykreślenia przedsiębiorstwa z właściwego rejestru lub ewidencji. W tych przypadkach majątek służący do prowadzenia działalności został przekazany innym podmiotom, które przejęły działalność energetyczną bez szkody dla odbiorców.

* * *

Na podstawie dotychczasowych doświadczeń można stwierdzić, że udało się stworzyć system koncesjowa-

nia, który opiera się na ukształtowaniu relacji między regulatorem i przedsiębiorstwami energetycznymi, odpowiadających standardom stosowanym w tym zakresie na świecie. Koncesja stanowi stabilny instrument regulacji, z określonym okresem ważności, zasadami zmian warunków koncesji lub jej cofania. Proces koncesyjny, oparty na przepisach ustawy *Prawo energetyczne*, jest podstawą równoprawnego traktowania podmiotów ubiegających się o koncesję bez względu na ich formę prawną i strukturę własności.

Generalnie można stwierdzić, że wypracowana i wdrożona procedura koncesjonowania umożliwiła zainteresowanym podmiotom prowadzenie nieskrępowanej i efektywnej działalności w sektorze energetycznym.

W wyniku procesu koncesjonowania prowadzonego od lipca 1998 roku, żaden podmiot spełniający warunki określone w ustawie *Prawo energetyczne* nie został wyeliminowany z rynku. Natomiast znaczna liczba przedsiębiorstw pozostaje poza obszarem regulacji. Przede wszystkim są to przedsiębiorstwa wytwarzające energię elektryczną w źródłach o mocy zainstalowanej poniżej 50 MW oraz przedsiębiorstwa, które eksploatują kotłownie o łącznej mocy poniżej 5,8 MWt. Znaczna liczba przedsiębiorców działających na rynku paliw ciekłych (np. prowadzących stacje benzynowe) nie posiada koncesji, ze względu na wyłączenie obrotu detalicznego z obowiązku jej uzyskania.

2. Zatwierdzanie i kontrolowanie taryf

2.1. Taryfy dla energii elektrycznej

2.1.1. Prawno-metodyczne podstawy ustalania taryf dla energii elektrycznej

W oparciu o postanowienia rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 grudnia 1998 r. w sprawie daty zaprzestania przez Ministra Finansów ustalania taryf oraz opłat za nielegalny pobór energii elektrycznej (Dz. U. Nr 160, poz. 1067) oraz art. 47 ustawy *Prawo energetyczne*, z dniem 1 stycznia 1999 r., przedsiębiorstwa energetyczne posiadające koncesje w zakresie wytwarzania, przesyłania i dystrybucji oraz obrotu energią elektryczną, uzyskały prawo do ustalania taryf dla energii elektrycznej i wprowadzenia ich w życie, po zatwierdzeniu i opublikowaniu przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki. Stosowne przepisy stanowiące podstawę opracowywania i zatwierdzania taryf zawarto w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 3 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz zasad rozliczeń w obrocie energią elektryczną, w tym rozliczeń z indywidualnymi odbiorcami w lokalach (Dz. U. Nr 153, poz. 1002), zwanym rozporządzeniem taryfowym.

Zagadnienia dotyczące taryf dla energii elektrycznej w zakresie opłat za przyłączenie podmiotów do sieci elektroenergetycznych reguluje również rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 21 października 1998 r. w sprawie szczegółowych warunków przyłączenia podmiotów do sieci elektroenergetycznych, pokrywania kosztów przyłączenia, obrotu energią elektryczną, świadczenia usług przesy-

lowych, ruchu sieciowego i eksploatacji sieci oraz standardów jakościowych obsługi odbiorców (Dz. U. Nr 135, poz. 881), zwane rozporządzeniem przyłączeniowym.

Istotne uwarunkowania procesu taryfikacji wiązały się z terminami ustanowienia, opublikowania i wejścia w życie nowych przepisów regulacyjnych. Rozporządzenie taryfowe, uruchamiające nowy sposób stanowienia taryf dla energii elektrycznej, zostało opublikowane 17 grudnia 1998 r., i weszło w życie 1 stycznia 1999 r., natomiast rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 15 grudnia 1998 r., zostało opublikowane 28 grudnia 1998 r.

Po wejściu w życie ww. rozporządzeń, przedsiębiorstwa energetyczne przystąpiły do przygotowywania wniosków taryfowych według nowych zasad. Zmiany polegały na wydzieleniu cen energii i stawek opłat za usługę przesyłową oraz wyspecyfikowania opłat stałych. Przygotowanie taryf według odmiennych zasad i pod ogromną presją czasu, wynikającą z późnego wydania rozporządzeń taryfowych okazało się dla przedsiębiorstw energetycznych zadaniem niezwykle trudnym. Ponadto, występowało wiele niejasności i różnic interpretacyjnych oraz ograniczeń wprowadzonych nowymi przepisami. Wychodząc naprzeciw oczekiwaniom, w styczniu Prezes URE skierował do przedsiębiorstw energetycznych pisma zawierające podstawowe informacje o sposobie sformułowania wniosku o zatwierdzenie taryfy dla energii elektrycznej, a przede wszystkim propozycje i sugestie dotyczące struktury i odpowiedniego uzasadnienia wniosku. Dla zapewnienia spójności i usprawnienia procesu zatwierdzania taryf przedstawianych przez przedsiębiorstwa energetyczne, opracowane zostały wskazówki metodyczne sprawdzania wniosków taryfowych. Były one niezbędne do utrzymania jednolitego sposobu postępowania pracowników analizujących i oceniających wnioski.

Zgodnie z rozporządzeniem taryfowym (§ 34 ust. 1 i 2) i art. 45 ustawy *Prawo energetyczne*, taryfy dla energii elektrycznej powinny być kształtowane przez przedsiębiorstwa energetyczne w oparciu o następujące zasady:

- zapewnienie pokrycia uzasadnionych kosztów działalności w zakresie: wytwarzania, przesyłania, dystrybucji i obrotu energią elektryczną, poniesionych w poprzednim roku obrotowym, a także planowanych rocznych kosztów modernizacji i rozwoju oraz kosztów związanych z realizacją inwestycji w zakresie ochrony środowiska,
- ochronę interesów odbiorców przed nieuzasadnionym poziomem cen,
- różnicowanie cen i stawek opłat dla różnych grup odbiorców wyłącznie ze względu na uzasadnione koszty, spowodowane realizacją świadczenia, o ile przepisy nie stanowią inaczej.

Przedsiębiorstwo energetyczne, w zakresie prowadzonej działalności koncesjonowanej, ustala cenę wskaźnikową (§ 35 rozporządzenia taryfowego). Ma to umożliwić przedsiębiorstwu uzyskanie ogólnego poziomu przychodów, niezbędnego do realizacji jego zadań. Nie chroni jednak interesów poszczególnych odbiorców przed nieuzasadnionym poziomem cen.

Prezes URE zatwierdza taryfę, która zawiera ceny i stawki opłat ustalone przez przedsiębiorstwo energetyczne dla poszczególnych grup odbiorców (grup taryfowych), a nie dla indywidualnych odbiorców w danej grupie, natomiast nie może odmówić zatwierdzenia taryfy, która jest sporządzona zgodnie z powyższymi zasadami.

2.1.2. Proces zatwierdzania taryf dla energii elektrycznej

Pierwsza taryfa dla energii elektrycznej wpłynęła już 4 stycznia 1999 r., jednak miała liczne wady zarówno formalne, jak i merytoryczne, co spowodowało, iż strona wycofała wnioski o jej zatwierdzenie. Taryfy dla energii elektrycznej przedsiębiorstw energetycznych, dla których działalność energetyczna jest podstawową działalnością wpłynęły do URE na przełomie stycznia i lutego, w tym:

- 33 od zakładów energetycznych (spółki dystrybucyjnych), prowadzących działalność gospodarczą w zakresie przesyłania i dystrybucji oraz obrotu energią elektryczną,
- 32 od przedsiębiorstw energetycznych, prowadzących działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania energii elektrycznej,
- 1 od Polskich Sieci Elektroenergetycznych S.A., prowadzących działalność gospodarczą w zakresie przesyłania i obrotu hurtowego energią elektryczną.

Z uwagi na sytuację ekonomiczno-finansową podsektora dystrybucji w pierwszej kolejności (na podstawie ustaleń z Ministrem Gospodarki) rozpatrywane były wnioski spółek dystrybucyjnych. Już na wstępie procesu analizowania wniosków o zatwierdzenie taryf stwierdzono, że żadna z tych spółek nie dostosowała się do podstawowego przepisu przejściowego, zawartego w rozporządzeniu taryfowym (§ 49 pkt 2). Przepis ten ograniczał do 13 % wzrost cen i stawek opłat ustalonych w taryfie dla indywidualnych odbiorców w lokalach (grupa taryfowa G-11 i G-12) w stosunku do porównywalnych cen i stawek opłat obowiązujących w poprzedniej taryfie.

Wezwani do Urzędu przedstawiciele spółek dystrybucyjnych, twierdzili że przyczyną zaistniałej sytuacji była nieporównywalność cen i stawek opłat wg rozporządzenia taryfowego (jednoskładnikowa cena za energię elektryczną, dwuskładnikowa stawka opłat za usługi przesyłowe, stawka opłat abonamentowych) z cenami i stawkami opłat obowiązującymi w poprzedniej taryfie (stawka opłat za pobraną energię czynną, należność za energię bierną, opłata eksploatacyjna). Prezes URE, rozumiejąc uwarunkowania i trudności, nie podzielił jednak podejścia przedstawicieli spółek i polecił bezwzględne dostosowanie się do ww. przepisu rozporządzenia. Realizacja polecenia wiązała się ze zmianą wszystkich wniosków taryfowych i w konsekwencji doprowadziła do zatwierdzenia taryf, w których wzrost cen i stawek opłat dla indywidualnych odbiorców w lokalach nie przekroczył 13 %.

Dodatkowo, liczne trudności w procesie opracowywania taryf sprawiły przedsiębiorstwom nowe rozwiązania dotyczące struktury taryf, czyli cen i stawek opłat (w tym podstaw ich kalkulacji), wprowadzone rozporządzeniem

taryfowym. Ponadto liczne problemy wynikały ze sformułowania przepisów przejściowych zawartych w § 47 – 49 rozporządzenia taryfowego. Chodziło przede wszystkim o określenie właściwego okresu, stanowiącego podstawę ustalania kosztów uzasadnionych działalności koncesjonowanej przedsiębiorstwa energetycznego (ostatnie 12 miesięcy poprzedzających miesiąc złożenia wniosku o zatwierdzenie taryfy).

Pomimo wyżej przedstawionych trudności, proces zatwierdzenia taryf dla energii elektrycznej (wszystkich 33 spółek dystrybucyjnych) trwał bardzo krótko. Już w ciągu dwóch tygodni od złożenia skorygowanych wniosków, Prezes URE wydał i opublikował decyzje o zatwierdzeniu taryf (15–19 lutego 1999 r.). Sukcesywnie, począwszy od 2 marca, spółki dystrybucyjne rozpoczęły stosowanie nowych taryf w rozliczeniach z odbiorcami.

Składanie wniosków o zatwierdzenie taryf przez wytwórców energii elektrycznej zostało poprzedzone spotkaniem, zorganizowanym z inicjatywy Towarzystwa Gospodarczego Polskie Elektrownie. Spotkanie poświęcono wyjaśnieniom propozycji i sugestii zawartych w piśmie Prezesa URE przesłanym do wszystkich przedsiębiorstw energetyki zawodowej. Złożone wnioski taryfowe odbiegały często od ustaleń poczynionych zarówno przez sam sektor elektroenergetyczny, jak i przez Prezesa URE. Analiza wniosków o zatwierdzenie taryf dla wytwórców koncentrowała się na ocenie kosztów uzasadnionych w kontekście zapisów § 49 rozporządzenia taryfowego. Poważnym problemem okazało się zaliczanie kosztów generowanych przez kontrakty długoterminowe do kosztów uzasadnionych.

Kontrakty na dostawę energii elektrycznej zawarte w latach 1994 – 1999 przez PSE S.A. z wytwórcami (elektrowniami i elektrociepłowniami), miały na celu finansowanie budowy nowych źródeł wytwórczych, modernizację lub odbudowę istniejących mocy oraz inwestycje proekologiczne. Według danych za 1999 r., około 68 % energii sprzedano na warunkach określonych w tych kontraktach. Słuszna koncepcja wykreowania źródeł i sposobów finansowania olbrzymich potrzeb inwestycyjnych w elektroenergetyce (w tym inwestycji proekologicznych) została zdeformowana poprzez nadmierne rozszerzenie zakresu kontraktów oraz błędne projekcje ekonomiczno-finansowe. Konstrukcja i warunki realizacji kontraktów długoterminowych stworzyły kosztowny system skutkujący wysokim poziomem cen dla finalnych odbiorców. W 1999 r. wielkość zakontraktowanej energii elektrycznej, tylko dla czterech największych elektrowni (Belchatów, Jaworzno, Turów, Polaniec), wynosiła 45,8 TWh, co pokrywało 44,9 % ogólnego zapotrzebowania. Ponieważ okres obowiązywania niektórych kontraktów sięga nawet 2020 roku, ich skutki (przede wszystkim koszty finansowe) będą jednym z podstawowych problemów polskiej elektroenergetyki.

Konieczność przestrzegania pułapu wzrostu cen i stawek opłat w warunkach funkcjonującego systemu kontraktów długoterminowych, doprowadziła do zawarcia porozumienia między poszczególnymi uczestnikami sektora elektroenergetycznego (wytwarzanie, przesyłanie i dystrybucja

oraz obrót). Uwzględniało ono zarówno interes przedsiębiorstw energetycznych, jak i odbiorców.

Idea tego porozumienia zrodziła się bezpośrednio na posiedzeniu sejmowej Komisji Gospodarki (Podkomisji ds. sektora paliwowo-energetycznego), na początku grudnia 1998 r., kiedy zarówno przedstawiciele administracji, jak i sektora energetycznego spostrzegli, iż wraz z wejściem w życie nowych zasad cenotwórstwa zanika dotychczasowy mechanizm alokacji środków finansowych wewnątrz sektora. Mechanizm ten wynikał z dotychczasowych uprawnień Ministra Gospodarki w zakresie stanowienia cen hurtowych oraz funkcjonowania Rady ds. Cen Transferowych. Przedstawiciele sektora domagali się jednoznacznego przesądzenia jak w nadchodzącym roku będą obciążane poszczególne elektrownie, a nawet pojedyncze bloki. Podział przychodów wewnątrz sektora odbywał się w warunkach istnienia wielu kontraktów długoterminowych, w ramach których PSE S.A. zobowiązały się kupować od wytwórców określoną ilość energii, po z góry określonych cenach.

Z chwilą, kiedy PSE S.A. zaczęły tracić pozycję „jedynego kupującego”, zasadne stało się pytanie, jak przedsiębiorstwo to zamierza wywiązać się z wcześniej przyjętych zobowiązań? Według ówczesnych szacunków podawanych przez PSE S.A., pełne pokrycie kosztów sektora w roku 1999 wymagałoby blisko 30 % podwyżki cen energii. Ze względów ekonomicznych i społecznych było to rozwiązanie nie do przyjęcia.

Prace zespołu ds. porozumienia sektorowego bazowały na symulacjach PSE S.A., które okazały się mało precyzyjne. Powodowało to liczne perturbacje i wydłużenie pierwotnie przewidywanych terminów zakończenia prac. Ponadto, za sprawą PSE S.A., przyjmowano w symulacjach finansowych założenia niezgodne z obowiązującym prawem, co także podważało sens uzgodnień. Na przykład, przyjęto błędne założenie, że ceny energii wzrosną średniorocznie o 13 %, podczas gdy (znane już wówczas) rozporządzenie taryfowe określiło 13 % wzrost w stosunku do cen obowiązujących w poprzedniej taryfie (§ 49 rozporządzenia).

Problemy, jakie pojawiały się podczas analizy wniosków taryfowych wytwórców energii elektrycznej wynikały z faktu, że nie wszyscy wnioskodawcy przestrzegali postanowień porozumienia. Co więcej, przedsiębiorstwa energetyczne stosowały różne rozwiązania metodologiczne dotyczące kalkulacji cen energii elektrycznej lub stawek opłat za rezerwy mocy i usługi systemowe. Wiele wątpliwości związanych z kalkulacją cen budziło też przyjmowanie do kalkulacji tzw. przychodów utraconych, wynikających z przesunięcia terminu wejścia w życie pierwszej zatwierdzonej taryfy oraz ustalanie wielkości produkcji (obawy przed nieodebraniem przez PSE S.A. całości zakontraktowanej energii). Obawy te uzasadnione były warunkami zawierania kontraktów podyktowanymi przez PSE S.A. Od momentu zawarcia kontraktów długoterminowych PSE S.A. przejęły de facto kontrolę nad sektorem elektroenergetycznym. W działaniach tego podmiotu dominowały starania o interesy sektora (np. zbyt duża liczba kontraktów), a nie interesy gospodarki czy społeczeństwa. Wszystko to

potwierdziło ułomność systemu, w którym PSE S.A. pełni rolę wyłącznego organizatora i koordynatora hurtowego obrotu energią elektryczną.

Taryfy dla wytwórców energii elektrycznej (19 elektrowni i 13 elektrociepłowni) zatwierdzone zostały w okresie marzec – maj 1999 r. (z wyjątkiem Elektrociepłowni Kraków S.A., której taryfę – z uwagi na późniejszy termin złożenia wniosku – zatwierdzono w lipcu 1999 r.).

Również podczas analizowania wniosku o zatwierdzenie taryfy dla PSE S.A. pojawiły się wątpliwości dotyczące m.in. sposobu kalkulacji cen i stawek opłat zawartych w taryfie oraz ich skutków dla odbiorców, w świetle art. 45 ust. 1 pkt 2 ustawy *Prawo energetyczne* (ochrona interesów odbiorców przed nieuzasadnionym poziomem cen). Wyjaśnianie wątpliwości i korygowanie wniosku taryfowego spowodowało wydłużenie procesu zatwierdzenia taryfy. Taryfa PSE S.A. została zatwierdzona 12 kwietnia 1999 r.

Wnioski o zatwierdzenie taryf dla energii elektrycznej przedsiębiorstw tzw. energetyki przemysłowej (w których koncesjonowana działalność energetyczna prowadzona jest obok działalności podstawowej), zaczęły napływać w zasadzie po zakończeniu procesu taryfowania przedsiębiorstw energetyki zawodowej. Po doświadczeniach w zatwierdzaniu taryf dla spółek dystrybucyjnych i wytwórców energii elektrycznej opracowano bardziej szczegółowe wyjaśnienia i tabele, dotyczące zakresu wniosku taryfowego i zawartości taryfy. Informacje te zostały przesłane do wszystkich przedsiębiorstw, które nie złożyły do tego czasu wniosków o zatwierdzenie taryfy. Pomimo tego przedsięwzięcia, przedsiębiorstwa energetyki przemysłowej, miały problemy z właściwym opracowaniem taryfy. Trudności polegały przede wszystkim na tym, że przedsiębiorstwa te nie dostosowały zakładanych planów kont do wymogów art. 44 ustawy *Prawo energetyczne*, tym samym nie posiadały właściwej bazy informacyjnej, będącej podstawą do kształtowania wysokości cen i stawek opłat. Proces zatwierdzania taryf ujawnił również nieprzygotowanie kadry odpowiedzialnej za opracowywanie taryf w przedsiębiorstwach. Oznaczało to dla URE wzmożoną i dodatkową pracę, polegającą na wielokrotnych wezwaniach i konsultacjach w sprawie wniosków taryfowych pod względem merytorycznym i formalno-prawnym. Łącznie zatwierdzono 22 taryfy na energię elektryczną dla przedsiębiorstw energetyki przemysłowej.

2.1.3. Działania korygujące podjęte przez Prezesa URE

Korekta opłat stałych

Wejście w życie zatwierdzonych taryf, a zwłaszcza naliczenie należności za dostarczoną energię (faktura) dla poszczególnych odbiorców, ujawniło szereg niedoskonałości w przyjętych rozwiązaniach. Okazało się bowiem, że przy wzroście nie przekraczającym 13 % dla całej grupy taryfowej, nowe ceny i stawki opłat dla niektórych odbiorców w ramach tej grupy spowodowały znaczny wzrost łącznych płatności za energię elektryczną, szczególnie dla tych o niewielkim poborze energii. W dotychczas obowiązujących taryfach nie występowała bowiem stawka opłat za usługi przesyłowe, której składnik stały (zgodny z rozpo-

ządzeniem taryfowym) ma zasadnicze znaczenie dla wzrostu płatności dla odbiorców pobierających minimalną ilość energii elektrycznej.

Problem ten pojawił się przede wszystkim w grupie taryfowej C, która stosowana jest dla odbiorców zasilanych z sieci elektroenergetycznych niskich napięć (poniżej 1 kV), rozliczanych dotychczas za energię (grupa C-11 oraz C-12; taryfy jednoczłonowe, jedno- lub dwustrefowe, o poborze mocy do 40 kW i rocznym zużyciu do 80 MWh) lub za moc i energię (grupa C-21 oraz C-22; taryfy dwuczłonowe, jedno- lub dwustrefowe dla odbiorców o poborze mocy wyższym od 40 kW lub rocznym zużyciu energii wyższym od 80 MWh). Powyższe ograniczenia implikują znaczne wewnętrzne zróżnicowanie odbiorców w ramach tej samej grupy. I tak np. do grupy C-11 należą odbiorcy, którzy zużywają od 0 do ok. 6600 kWh miesięcznie. Na koniec 1998 r., do grupy taryfowej C-11 należało w całym kraju ok. 1 231 tys. odbiorców. Najmniej, bo 13 010 na obszarze działania Zakładu Energetycznego Słupsk S.A., zużywających łącznie ok. 81 540 MWh, najwięcej zaś – 81 694 o łącznym zużyciu ok. 433 tys. MWh, na obszarze działania Energetyki Poznańskiej S.A. Udział grupy taryfowej C-11 w sprzedaży energii realizowanej przez poszczególne spółki w 1998 r. zawiera się w przedziale od 2,08 % w Będzińskim Zakładzie Elektroenergetycznym S.A. (27 791 odbiorców, o łącznym zużyciu ok. 170 tys. MWh) do 12,65 % w Zakładzie Energetycznym Białystok S.A. (50 350 odbiorców, o łącznym zużyciu ok. 348 tys. MWh).

Taryfy dla grupy taryfowej C-11 ustalane na podstawie rozporządzenia taryfowego różniły się zasadniczo od dotychczasowych cen urzędowych ustalanych przez Ministra Finansów. Dotychczas odbiorcy z tej grupy byli obciążani płatnościami za energię i opłatą eksploatacyjną. Rozporządzenie taryfowe, oprócz ceny za energię i opłaty abonamentowej (zbliżonej w swej istocie do opłaty eksploatacyjnej), wprowadziło nowe elementy w postaci opłaty przesyłowej: zmiennej (w zł/kWh) oraz stałej (kalkulowanej samodzielnie przez spółki w zł/miesiąc lub w zł/kW). Okazało się, że znaczącą wagę ma opłata stała, której udział w kwocie należności za energię w grupie C-11 kształtował się na poziomie od 91 % przy niskim zużyciu energii do 2 % przy dużym. Podstawą ich kalkulacji są koszty uzasadnione przesyłania i dystrybucji energii elektrycznej w danej grupie odbiorców (§ 31 ust. 4 i 5).

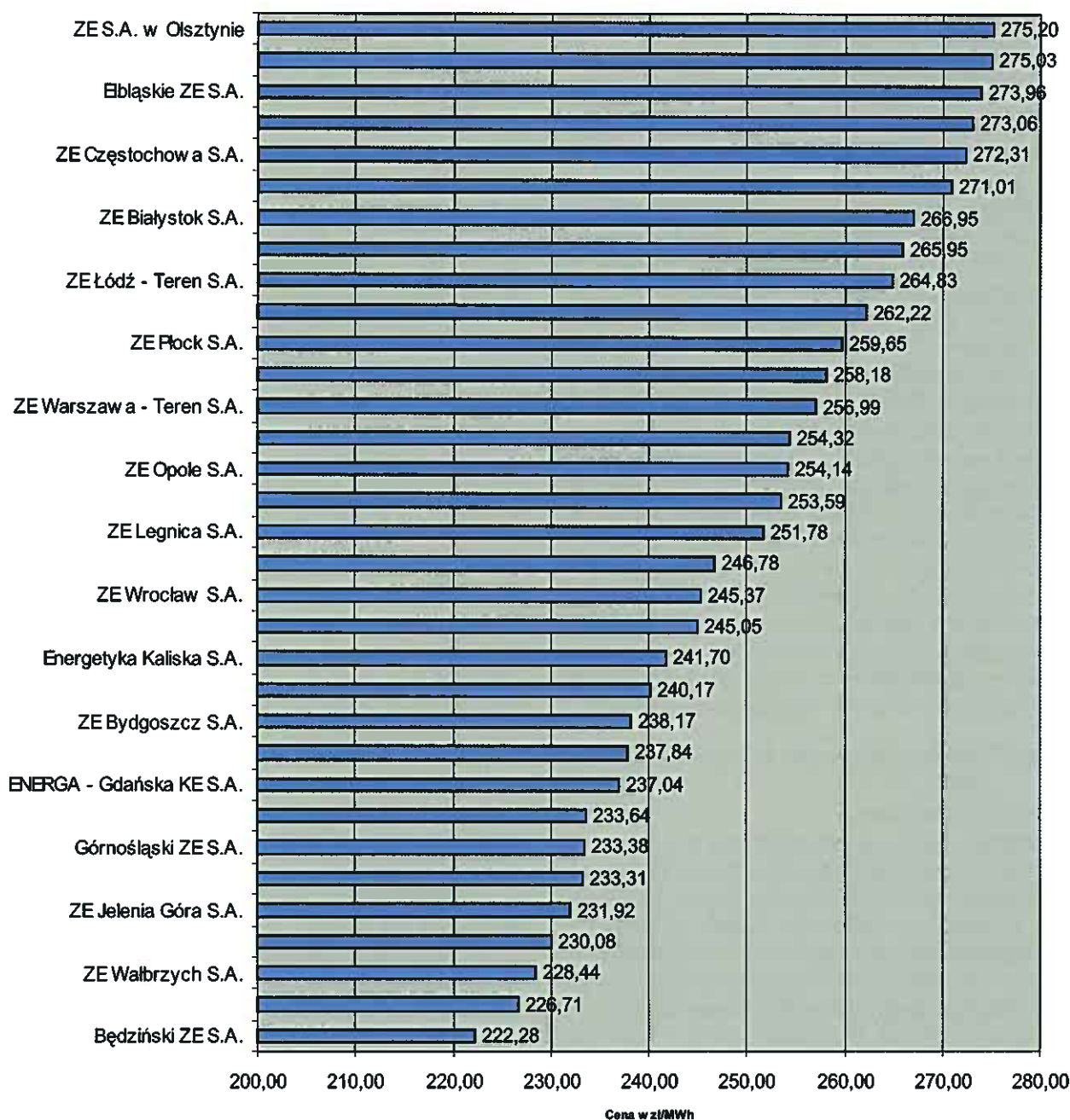
W trakcie podjętych prób bliższej identyfikacji udziału opłat stałych w taryfie dla odbiorców zróżnicowanych pod względem miesięcznego zużycia energii, okazało się, że spółki dystrybucyjne nie dysponują precyzyjnymi informacjami o odbiorcach na terenie swojego działania. Konieczne było zatem wyegzekwowanie, uporządkowanie i opracowanie tych informacji.

Nie ulega wątpliwości, iż obciążanie odbiorców opłatami stałymi (nawet w sytuacji zerowego poboru energii), pozwalającymi na pokrywanie kosztów związanych z utrzymaniem urządzeń i instalacji w stałej gotowości, było rozwiązaniem słusznym. Istnieje natomiast potrzeba prawnego uregulowania dopuszczalnego udziału opłat stałych w płatnościach.

W chwili zatwierdzania taryf nie można było przewidzieć jaki wzrost płatności ogółem dla poszczególnych odbiorców w grupie taryfowej C-11 spowodują zaproponowane przez spółki dystrybucyjne ceny i stawki opłat. Po uzyskaniu sygnałów o wysokim wzroście płatności dla indywidualnych odbiorców, Prezes URE, chcąc złagodzić skutki stosowania nowych cen i stawek dla odbiorców zakwalifikowanych do ww. grupy taryfowej, zwrócił się pismem z 15 marca 1999 r. do spółek dystrybucyjnych z sugestią wstrzymania naliczania należności według nowych taryf i wnikliwego przeanalizowania tego problemu. Zachodziła także obawa, że w sytuacji zróżnicowania wzrostu opłat wewnątrz grupy taryfowej C-11, przy wzroście ceny wskaźnikowej nie większym niż 13 %, nastąpi

zmniejszenie przychodów dla spółki dystrybucyjnej od tej grupy odbiorców. Obawy te okazały się częściowo uzasadnione, bowiem w przypadku 13 spółek dystrybucyjnych wystąpiło zjawisko wysokiego wzrostu płatności odbiorców charakteryzujących się bardzo niskim miesięcznym zużyciem energii (poniżej 200–300 kWh), natomiast w 23 spółkach dystrybucyjnych, płatności odbiorców o wysokim zużyciu energii spadły w niektórych przypadkach nawet o 32,8 % (kwoty rzędu kilkuset złotych). Nie bagatelizując problemu dynamiki wzrostu płatności u odbiorców, wzięto pod uwagę ich poziom. Z przeprowadzonych analiz wynikało, że płatności wzrosły od kilku do kilkunastu złotych lub od kilkudziesięciu do stu kilkudziesięciu złotych.

Rys. 2. Przeciętna cena jednoskładnikowa w grupie C

Spółki, dostrzegając dysproporcje w opłatach wynikających z zaproponowanych przez siebie cen i stawek opłat oraz skutki, jakie mogą z tego wyniknąć (np. wzrost opłat nieściągalnych, w konsekwencji utrata przychodów spółki), podjęły działania korygujące. Dokonano m.in. przesunięć odbiorców o niewielkim zużyciu energii do grupy taryfowej G-11 i przyjęto do rozliczeń niższą moc przyłączeniową oraz zastosowano upusty w stawce opłat za usługę przesyłową. Spółki wystąpiły do Prezesa URE o zatwierdzenie zmian, polegających na innym skalkulowaniu poszczególnych cen i stawek opłat w taryfach (przy równoczesnym zachowaniu 13 % wzrostu ceny wskaźnikowej). Po wnikliwej analizie przedstawionych materiałów, Prezes URE zatwierdził korekty cen i stawek opłat w taryfach dla 27 spółek dystrybucyjnych. W miarę ich zatwierdzania, korekty taryf były sukcesywnie publikowane w biuletynach branżowych URE.

Opłaty za przyłączenie do sieci elektroenergetycznej

Kolejny problem, który należało rozstrzygnąć już po zatwierdzeniu taryf dla energii elektrycznej, dotyczył stawek opłat za przyłączenie podmiotów do sieci. W związku z tym, iż taryfy dla energii elektrycznej zatwierdzane były pod presją czasu i złej sytuacji ekonomiczno-finansowej elektroenergetyki, dokonanie szczegółowych analiz opłat za przyłączenie do sieci ustalanych na podstawie zawartych w taryfach stawek, było możliwe dopiero po zakończeniu procesu taryfowania dla spółek dystrybucyjnych. Dokonana analiza wykazała duże rozpiętości między stawkami opłat ustalonymi przez poszczególne spółki.

Zgodnie z § 9 ust. 2 i § 11 rozporządzenia taryfowego, przedsiębiorstwo sieciowe ustala w taryfie, m.in. stawki opłat za przyłączenie do sieci, z uwzględnieniem podziału na stawki opłat za budowę przyłącza, zwane stawkami opłat za przyłącze i stawki opłat za rozbudowę sieci niezbędną do realizacji przyłączenia, zwane stawkami opłat za rozbudowę sieci.

Stawki opłat za przyłącze dla poszczególnych rodzajów przyłączy kalkuluje się jako stawki opłat za budowę standardowych elementów przyłącza (na podstawie średnich uzasadnionych kosztów budowy poszczególnych elementów przyłączy) lub jako ryczałtową stawkę opłat za budowę przyłącza, obliczaną na jednostkę długości przyłącza i na jednostkę mocy przyłączeniowej (§ 12 rozporządzenia taryfowego). Stawki opłat za rozbudowę sieci kalkuluje się przyjmując, że ustalana na ich podstawie opłata obejmuje tylko niezbędną do realizacji przyłączenia rozbudowę sieci o takim samym napięciu, jak napięcie, na którym następuje przyłączenie. Stawki opłat za rozbudowę sieci dla poszczególnych napięć kalkuluje się jako stawki opłat za budowę standardowych elementów tych sieci (na podstawie średnich uzasadnionych kosztów budowy poszczególnych elementów tych sieci w danym przedsiębiorstwie sieciowym) lub jako ryczałtowe stawki opłat za rozbudowę sieci, obliczane na jednostkę mocy przyłączeniowej (§ 13 rozporządzenia taryfowego).

Opłaty za budowę przyłączy, naliczane przez przedsiębiorstwa energetyczne na podstawie zatwierdzonych w ta-

ryfie stawek opłat, były kwestionowane przez zainteresowanych przyłączeniem. Kwestie sporne wynikały z nieprecyzyjnych sformułowań rozporządzenia przyłączeniowego i taryfowego. Różnice interpretacyjne spółek dystrybucyjnych dotyczyły podstawy kalkulacji stawki opłat za przyłącze – na podstawie nakładów czy też kosztów poniesionych na jego realizację. Stawka opłat za przyłącze skalkulowana na podstawie kosztów jego realizacji jest znacznie niższa od stawki opłat skalkulowanej na podstawie nakładów przedsiębiorstwa. Na koszty składają się bowiem tylko: amortyzacja i odsetki od kredytu. Przy 20-letnim, średnim okresie amortyzacji w energetyce, stawki te byłyby do 90 % niższe, w stosunku do wyliczanych na podstawie nakładów. Trudna sytuacja finansowa spółek energetycznych skłaniała je raczej do naliczania opłat za przyłącza według poniesionych nakładów. Urząd Regulacji Energetyki otrzymywał od odbiorców energii liczne sygnały, w sprawie niepokojąco wysokich opłat, naliczanych im przez niektóre przedsiębiorstwa energetyczne za przyłączanie do sieci elektroenergetycznej i związaną z tym rozbudowę sieci.

Inny problem dotyczył znacznych różnic w opłatach za tę samą usługę, naliczanych przez różne przedsiębiorstwa energetyczne na terenie kraju. Analiza opłat za przyłączenia wykazała, że np. dla odbiorców z V grupy przyłączeniowej (odbiorcy o małym zużyciu – gospodarstwa domowe, rzemieślnicy, przyłączani do sieci o napięciu do 1 kV i mocy przyłączeniowej do 40 kW), opłaty za budowę typowego przyłącza napowietrznego wahały się od 468 do 13 800 zł, a opłaty za rozbudowę sieci o tej samej mocy – od 5 160 do 22 080 zł.

W tej sytuacji, Prezes URE zwrócił się do przedstawicieli środowiska podsektora dystrybucji energii – Polskiego Towarzystwa Przesyłu i Rozdziału Energii Elektrycznej (PTPIREE) – o przeprowadzenie analizy problemów pojawiających się w związku z budową przyłączy do sieci oraz o wypracowanie możliwych rozwiązań. Jednocześnie, z inicjatywy Prezesa URE, zespół ekspertów Urzędu podjął prace analityczne w tym zakresie. Ponowna, przeprowadzona wspólnie przez ekspertów URE i PTPIREE analiza dokumentów dołączonych do wniosków o zatwierdzenie taryf wykazała, że przyczynami zróżnicowania wysokości stawek opłat za przyłączenia do sieci był brak określenia standardowych elementów przyłącza oraz niejednolita interpretacja przepisów, dotyczących obliczania kosztów budowy przyłączy. Konieczne stało się zatem dokonanie jednoznacznej wykładni przepisów rozporządzeń taryfowego i przyłączeniowego, w celu określenia nakładów i wynikających z nich standardowych kosztów przyłączenia do sieci.

Zgodnie z wykładnią Ministra Gospodarki, podstawą ustalenia (w taryfie lub umowie o przyłączenie) opłaty za przyłączenie, są koszty przyłączenia ponoszone przez przedsiębiorstwo sieciowe. Przedsiębiorstwo określa te koszty na podstawie nakładów poniesionych na budowę przyłącza lub nakładów na budowę lub rozbudowę sieci. Koszty te nie są równoznaczne z nakładami. Pokrywane są one w formie opłaty ryczałtowej określonej w taryfie lub opłaty ustalonej na podstawie indywidualnych, rzeczywistych kosztów określonych w umowie o przyłączenie.

Prezes URE, po uzyskaniu jednoznacznych interpretacji przepisów oraz na podstawie wyników badań zespołów eksperckich, podjął działania porządkujące kwestie związane z kalkulacją stawek opłat przyłączeniowych. W piśmie skierowanym do kierownictw spółek dystrybucyjnych, Prezes URE poinformował, że opłata przyłączeniowa powinna pokrywać koszty przedsiębiorstwa energetycznego, wynikające wyłącznie ze wzrostu kosztów jego działalności, spowodowanych przyłączeniem do sieci nowych odbiorców (i ewentualną niezbędną dla przyłączenia budową lub rozbudową istniejącej sieci).

Na podstawie wniosków zespołów eksperckich, Prezes URE uznał, że dla IV i V grupy przyłączeniowej, nakłady na budowę zarówno typowego, jak i nietypowego przyłącza nie zależą od wielkości mocy przyłączeniowej i stawki opłat za przyłączenie do sieci dla tych grup powinny być identyczne. Za optymalne uznane zostały, standardowe stawki za przyłączenie do sieci typowego przyłącza dla grupy IV i V wynikające z nakładów na jego realizację i rozbudowę sieci.

Ponieważ stawki opłat za przyłączenie do sieci mają być oparte o wielkości kosztów wynikających z nakładów inwestycyjnych, Prezes URE zalecił ich ustalenie w wysokości:

- 10 % optymalnych nakładów na rozbudowę sieci,
- 50 % optymalnych nakładów na budowę przyłącza.

Ponieważ spółki błędnie utożsamiały koszty wynikające z nakładów z planowanymi nakładami, na podstawie których ustaliły ryczałtowe stawki opłat za przyłączenie oraz stawki opłat za standardowe elementy sieci, Prezes URE, po konsultacji z Ministrem Gospodarki, zobligował zakłady energetyczne do dokonania kolejnej korekty tariff, tym razem w zakresie stawek opłat za przyłączenie do sieci. Wszystkie spółki pozytywnie odpowiedziały na apel o korektę i w dniach od 18 czerwca do 21 lipca 1999 r. Prezes URE zatwierdził zmiany tariff w zakresie stawek opłat za przyłączenie.

Porównanie wysokości łącznych opłat za wykonanie przyłącza o następujących parametrach: długość 5 i 20 metrów, moc przyłączeniowa dla IV grupy – 100 kW, dla V grupy – 20 kW, przedstawione zostało w tabeli 2:

2.1.4. Zwalnianie przedsiębiorstw energetycznych z obowiązku przedkładania tariff do zatwierdzenia

W 1999 r. Prezes URE rozpoznał 20 spraw dotyczących zwolnienia przedsiębiorstw energetycznych z obowiązku przedkładania do zatwierdzenia tariff dla energii elektrycznej, w tym 11 spraw dotyczyło podmiotów posiadających koncesje wyłącznie na obrót energią elektryczną. W 11 przypadkach wydane zostały decyzje odmowne, w 7 sprawach postępowanie zostało umorzone na wniosek przedsiębiorstwa, natomiast w 2 przypadkach wnioski zostały zwrócone z powodu niespełnienia wymogów formalnych.

Artykuł 49 ustawy *Prawo energetyczne* stanowi, że Prezes URE może zwolnić przedsiębiorstwo energetyczne z obowiązku przedkładania tariff do zatwierdzenia, jeżeli stwierdzi, że działa ono na rynku konkurencyjnym, albo cofnąc udzielone zwolnienie w przypadku ustania warunków uzasadniających zwolnienie. Jednakże powyższy przepis nie określa kryteriów rynku konkurencyjnego. Zastąpiła więc konieczność oceny pod względem konkurencyjności rynku działania wnioskodawcy. Uznano, że rynek konkurencyjny jest to taki rynek, na którym w wyniku wolnej gry podaży i popytu zostaje wyznaczona cena transakcji, a odbiorca ma prawo swobodnego wyboru dostawcy oraz jego zmiany bez ponoszenia znaczących kosztów, a także decydowania o wielkości swoich zakupów. Na rynku konkurencyjnym każdy z podmiotów funkcjonuje w otoczeniu podobnych warunków zewnętrznych. Zawierane na nim transakcje poddane są regulacjom prawnym lub zwyczajowym, a informacja na temat cen oferowanych dóbr jest powszechnie dostępna.

W związku z powyższym uznano, że rynek energii elektrycznej w Polsce nie jest rynkiem konkurencyjnym, gdyż nie określone zostały zasady funkcjonowania tego rynku oraz metody zawierania i realizacji transakcji. W szczególności dotyczyło to braku precyzyjnych kryteriów uznawania zawartych kontraktów na dostawę energii elektrycznej za

Tab. 2. Porównanie wysokości łącznych opłat za wykonanie przyłącza w zł

rodzaj przyłącza opłata		przyłącze o długości 5 m				przyłącze o długości 20 m			
		grupa IV – 100 kW		grupa V – 20 kW		grupa IV – 100 kW		grupa V – 20 kW	
		napowietrz.	kablowe	napowietrz.	kablowe	napowietrz.	kablowe	napowietrz.	kablowe
przed korektą	opłata minimalna	19 660	20 590	2 940	4 503	20 290	21 685	3 507	5 562
	opłata maksymalna	54 255	65 860	16 234	20 880	55 275	70 885	18 363	22 380
	opłata średnia	31 656	33 577	8 071	10 395	32 664	36 050	8 634	11 804
po korekcie	opłata dla odbiorców w 32 spółkach	3 414	4 229	1 277	2 010	3 917	4 866	1 435	2 475
	opłata dla odbiorców w STOEN S.A.	6 137	7 114	1 940	2 820	6 740	7 879	2 129	3 378

możliwe do wykonania ze względu na warunki techniczne, między innymi brak instrukcji eksploatacji sieci rozdzielczych. Nie istniał również mechanizm umożliwiający przekazywanie informacji o obowiązującej cenie, która stanowiłaby wyznacznik dla zawieranych umów. Jest to jedna z zasad rynku konkurencyjnego, szczególnie ważna w przypadku rynku rozwijającego się, na którym istnieje wielu nieoświadczonych nabywców. Taryfy obowiązujące w spółkach dystrybucyjnych nie mogły być takim wyznacznikiem, gdyż były one jedynie górnym ograniczeniem poziomu cen, a zatem ceny określone w konkretnych umowach mogły być od nich znacząco niższe.

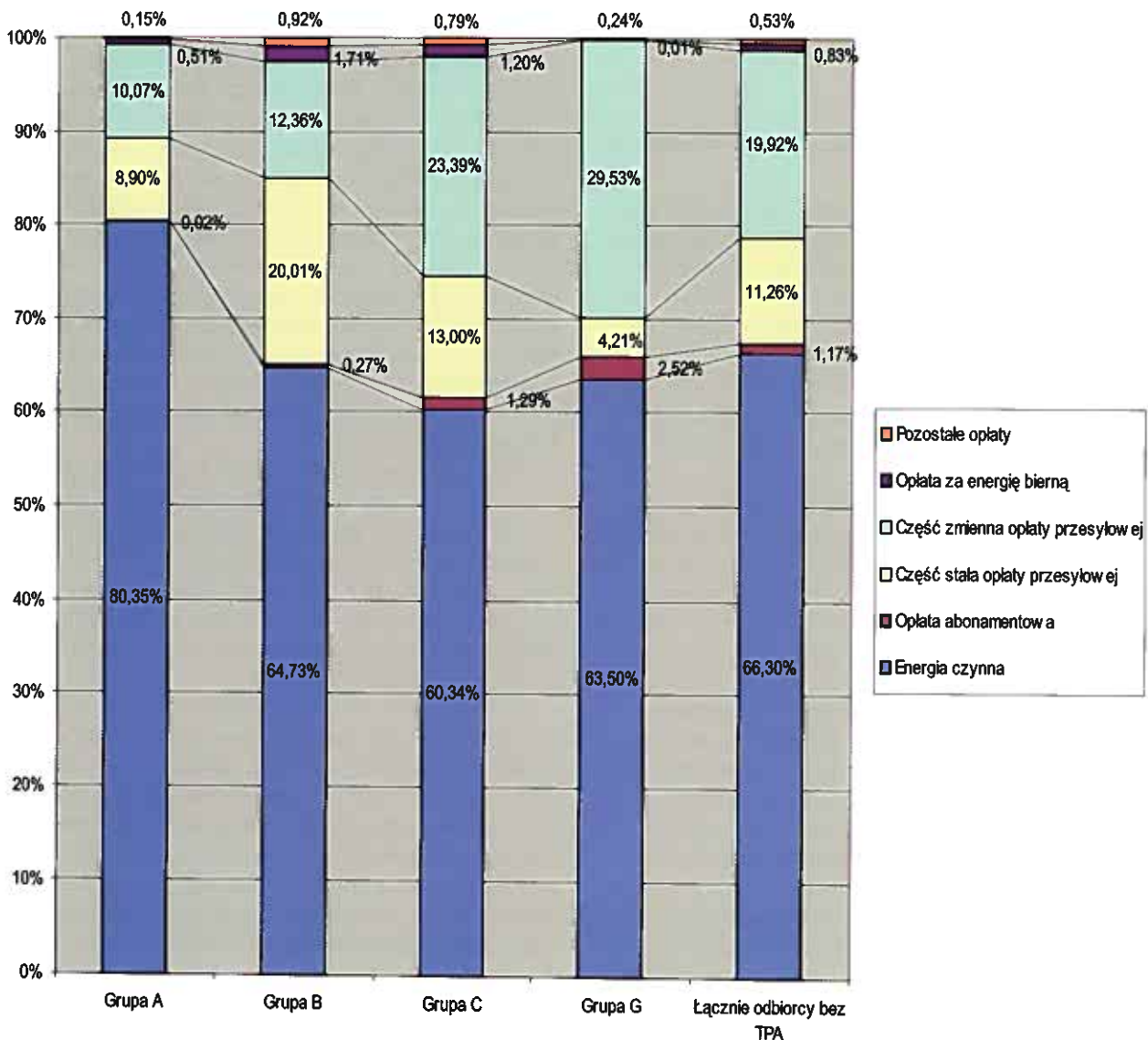
Ponadto, wprowadzone w rozporządzeniu taryfowym ograniczenie wzrostu cen uniemożliwiło dostosowanie cen i stawek opłat w taryfie do faktycznych źródeł powstawania kosztów, w podziale na przesyłanie i obrót. Z tego powodu spółki dystrybucyjne stawiane były w gorszej pozycji w porównaniu z przedsiębiorstwami obrotu – nie była zapewniona równość warunków funkcjonowania podmiotów, co jest kolejnym kryterium rynku konkurencyjnego.

* * *

Proces zatwierdzania taryf i ich korekt nie był procesem łatwym i wymagał stałej współpracy między Urzędem Regulacji Energetyki a przedstawicielami przedsiębiorstw. Współpraca ta przyczyniła się m.in. do tego, że dotychczas Prezes URE odmówił zatwierdzenia tylko jednej taryfy. Przy zatwierdzaniu poszczególnych taryf pracownicy Urzędu wielokrotnie zwracali się o uzupełnianie wniosków. Z tego względu, a także z uwagi na zbyt krótki czas na pozyskanie i analizę materiałów źródłowych, zasadna byłaby zmiana przepisów, polegająca na wydłużeniu 30-dniowego terminu zatwierdzania taryfy.

Przy zatwierdzaniu taryf, mając na uwadze interesy odbiorców, analizowano nie tylko zgodność wzrostu ceny wskaźnikowej dla danego przedsiębiorstwa (do czego jedynie był zobowiązany Prezes URE), ale również sprawdzano wzrost średniej ceny w każdej grupie taryfowej. Tak szczegółowa analiza doprowadziła do sytuacji, w której wzrost średniej ceny w każdej grupie nie przekroczył 13 %.

Rys. 3. Struktura przychodów ze sprzedaży energii elektrycznej odbiorcom finalnym w grupach taryfowych

Pierwszy rok stosowania nowych zasad cenotwórstwa w zakresie energii elektrycznej ujawnił, że regulacja nowego typu nie może być postrzegana wyłącznie poprzez dynamikę wzrostu cen. Zmienia ona w sposób zasadniczy wszystkie niemal dotychczas istniejące współzależności sektorowe.

Istnieje natomiast z pewnością problem długookresowego ukształtowania ścieżki cenowej dla energii elektrycznej, tak by równoważyć interesy jej wytwórców i odbiorców, w tym stopniowe doprowadzenie do racjonalnego poziomu i struktury cen energii elektrycznej dla odbiorców komunalno-bytowych i przemysłowych. Obecnie, jak wiadomo, średnie ceny energii elektrycznej nadal kształtują się poniżej poziomu ekonomicznie uzasadnionego i nadal występuje subsydiowanie odbiorców komunalno-bytowych przez odbiorców przemysłowych. Powoduje to osłabienie konkurencyjności polskich przedsiębiorstw na rynku międzynarodowym (wysokie koszty zmienne). Z drugiej strony, obciążenie polskich rodzin kosztami energii jest znacznie większe niż rodzin w krajach o rozwiniętej gospodarce rynkowej. Określenie bezpiecznego tempa dojścia do racjonalnego poziomu cen energii i zmniejszenia skrośnego subsydiowania między poszczególnymi grupami odbiorców jest jednym z ważniejszych problemów okresu przejściowego.

2.2. Taryfy dla ciepła

2.2.1. Prawno-metodyczne podstawy ustalania taryf dla ciepła

W związku z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 18 listopada 1998 r. w sprawie daty zaprzestania przez Ministra Finansów ustalania taryf oraz opłat za nielegalny pobór ciepła (Dz. U. Nr 150 poz. 985) oraz art. 47 ust. 1 ustawy *Prawo energetyczne*, na mocy których z dniem 1 stycznia 1999 r., przedsiębiorstwa energetyczne posiadające koncesje w zakresie wytwarzania, przesyłania i dystrybucji oraz obrotu ciepłem uzyskały prawo ustalania i wprowadzania w życie taryf dla ciepła, po zatwierdzeniu ich przez Prezesa URE i opublikowaniu.

Przed rozpoczęciem procesu koncesjonowania (według danych Agencji Rynku Energii S.A.) funkcjonowało 3 107 różnej wielkości przedsiębiorstw energetycznych produkujących i sprzedających ciepło, przy czym ok. 95 % ciepła wytwarzane jest przez ok. 580 średnich i dużych przedsiębiorstw, natomiast pozostałe 5 % przez ponad 2 500 małych przedsiębiorstw. Obowiązek przedkładania taryf do zatwierdzenia mają tylko te przedsiębiorstwa energetyczne, które wcześniej uzyskały koncesje. W stosunku do przedsiębiorstw, które nie zostały objęte koncesjonowaniem Prezes URE nie ma podstaw prawnych kontroowania sposobu kształtowania przez nie cen ciepła.

W zakresie dotyczącym taryf Minister Gospodarki wydał rozporządzenie z dnia 6 października 1998 r. w sprawie *szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz zasad rozliczeń w obrocie ciepłem w tym rozliczeń z indywidualnymi odbiorcami* (Dz. U. Nr 132, poz. 867, z 1999 r. Nr 30, poz. 291), zwane dalej rozporządzeniem taryfowym.

Po ustaleniu taryfy, przedsiębiorstwo energetyczne

przedkłada ją Prezesowi URE do zatwierdzenia. Stosownie do postanowień art. 47 ust. 2 ustawy *Prawo energetyczne* Prezes URE, w terminie 30 dni, zatwierdza taryfę bądź odmawia jej zatwierdzenia. Decyzja o odmowie zatwierdzenia taryfy może być wydana jedynie w przypadku stwierdzenia niezgodności taryfy z zasadami i przepisami, o których mowa w art. 45 i 46 ww. ustawy. Oznacza to, iż taryfy dla ciepła powinny być skalkulowane w oparciu o następujące zasady:

- zapewnienie pokrycia uzasadnionych kosztów działalności przedsiębiorstwa energetycznego w zakresie: wytwarzania, przetwarzania, magazynowania, przesyłania, dystrybucji lub obrotu ciepłem, kosztów modernizacji, rozwoju i ochrony środowiska,
- ochronę interesów odbiorców przed nieuzasadnionym poziomem cen,
- różnicowanie taryfy dla ciepła dla różnych grup odbiorców wyłącznie ze względu na uzasadnione koszty spowodowane realizacją świadczenia, o ile przepisy nie stanowią inaczej,

Stosownie do art. 31 ust. 4 ustawy *Prawo energetyczne*, decyzje w sprawach taryf dla ciepła ogłasza się we właściwym miejscowo wojewódzkim dzienniku urzędowym. Zgodnie z art. 47 ust. 4, taryfa może obowiązywać nie wcześniej niż po upływie 14 dni od dnia jej publikacji. Z powyższego wynika, iż ustawodawca nie określił sztywnego terminu wejścia w życie taryfy, a wskazał jedynie termin, przed upływem którego taryfa nie może obowiązywać.

Postanowienia rozporządzenia taryfowego określają wymagania, jakie powinna spełniać taryfa – odpowiednio do zakresu prowadzonej przez przedsiębiorstwa działalności gospodarczej związanej z zaopatrzeniem w ciepło. W szczególności postanowienia § 5 stanowią, iż taryfa powinna określać: (1) poszczególne grupy odbiorców, (2) rodzaje oraz wysokość cen i stawek opłat, a także warunki ich stosowania, (3) bonifikaty, upusty i opłaty z tytułu niedotrzymania przez strony warunków umowy, (4) opłaty za nielegalny pobór ciepła.

W dniu 20 kwietnia 1999 r. weszło w życie rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 26 marca 1999 r. *zmieniające rozporządzenie w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz zasad rozliczeń w obrocie ciepłem, w tym rozliczeń z indywidualnymi odbiorcami w lokalach* (Dz. U. Nr 30 poz. 291). Nowelizacja rozporządzenia spowodowała, że taryfy zatwierdzone przed i po wejściu jej w życie mogą różnić się od siebie.

Do najistotniejszych zmian wprowadzonych tym rozporządzeniem należało wyeliminowanie współczynnika korekcyjnego X z podstawy ustalania bazowych cen i stawek opłat. Tak więc, Prezes URE ma obecnie ograniczoną możliwość wpływu na poziom cen i stawek opłat, gdyż przedsiębiorstwo ustala je na podstawie kosztów jednostkowych powiększonych o marżę zysku, nie większą niż 10 %. Poza tym wskaźnik udziału opłat za zamówioną moc cieplną w łącznych opłatach za zamówioną moc cieplną i ciepło, został obniżony i doprecyzowany. Jego wartość powinna wynikać z udziału kosztów stałych w łącznych kosztach wytwarzania, przetwarzania i magazynowania i nie może przekraczać 0,3.

Przy ustalaniu pierwszej taryfy, ze względu na ochronę interesów odbiorców, przedsiębiorstwa energetyczne nie mogły podwyższać ostatnio stosowanych cen i stawek opłat o więcej niż 15 % (§ 54 ust. 2 rozporządzenia taryfowego), z zastrzeżeniem, że przedsiębiorstwa energetyczne, w których uzasadnione koszty prowadzenia działalności gospodarczej dotyczącej zaopatrzenia w ciepło były w ostatnim roku obrotowym wyższe od uzyskanych z tego tytułu przychodów, mogły dokonać podwyżek ostatnio stosowanych cen i stawek opłat, w wysokości pozwalającej pokryć straty. W przypadkach, gdy przedsiębiorstwa energetyczne, przy ustalaniu pierwszej taryfy wprowadzały nowe rodzaje cen i stawek opłat, niż ostatnio stosowane, to średni wzrost cen i stawek opłat uwzględnionych w taryfie nie mógł być również wyższy niż 15 % (§ 54 ust. 3). Nowe rodzaje cen i stawek opłat dotyczyły w szczególności przedsiębiorstw energetycznych prowadzących działalność w zakresie przesyłania i dystrybucji oraz obrotu ciepłem (stawki opłat za usługi przesyłowe i stawki opłat abonamentowych) oraz przedsiębiorstw prowadzących działalność w zakresie wytwarzania ciepła, które dotychczas stosowały tzw. taryfę jednoczłonową (wyłącznie cena za energię cieplną), a zgodnie z rozporządzeniem taryfowym mają stosować cenę za zamówioną moc cieplną i cenę ciepła.

Wychodząc naprzeciw oczekiwaniom przedsiębiorstw, które zwracały się do URE z licznymi zapytaniami dotyczącymi sposobu przygotowania taryf, w „Rzeczpospolitej” z dnia 8 grudnia 1998 r. został opublikowany komunikat Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki. Zawierał on podstawowe informacje o sposobie sformułowania wniosku o zatwierdzenie taryfy. W nawiązaniu do tego komunikatu, do wszystkich przedsiębiorstw energetycznych posiadających koncesje, zostało również wystosowane pismo z 11 grudnia 1998 r. zawierające szczegółowe wskazówki co do zawartości uzasadnienia wniosku o zatwierdzenie taryfy oraz sposobu jej skonstruowania. Pismo to zostało również opublikowane w Biuletynie Urzędu Regulacji Energetyki Nr 1/99. Oprócz tego przeprowadzono spotkania informacyjne z przedsiębiorstwami ciepłowniczymi, których celem było wyjaśnienie wątpliwości związanych z procesem taryfowania. Przed przystąpieniem do procesu taryfowania pracownicy Urzędu wzięli udział w specjalistycznych szkoleniach. Powołany został również Zespół do spraw analiz porównawczych przedsiębiorstw ciepłowniczych i ich taryf. Jego zadaniem była m.in. analiza sytuacji ekonomiczno – finansowej przedsiębiorstw ciepłowniczych, ich pozycji rynkowej oraz przedłożonych taryf poprzez opracowanie systemu oceny taryf, w tym cen i stawek opłat, dokonywanej na podstawie analiz po-

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki zatwierdził Zielonogórkim Zakładom Energetycznym S.A. pierwszą taryfę dla energii elektrycznej – 15 lutego 1999 r.

równawczych w układzie terytorialnym, rodzajowym, strukturalnym i innych. Zespół ten, na podstawie wniosków koncesyjnych, przygotował szczegółową bazę danych dotyczącą przedsiębiorstw ciepłowniczych.

Dla zapewnienia spójności i usprawnienia procesu zatwierdzania taryf przedstawianych przez przedsiębiorstwa energetyczne, opracowane zostały „Wskazówki metodyczne sprawdzania wniosków o zatwierdzenie taryfy”. Wprowadzenie „Wskazówek” miało na celu przeszkolenie pracowników oddziałów terenowych w zakresie podstaw metodologicznych i sposobu postępowania przy dokonywaniu oceny wniosków o zatwierdzenie taryfy dla ciepła oraz zapewnienie jednolitego podejścia do procesu zatwierdzania taryf. Proces zatwierdzania taryf nadzorowany był przez stałą Komisję do Spraw Taryf pracującą w Warszawie. Do zadań Komisji, będącej pomocniczym organem kolegiальnym Prezesa URE, należało w szczególności rekomendowanie Prezesowi URE do zatwierdzenia taryf przedłożonych przez przedsiębiorstwa energetyczne.

2.2.2. Proces zatwierdzania taryf dla ciepła

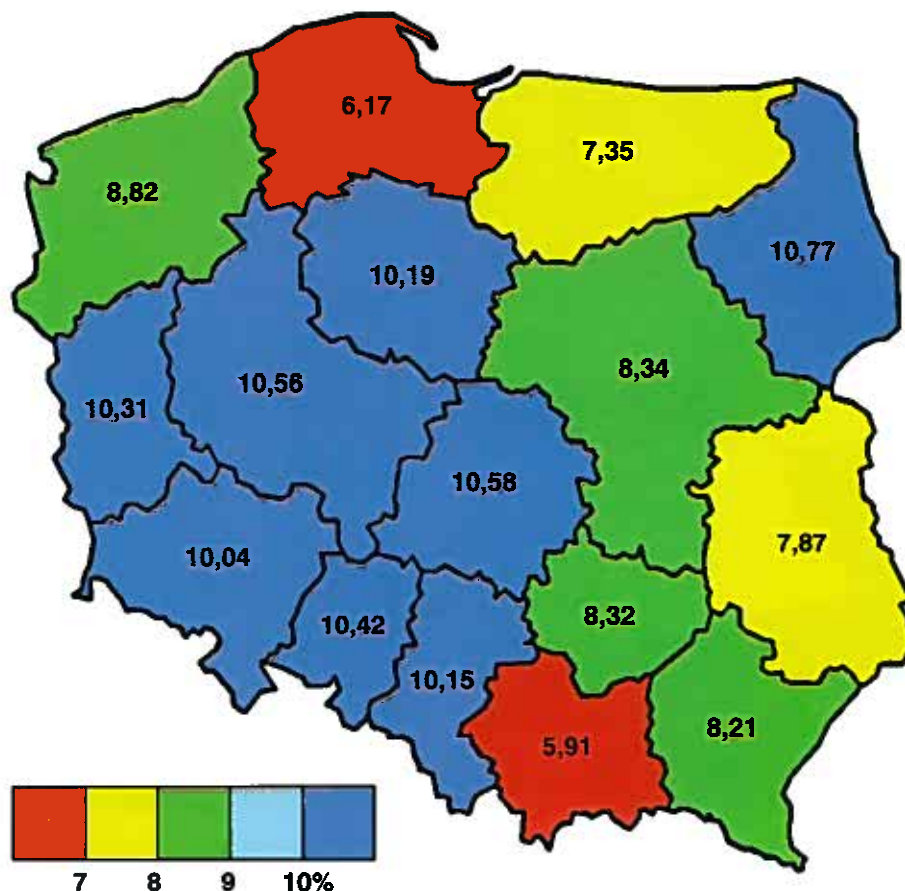
Wszczywanie i prowadzenie postępowań administracyjnych w sprawach zatwierdzenia, odmowy zatwierdzenia lub zwolnienia z obowiązku zatwierdzenia taryf dla ciepła należało do właściwości rzeczowej oddziałów terenowych zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 24 grudnia 1998 r. (Dz. U. Nr 162, poz. 1141). Wszyscy dyrektorzy oddziałów terenowych otrzymali od Prezesa URE

upoważnienia do wydawania decyzji w sprawach zatwierdzenia i odmowy zatwierdzenia taryf dla ciepła.

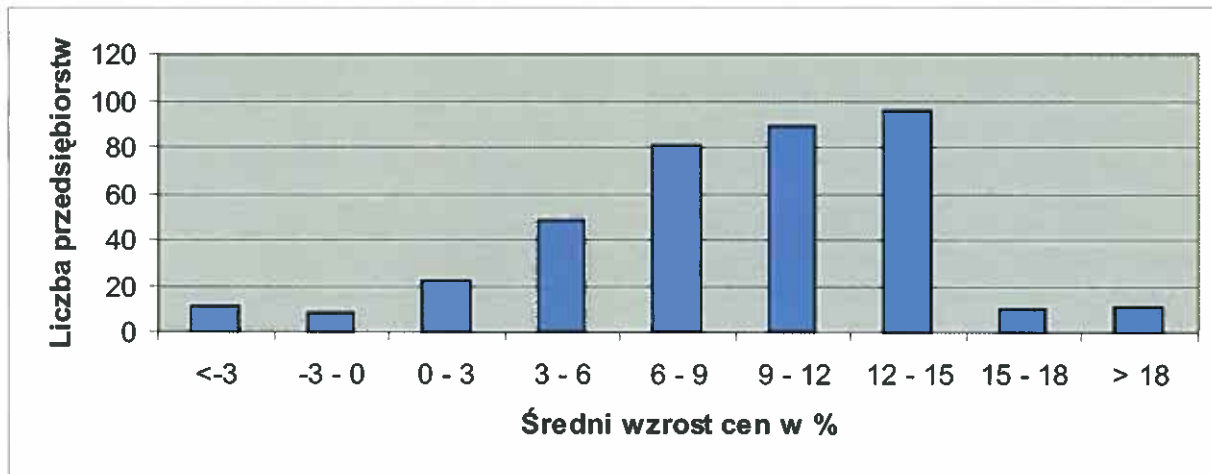
Pierwsze wnioski przedsiębiorstw energetycznych w sprawie zatwierdzenia taryf dla ciepła wpłynęły do oddziałów terenowych już w styczniu 1999 r. Przedkładane do zatwierdzenia taryfy często zawierały braki formalne, merytoryczne, błędy rachunkowe, a poza tym były niekompletne i dlatego wnioskodawcy byli wzywani do poprawienia lub uzupełnienia wniosków taryfowych. Spowodowało to, iż w przypadku większości postępowań 30-dniowy termin, zgodnie z art. 35 § 5 Kpa, ulegał przedłużeniu o okres na wyjaśnienia przedsiębiorstwa. W związku z tym, z uwagi na zbyt krótki czas na pozyskanie i analizę materiałów źródłowych, zasadna byłaby zmiana przepisów polegająca na wydłużeniu 30-dniowego terminu zatwierdzania taryfy.

W przededniu taryfowania prognozowano, iż ze względu na przepis mówiący o stosowaniu dotychczasowych cen do czasu zatwierdzenia nowej taryfy, że z nowych zasad skorzysta przeważająca liczba przedsiębiorstw energetycznych wkrótce po zaprzestaniu ustalania taryf dla ciepła przez Ministra Finansów, tj. w pierwszym kwartale 1999 r. Prognozy te nie sprawdziły się, np. wg stanu na 19 maja tylko 53 przedsiębiorstwa posiadały zatwierdzone taryfy, a 104 taryfy były w rozpatrywaniu, na 14 czerwca odpowiednio: 85 i 107 taryf, na 27 września odpowiednio: 232 i 168 taryf, na 4 października odpowiednio: 254 i 162 taryfy. Według stanu na koniec 1999 r. zostało zatwierdzonych 406 taryf dla ciepła, a 104 taryfy znajdowały się w toku rozpatrywania.

Rys. 4. Średnie wzrosty cen i stawek opłat w województwach

Rys. 5. Przedsiębiorstwa wg średniego wzrostu cen i stawek opłat

Średni wzrost cen i stawek opłat w zatwierdzonych taryfach na ciepło na koniec 1999 r. wynosił około 10 % w stosunku do cen ostatnio stosowanych.

W razie stwierdzenia niezgodności taryf z zasadami i przepisami, o których mowa w art. 45 i 46 ustawy *Prawo energetyczne*, Prezes URE odmawiał ich zatwierdzenia. Do końca 1999 r. wydano 41 decyzji odmawiających zatwierdzenia taryf dla ciepła.

Część prowadzonych w oddziałach terenowych postępowań nie zakończyła się merytorycznym rozstrzygnięciem, lecz decyzjami o umorzeniu lub pozostawieniu wniosku bez rozpoznania. Najczęstszymi przyczynami umorzeń były wnioski o umorzenie postępowania, składane przez przedsiębiorstwa energetyczne na podstawie art. 105 § 2 Kpa. Decyzje o pozostawieniu wniosku bez rozpoznania wydawane były w przypadku nie uzupełnienia przez wnioskodawcę braków formalnych wniosku i taryfy. We wszystkich oddziałach terenowych zakończono w ten sposób 230 postępowań. Podkreślić należy, iż większość przedsiębiorstw, których wnioski zostały pozostawione bez rozpoznania ponownie złożyło wnioski o zatwierdzenie taryfy.

Wiele przedsiębiorstw energetycznych miało poważne problemy zarówno z właściwą interpretacją nowych przepisów, jak i z właściwym opracowaniem na ich podstawie taryf dla ciepła. Problemy te związane były przede wszystkim z kalkulacją cen i stawek opłat na podstawie kosztów uzasadnionych. Dotychczasowe ceny bardzo często nie miały nic wspólnego z faktycznie ponoszonymi uzasadnionymi kosztami prowadzonej działalności gospodarczej. Przedsiębiorstwa niejednokrotnie stosowały jednakowe ceny dla wszystkich odbiorców, niezależnie od różnego zakresu świadczonych im usług. Zdarzały się też sytuacje bardzo dużego zróżnicowania cen dla odbiorców, którym świadczone ten sam zakres usług. W minionym okresie przedsiębiorstwa zazwyczaj nie prowadziły ewidencji kosztów w sposób umożliwiający zidentyfikowanie wielkości kosztów poniesionych na poszczególne rodzaje działalności związanej z zaopatrzeniem w ciepło, jak również poniesionych w związku ze świadczeniem usług danej grupie odbiorców.

Najczęściej występujące nieprawidłowości w składanych wnioskach taryfowych to:

- utożsamianie wszystkich wydatków poniesionych przez przedsiębiorstwo z kosztami uzasadnionymi,
- niewłaściwe przypisywanie kosztów poszczególnym grupom odbiorców, a także niewłaściwy podział na grupy odbiorców,
- błędne rozumienie przez przedsiębiorstwa pojęcia planowanych kosztów modernizacji i rozwoju oraz kosztów związanych z realizacją inwestycji w zakresie ochrony środowiska. Utożsamiane one były często z nakładami inwestycyjnymi, co powodowało nieuzasadniony wzrost poziomu jednostkowych kosztów, stanowiących podstawę do ustalania cen i stawek opłat,
- używanie w taryfie definicji i określeń niezgodnych z przepisami oraz przywoływanie nieobowiązujących przepisów,
- umieszczanie w taryfie rodzajów cen i stawek opłat odmiennych od rodzajów określonych w rozporządzeniu taryfowym, albo niezgodnych z zakresem prowadzonej przez przedsiębiorstwo działalności,
- niewłaściwie ustalone bonifikaty, upusty i opłaty z tytułu niedotrzymania przez strony warunków umowy, jak też niewłaściwie określane opłaty za nielegalny pobór ciepła.

Wszystkie wnioski taryfowe złożone przez przedsiębiorstwa energetyczne były przedmiotem wnikliwej analizy pod kątem ograniczeń cenowych przewidzianych w § 54 ust. 2 i 3 rozporządzenia taryfowego. Działania podjęte przez Prezesa URE doprowadziły do zatwierdzenia w taryfach cen i stawek opłat skalkulowanych w sposób zgodny z rozporządzeniem taryfowym. Zasada ustalenia wzrostu cen i stawek opłat nie większego niż 15 % została uwzględniona w taryfach przez ok. 95 % przedsiębiorstw energetycznych. Natomiast ok. 5 % przedsiębiorstw nie zastosowało się do tej zasady. Na podstawie § 54 ust. 4 rozporządzenia taryfowego, przedsiębiorstwa te mogły dokonać podwyżki cen i stawek opłat ostatnio stosowanych zgodnie z zasadami określonymi w art. 45 ust. 1 pkt 1 i 2 oraz ust. 4 ustawy *Prawo energetyczne*, ponieważ uzasadnione koszty prowadzenia nie działalności gospodarczej dotyczącej zaopatrzenia w ciepło były w ostatnim roku obrotowym wyższe od uzyskanych z tego tytułu przychodów.

W każdym przypadku przedsiębiorstwa udokumentowały poniesione straty na działalności gospodarczej związanej z zaopatrzeniem w ciepło i ustaliły ceny i stawki opłat zgodnie z wymaganiami określonymi w art. 45.

Nie w każdej sytuacji wzrost cen i stawek opłat w przedsiębiorstwach był równoznaczny z takim samym wzrostem płatności dla odbiorców ciepła. Wzrost płatności dla odbiorców uzależniony był bowiem od wzrostu ostatnio stosowanych cen i stawek opłat we wszystkich przedsiębiorstwach energetycznych, które prowadziły działalność gospodarczą w zakresie zaopatrzenia w ciepło tych odbiorców. W przypadku, gdy jedno przedsiębiorstwo energetyczne prowadziło działalność gospodarczą w zakresie zaopatrzenia w ciepło danych odbiorców (zarówno w zakresie wytwarzania, jak i przesyłania i dystrybucji ciepła), to średni wzrost cen i stawek opłat w tym przedsiębiorstwie był równoznaczny ze średnim wzrostem cen i stawek opłat dla odbiorców. Należy zaznaczyć, że dla poszczególnych grup odbiorców lub dla poszczególnych odbiorców w danej grupie mogły wystąpić odchylenia od tego średniego wzrostu. Mogło to być spowodowane różnymi czynnikami, w szczególności: różnym stopniem wykorzystania przez odbiorców zamówionej mocy cieplnej, różnymi ostatnio stosowanymi przez przedsiębiorstwo systemami rozliczeń, nieuzasadnionym zróżnicowaniem poziomu ostatnio stosowanych cen i stawek opłat za ten sam zakres usług świadczonych przez przedsiębiorstwo.

Natomiast w przypadku, gdy zaopatrzenie w ciepło danych odbiorców następowało za pośrednictwem kilku przedsiębiorstw energetycznych, np. dwóch: przedsiębior-

stwa prowadzącego działalność w zakresie wytwarzania ciepła oraz przedsiębiorstwa prowadzącego działalność w zakresie przesyłania i dystrybucji oraz obrotu ciepłem, to na wzrost płatności miały wpływ wzrosty cen i stawek opłat w obu podmiotach. W takich przypadkach przedmiotem zainteresowania Prezesa URE były nie tylko wzrosty cen i stawek opłat w każdym z tych przedsiębiorstw oddzielnie, ale także łączne skutki tych wzrostów dla odbiorców.

Do czasu zatwierdzenia pierwszej taryfy przez Prezesa URE przedsiębiorstwa energetyczne stosują dotychczasowe ceny. Żaden z obowiązujących przepisów nie wyznacza terminu, w którym przedsiębiorstwa energetyczne powinny złożyć wnioski o zatwierdzenie taryfy. Prezes URE nie ma kompetencji, aby zobowiązać przedsiębiorstwo do złożenia taryfy w oznaczonym terminie.

W okresie sprawozdawczym koncesje na działalność związaną z zaopatrzeniem w ciepło otrzymało 1001 przedsiębiorstw energetycznych, z tego 406 (tj. 40,6 %) posiadało zatwierdzone taryfy, a 104 taryfy, tj. 10,3 % było w trakcie rozpatrywania. Podmioty z zatwierdzonymi taryfami obejmowały ok. 65 % zainstalowanej mocy cieplnej w przedsiębiorstwach energetycznych posiadających koncesje na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania ciepła, a podmioty, których taryfy były w trakcie rozpatrywania ok. 5 %.

Do końca 1999 r. ponad połowa przedsiębiorstw energetycznych posiadających koncesje na prowadzenie działalności gospodarczej związanej z zaopatrzeniem w ciepło nie wystąpiła z wnioskiem o zatwierdzenie taryfy. Można przypuszczać, że były to przedsiębiorstwa, które musiały

Spotkanie z sędziami Sądu Antymonopolowego w Urzędzie Regulacji Energetyki – 8 kwietnia 1999 r.

Zatwierdzone taryfy dla ciepła – wg siedziby Oddziału Terenowego URE (stan na 12.04.2000 r.)

Siedziba Oddziału Terenowego URE	Nazwa przedsiębiorstwa	Podwyżka w %
Warszawa	Radomskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej „RADPEC”	7,00 %
	P.U.H.P. „KALOR” S.C. w Błoniach	6,90 %
	Geotermia Mazowiecka S.A. w Żyrardowie	20,70 %
	Tomic S.A. w Żurominie	9,90 %
	Zakład Usług Energetycznych w Warszawie	26,20 %
Wrocław	Fabryka Porcelany „Krzysztof” S.A. w Wałbrzychu	3,48 %
	Dolnośląskie Zakłady Wyrobów Papierniczych „Dolpakart” S.A. w Chojnowie	85,69 %
	Energetyka Sp. z o.o. w Lubinie	9,86 %
	Kompania Spirytusowa „Wratislavia” Polmos Wrocław S.A.	28,29 %
	Cukrownia „Jawor” w Jaworze S.A.	9,80 %
Poznań	ELKOM Sp. z o.o. Brzezie k/Opola	4,39 %
	„Elektrownia Blachownia” S.A. w Kędzierzynie-Koźlu	6,97 %
	Miejskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Sp. z o.o. we Wrocławku	11,00 %
	Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej, Przedsiębiorstwo Państwowe – Śrem	18,30 %
	Spółdzielnia Mieszkaniowa Lokatorsko-Własnościowa – Gostyń	-5,56 %
Gdańsk	Zakład Energetyki Ciepłej KOSPEC Sp. z o.o. w Kościerzynie	5,82 %
	Pucka Gospodarka Komunalna Sp. z o.o. w Pucku	18,37 %
	Zakład Energetyki Ciepłej Sp. z o.o. SPEC-PEC w Kartuzach	4,39 %
	Zespół Elektrociepłowni „Wybrzeże” S.A. w Gdańsku	13,65 %
	Zakład Energetyki Ciepłej STAR-PEC Sp. z o.o. w Starogardzie Gdańskim	10,51 %
Kraków	Miejskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Sp. z o.o. w Lęborku	7,75 %
	Wodociągowo-Ciepłownicza Sp. z o.o. COWIK Bartoszyce	-1,57 %
	Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Usługowe Termo-Technika Sp. z o.o. w Olsztynie	12,65 %
	Miejska Energetyka Ciepła Sp. z o.o. w Reszlu	6,33 %
	Okocimskie Zakłady Piwowsarskie S.A.	4,62 %
Katowice	Zakład Produkcji Energii „Energocukier” Sp. z o.o. w Ropczycach	9,50 %
	Elektrociepłownia PZZ – Mielec Sp. z o.o.	9,27 %
	Kopalnie i Zakłady Przetwórcze Siarki „Siarkopol” Tarnobrzeg	37,72 %
	Elektrociepłownia Nowa Sarzyna Sp. z o.o.	17,00 %
	Przeworska Gospodarka Komunalna Sp. z o.o.	2,53 %
Łódź	Ciepłownia Łañcut Sp. z o.o.	6,30 %
	Zakłady Tworzyw Sztucznych „Gamrat” S.A. w Jaśle	12,30 %
	Miejski Zakład Komunalny Leżajsk Sp. z o.o.	4,07 %
	BHH Mikrotech Sp. z o.o. w Dąbrowie Górniczej	-0,01 %
	„Zakłady Metalurgiczne” Sp. z o.o. w Bytomiu	12,40 %
Szczecin	Nadwiśiańska Spółka Węglowa S.A. w Tychach	3,20 %
	Zakład Górniczo-Energetyczny Sobieski Jaworzno III Sp. z o.o. w Jaworznie	3,49 %
	Zakład Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej w Błaszczkach	3,00 %
	Przedsiębiorstwo Komunalne Sp. z o.o. w Zelowie	12,84 %
	Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej w Kutnie	11,00 %
Lublin	Gminny Zakład Gospodarki Komunalnej, Mieszkaniowej i Rolnej w Kleszczewie	10,03 %
	Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Sp. z o.o. w Łęczycy	14,67 %
	Energetyka Ciepła Sp. z o.o. w Wieluniu	4,34 %
	Przedsiębiorstwo Gospodarki Komunalnej Sp. z o.o. w Radomsku	7,65 %
	Energetyka Ciepła Sp. z o.o. Polczyn Zdrój	13,14 %
Lublin	Miejska Energetyka Ciepła Sp. z o.o. Szczecinek	10,67 %
	Przedsiębiorstwo Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej Sp. z o.o. Lubsko	7,51 %
	Zakład Energetyki Ciepłej Sp. z o.o. Skwierzyna	7,76 %
	Miasto Hrubieszów – Zakład Energetyki Ciepłej	45,03 %
	Przedsiębiorstwo Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej Sp. z o.o. w Tomaszowie Lubelskim	-8,27 %
Lublin	Przedsiębiorstwo Komunalne Sp. z o.o. z siedzibą w Siemiatyczach	5,71 %
	Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Sp. z o.o. w Grajewie	13,19 %
	Miasto Kolno – Zakład Wodociągów, Kanalizacji i Energetyki Ciepłej	11,50 %

Odmowa zatwierdzenia taryfy dla ciepła – wg siedziby Oddziału Terenowego URE (stan na 12.04.2000 r.)

Siedziba Oddziału Terenowego URE	Nazwa przedsiębiorstwa	Data odmowy
Warszawa	Gmina Zwoleni – Zakład Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej w Zwoleniu	25.02.2000 r.

Zatwierdzone taryfy dla energii elektrycznej (stan na 12.04.2000 r.)

Lp	Nazwa przedsiębiorstwa	Data publikacji
1	Jastrzębska Spółka Węglowa S.A.	16.02.2000 r.
2	Huta „ANDRZEJ” S.A.	3.03.2000 r.
3	Zakład Usług Technicznych Sp. z o.o.	10.03.2000 r.
4	Zakład Energetyki Ciepłej w Końskich	10.03.2000 r.
5	Zielonogórskie Zakłady Energetyczne S.A.	24.03.2000 r.
6	Zakład Energetyczny Tarnów S.A.	24.03.2000 r.
7	Zakład Energetyczny Wałbrzych S.A.	24.03.2000 r.
8	Zakłady Tworzyw Sztucznych „Gamrat” S.A.	7.04.2000 r.
9	J&S Energy S.A.	7.04.2000 r.

Zmiany w zatwierdzonych taryfach dla energii elektrycznej (stan na 12.04.2000 r.)

Lp	Nazwa przedsiębiorstwa	Data publikacji
1	Elektrownia „Rybnik” S.A.	16.02.2000 r.
2	Zespół Elektrowni Ostrołęka S.A. w Ostrołęce	18.02.2000 r.
3	Elektrownia im. Tadeusza Kościuszki S.A. w Polańcu	18.02.2000 r.
4	Polskie Sieci Elektroenergetyczne S.A.	22.03.2000 r.

Odmowa zatwierdzenia taryfy dla energii elektrycznej (stan na 12.04.2000 r.)

Lp	Nazwa przedsiębiorstwa	Data publikacji
1	Gospodarstwo Rolno-Produkcyjne M. Barańska, J. Kaczmarczyk S.C.	24.03.2000 r.

WYKAZ PRZEDSIĘBIORSTW, KTÓRE OTRZYMAŁY KONCESJE NA WNIOSEK (stan na 12.04.2000 r.)

Lp	Nazwa przedsiębiorstwa	Adres	Rodzaj działalności
1	„SKT” Sp. z o.o.	50-515 Wrocław, ul. Klimasa 46	Wcc, Pcc
2	Zbigniew Bugajski – Firma BUGAJSKI	95-100 Zgierz, ul. Gdańska 28	Opc
3	Polskie Konsorcjum Handlu Energią S.A.	00-410 Warszawa, ul. Solec 22	Opc
4	SILESIA OIL Sp. z o.o.	43-174 Łaziska Górne, ul. Wapienna 2	Opc
5	Sabina Parczewska – Stacja Paliw „EURO-TANK”	95-082 Dobroń, ul. Wrocławska 17	Opc
6	AGBENZ Sp. z o.o.	09-142 Żaluzki, ul. Trasa Nr 7	Opc
7	Ryszard Rozumek – Firma „ROZ-POL”	09-409 Płock, ul. Sikorskiego 2/16	Opc
8	Józef Mosur – Przedsiębiorstwo Handlowo- Usługowe	37-750 Dubiecko, ul. Przedmieście Dubieckie 48	Opc
9	Zdzisław Kosowski, Ryszard Pamula – Firma Handlowa „TORPOS” S.C.	43-600 Jaworzno, ul. Stojałowskiego 21	Opc
10	Janusz Buła – „VARIUS”	57-100 Strzelin, ul. Jana Pawła II 12/3	Opc
11	EKOKALORIA-ENERGETYKA I Sp. z o.o.	27-300 Lipsko, ul. Ilżecka 6 a	Wcc, Pcc
12	„AgroFenix” Sp. z o.o.	07-200 Wyszaków, ul. Zakolejowa 45	Opc
13	„WITOIL” Sp. z o.o.	90-487 Łódź, ul. Szczera 9/1	Opc
14	KOLGARD INVESTMENT TRADE CONSULTING LTD Sp. z o.o.	00-895 Warszawa, ul. Biała 4	Wpc, Mpc
15	Tomasz Choromański – „T. CHOROMAŃSKI”	00-201 Warszawa, ul. Andersa 26/93	Wpc, Mpc, Opc
16	„Petrochemia-Błachownia” Sp. z o.o.	47-225 Kędzierzyn-Koźle, ul. Szkolna 15	Mpc
17	Teresa Szymanik – AUTO-GAZ	01-944 Warszawa, ul. Gajcego 7/5	Opc
18	Sławomir Lenkiewicz – Przedsiębiorstwo Usługowo-Produkcyjno-Handlowe „LENKIEWICZ”	82-500 Kwidzyn, ul. Grudziądzka 22	Opc
19	Przedsiębiorstwo Zagraniczne „PEBECO INVEST” Sp. z o.o.	02-559 Warszawa, ul. Puławska 50/5	Opc
20	Wiesław Roman – Przedsiębiorstwo Handlowo- Usługowe „ROMEX”	62-585 Sławsk, ul. Osieczy 41 b	Opc
21	Marek Sarzyński – Przedsiębiorstwo Produkcyj- no-Handlowo-Usługowe „NANI” Stacja Paliw	37-310 Nowa Sarzyna, ul. 1 Maja 9/6	Opc
22	Jan Lazar – Przedsiębiorstwo Produkcyjno- Handlowo-Usługowe „EXPRIM” Zakład Pracy Chronionej	42-595 Siemonia, ul. Kościuszki 131 b	Opc
23	Marek Nowak – „NOMAR” Zakład Projektowania i Kompletacji Dostaw	53-233 Wrocław, Al. Pracy 2	Opc
24	Marcin Kwiatkowski, Jacek Tomczak – „LAZUR” S.C.	09-401 Płock, ul. Portowa 2 a	Opc
25	Przedsiębiorstwo Komunalne w Wieruszowie S.A.	98-400 Wieruszów, ul. Biskupa Bareły 13	Pcc
26	Zakład Techniki i Inżynierii Komunalnej „Energotech – 2” Sp. z o.o.	72-600 Świnoujście, ul. Jana z Kolna 2	Pcc
27	Zakład Górniczo-Energetyczny Sobieski Jaworzno III Sp. z o.o.	32-510 Jaworzno, ul. Grunwaldzka 37	Pcc
28	Spółdzielnia Mieszkaniowa „Płonia”	74-106 Kołbacz, ul. Szarych Mnichów 7	Pcc
29	„RAF-ENERGIA” Sp. z o.o.	38-460 Jedlicze, ul. Trzecieckiego 14	Wcc
30	RAFINERIA NAFTY „JEDLICZE” S.A.	38-460 Jedlicze, ul. Trzecieckiego 14	Pcc, Occ
31	Zakład Energetyki Ciepłej Sp. z o.o.	12-230 Biała Piska, ul. Sikorskiego 22	Pcc
32	Gmina Rakszawa – „Elektrociepłownia Rakszawa”	37-111 Rakszawa	Wcc, Pcc
33	Jan Emmert – Przedsiębiorstwo Budowlano- Instalacyjne „JANEMMERT”	86-121 Terespol Pomorski, ul. Kozłowo 7 a	Wcc, Pcc
34	Grzegorz Roliński, Andrzej Strawski, Monika Kamila Moskwa – „GRAS-OIL” S.C.	81-159 Gdynia, ul. Batorego 4/8	Mpc
35	„MARBOJ” Sp. z o.o.	59-620 Gryfów Śląski, skr. poczt. 66	Opc
36	„DYSEN” Polska Kompania Energetyczna S.A.	04-314 Warszawa, ul. Chłopskiego 7/9	Opc
37	Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Usługowo- Handlowe „REG-BENZ” S.C.	39-300 Mielec, ul. Legionów 80	Opc

38	„SIGMA–TRADE” Sp. z o.o.	42–200 Częstochowa, ul. Główna 112	Opc
39	Waldemar Nowak – Przedsiębiorstwo Handlowo–Usługowe „ROPEX”	09–400 Płock, ul. Batalionu Żośka 34	Opc
40	Bogdan Burdyl – Przedsiębiorstwo Handlowo–Usługowe „BTS”	34–300 Żywiec, ul. Łączna 29/9	Opc
41	Jolanta Ugarenko – Przedsiębiorstwo Handlowo–Usługowe Ugarenko Jolanta	22–150 Wierzbica, ul. Kol. Busówno 1 b	Opc
42	Jan Głowacki, Julianna Głowacka, Michał Głowacki – P.P.H.U. „WOJAŻ” S.C.	97–217 Lubochnia, ul. Jakubów 1	Opc
43	Adam Rek – Przedsiębiorstwo Produkcyjno–Handlowo–Usługowe Adam Rek	07–130 Łochów, ul. Sikorskiego 55	Opc
44	Przedsiębiorstwo Gazyfikacji Bezprzewodowej w Płocku S.A.	09–400 Płock, ul. Długa 1	Opc
45	Mieczysław Dubas, Zbigniew Dubas – „METALOSKRAW” S.C.	41–506 Chorzów, ul. Armii Krajowej 127	Opc
46	Wioletta Bednarska – Przedsiębiorstwo Handlowo–Usługowe „EW–GAS”	62–862 Iwanowice, ul. Sobieski II	Opc
47	Firma „BORON” inż. Józef Boroń Sp. z o.o.	32–300 Olkusz, ul. Króla Kazimierza Wielkiego 56	Opc
48	Przedsiębiorstwo Produkcyjno–Handlowo–Usługowe „EDPOL”	42–295 Koziegłowy, ul. Siedlec Duży 3 a	Opc
49	Mirosława Gzella – „MIROŚLAWA GZELLA”	86–150 Osie, ul. Rynek 6	Opc
50	Ewa Gieruszczak – „EKO–GAS”	58–500 Jelenia Góra, ul. Krótka 17/6	Wpc
51	Stanisława Dominik, Tadeusz Bielecki – Stacja Paliw „Caro” S.C.	27–620 Dwikozy, ul. Słupcza	Opc
52	Nijman/Zeetank International Transport Sp. z o.o.	27–600 Sandomierz, ul. Portowa 24	Opc
53	Wiktor Dybilas (sen.), Wiktor Dybilas (jun.), Ireneusz Dybilas, Leszek Łukosz – Handel i Usługi „LIW” S.C..	43–430 Skoczów, ul. Harbutowice 30	Opc
54	Marżena Pawlas – „PEX” Hurtownia Art. Elektrotechnicznych i Olejów	41–806 Zabrze, ul. Bogusławskiego 1	Opc
55	Sylwester Matuszek – Przedsiębiorstwo Transportu i Obrotu Materiałami Budowlanymi	44–361 Syrynia, ul. Wałowa 32	Opc
56	Katarzyna Czermak, Marta Czermak – „KAMA–GAZ” S.C.	38–400 Krosno, ul. Mazurkiewiczów 4	Opc
57	Waldemar Kozłowski, Zbigniew Rzepliński – Przedsiębiorstwo Produkcyjno–Handlowe „BUD–OIL” S.C.	06–400 Ciechanów, ul. 17 Stycznia 72/6	Opc
58	„SOLLO S L.T.D. – LUBSTÓW” Sp. z o.o.	62–611 Lubstów, ul. Konińska 6	Opc
59	„P&J” Sp. z o.o.	42–286 Koszęcin, ul. Leśna 2	Opc
60	Agencja „CASS” Sp. z o.o.	10–117 Olsztyn, ul. 1 Maja 13	Opc
61	Fabryka Aksamitu i Dekoracji „Pluszownia” Sp. z o.o.	62–800 Kalisz, ul. Szopena 23	Wcc, Pcc
62	„Polish Energy Partners” S.A.	02–952 Warszawa, ul. Wiertnicza 169	Wcc
63	„KB–GAZ Technologia i Energia” Sp. z o.o.	71–333 Szczecin, ul. Krasickiego 4	Wcc
64	Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej w Ropczycach Sp. z o.o.	39–100 Ropczyce, ul. Piłsudskiego 22	Wcc, Pcc, Occ
65	Ciepłownia Łañcut Sp. z o.o.	37–100 Łañcut, ul. Polna 2 a	Wcc
66	„PROMOT–CIEPŁOWNIA” Sp. z o.o.	43–430 Skoczów Górny, ul. Bór 25	Wcc, Pcc
67	Rafineria „JASŁO” S.A.	38–200 Jasło, ul. 3 Maja 101	Occ
68	Elektrociepłownia MARCEL Sp. z o.o.	44–310 Radlin, ul. Hutnicza 1	Occ
69	„RELPOŁ CENTRUM” Sp. z o.o.	04–534 Warszawa, ul. Potockich 50	Wcc, Pcc
70	„Odlewnie Polskie” S.A., Oddział Zakład Odlewniczy „MYSTAL”	42–300 Myszków, ul. Partyzantów 21	Pee, Oee
71	Bogdan Świerzyński – „PROD–NAFT” Przedsiębiorstwo Handlowo–Usługowe	05–250 Radzymin, ul. Weteranów 70/6	Opc
72	Wojciech Wiśniewski, Nina Wiśniewska – „AUTO HAUS WW” S.C.	27–400 Ostrowiec Świętokrzyski, Al. 3 Maja 67	Opc
73	„LUKOIL POLSKA” Sp. z o.o.	03–717 Warszawa, ul. Jagiellońska 15	Opc
74	Lidia Leśkiewicz – F.H.U. „LIMAX”	26–200 Końskie, ul. Zielona 2	Opc
75	„M&M PETROL” Sp. z o.o.	91–212 Łódź, ul. Wersalska 47/75	Opc
76	Stanisław Kukła, Bolesław Kukła – Stacja Paliw „ORZEŁ” S.C.	32–722 Królowka, ul. Muchówka 185	Opc

77	Zakład Górniczy „Centrum” Sp. z o.o.	41-902 Bytom, ul. Łużycka 7	Pee, Oee
78	Spółdzielnia Mieszkaniowa Lokatorsko-Własnościowa	23-300 Janów Lubelski, ul. Prosta 41	Wcc, Pcc, Occ
79	Zarząd Morskiego Portu Szczecin – Świnoujście S.A.	70-603 Szczecin, ul. Bytomska 7	Pcc, Occ, Pee, Oee
80	Dariusz Florczak, Marcin Zatówka – Agencja Handlowo-Consultingowa „New Standard” S.C.	02-762 Warszawa, ul. Capri 3/18	Wcc, Pcc
81	Zakład Energetyczny i Ochrony Środowiska „ENERGOEKO” Sp. z o.o.	39-206 Pustków 3	Pee, Oee
82	Polskie Sieci Elektroenergetyczne – Centrum Sp. z o.o.	00-950 Warszawa, ul. Wybrzeże Kościuszkowskie 41	Oee
83	Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowe „MarMet” Sp. z o.o.	06-130 Nasielsk, ul. Elektronowa 3	Wpc
84	Elżbieta Kwiatkowska – „ROMAR”	51-165 Wrocław, ul. Grudziądzka 90/1	Opc
85	„Texaco Lubricants Polska” Sp. z o.o.	02-952 Warszawa, ul. Wiertnicza 135 a	Opc
86	„LOCO” Sp. z o.o.	81-342 Gdynia, ul. Waszyngtona 34/36	Opc
87	Edward Ostrowski, Hanna Kmiecik – „HERMES” S.C.	09-141 Michalinek k/Płońska	Opc
88	Andrzej Młynarski, Ryszard Młynarski, Kazimierz Młynarski – Zakład Dystrybucji Gazu i Oczyszczania Miasta „PROP – BUT” S.C.	27-230 Brody Iłżeckie, ul. Henryk 4 a	Opc
89	Spółka Przemysłowo-Handlowo-Uslugowa PETROLEX – GAS Sp. z o.o.	40-084 Katowice, ul. Opolska 19	Wpc, Opc
90	Janusz Włodyka – Przedsiębiorstwo Usługowo-Handlowe „BEST – OIL SUCHY”	43-600 Jaworzno, ul. Obrońców Poczty Gdańskiej 7	Opc
91	Robert Zatorski – P.P.H. „ROB – GAZ”	96-500 Sochaczew, ul. Rozłazłów 10	Opc
92	„KOMPAS” Sp. z o.o.	00-003 Warszawa, ul. Jasna 17/9	Opc
93	Tadeusz Furmanek, Józef Sanicki – „TRANSGALICJA” S.C.	38-200 Jasio, ul. Czackiego 18	Opc
94	„KERFS POLEN” Sp. z o.o.	32-200 Miechów, Plac Kościuszki 7	Opc
95	Witold Ozimski, Ryszard Kaczmarek – „Reflex” S.C. Biuro Maklerskie	90-113 Łódź, ul. Sienkiewicza 9	Opc
96	„ALKAN” Sp. z o.o.	81-189 Gdynia, ul. Maciejewicza 17 a/4	Opc
97	Anna Kacperska – „JAXON” Firma Handlowo-Uslugowa	09-407 Płock, ul. Lachmana 24/23	Opc
98	Marek Markiewicz – „BLUMAR” Firma Produkcyjno-Handlowo-Uslugowa	35-604 Rzeszów, ul. Daliowa 31	Opc
99	Energetyczne Towarzystwo Finansowo Leasingowe ENERGO-UTECH S.A.	61-418 Poznań, ul. Pietrusińskiego 16	Oee
100	„RAIFFPOL” Sp. z o.o.	76-200 Słupsk, Al. 3 Maja 44	Opc

Legenda:

Wcc – wytwarzanie ciepła

Pcc – przesyłanie i dystrybucja ciepła

Occ – obrót ciepłem

Pee – przesyłanie i dystrybucja energii elektrycznej

Oee – obrót energią elektryczną

Wpc – wytwarzanie paliw ciekłych

Mpc – magazynowanie paliw ciekłych

Opc – obrót paliwami ciekłymi

WYKAZ PRZEDSIĘBIORSTW, KTÓRE OTRZYMAŁY PROMESY KONCESJI (stan na 12.04.2000 r.)

Lp	Nazwa przedsiębiorstwa	Adres	Rodzaj działalności
1	Przedsiębiorstwo Robót Inżynierskich „Poznań” Sp. z o.o.	61-806 Poznań, ul. Św. Marcina 67	Wcc, Pcc, Occ
2	Jacek Balcerak, Krzysztof Jasnowski – Przedsiębiorstwo Techniczno-Handlowe „POLTERM” S.C.	70-722 Szczecin, ul. Bagienna 36 c	Wcc

Legenda:

Wcc – wytwarzanie ciepła, Pcc – przesyłanie i dystrybucja ciepła, Occ – obrót ciepłem

WYKAZ PRZEDSIĘBIORSTW, KTÓRE ZŁOŻYŁY WNIOSKI KONCESYJNE (stan na 12.04.2000 r.)

Lp	Nazwa przedsiębiorstwa	Adres
1	BOMAR S.C.	01-903 Warszawa, ul. Marii Dąbrowskiej 17/17
2	Przedsiębiorstwo Wielobranżowe „EKO-NAFT” S.C.	22-100 Chełm, ul. Towarowa 3
3	Przedsiębiorstwo Techniczno-Handlowe Sp. z o.o. TEX	43-100 Tychy, ul. Wałowa 37
4	P.P.H.U. „AGA”	38-340 Biecz, ul. Bochniewicza 6 b
5	Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowo-Usługowe „BIKOR” Jacek Kiełyka	38-340 Biecz, ul. Bochniewicza 43
6	AgRob EKO E. Pochopień-Kolypiak	41-810 Zabrze, ul. Sitki 21
7	Skład Opalu Materiałów Budowlanych i Nawozów Stanisław Tyrala i s-ka	58-500 Jelenia Góra, ul. Sudecka 30
8	TERMO-BIECZ Sp. z o.o.	38-340 Biecz, ul. Kazimierza Wielkiego 21
9	POL-GAZ Hildebrański Paweł	62-200 Gniezno, ul. Roosevelta 98
10	Firma TRANS-WIKOREM Zbigniew Wita	44-203 Rybnik, ul. Brzezińska 13 a
11	„KARGAS” Sp. z o.o.	98-220 Zduńska Wola, ul. Ceramiczna 2
12	MAXPOL S.C. P.P.H.U.	40-007 Katowice, ul. Bankowa 11
13	Barlinek S.A.	74-320 Barlinek, ul. Przemysłowa 1
14	Przedsiębiorstwo „WIG” Wiktor Gryko	15-161 Białystok, ul. Odrzańska 12
15	Zakład Energetyki Ciepłej, Wodociągów i Kanalizacji Sp. z o.o.	78-650 Mirosławiec, ul. Wolności 37
16	Artex S.C.	59-220 Legnica, ul. Kardynała B. Kominka 9
17	Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe GALANT-OIL Jan Krasieński	75-811 Koszalin, ul. Polczyńska 71 a
18	Dystrybucja Gazu Płynnego „Bracia Maliszewscy” Janusz Maliszewski	26-803 Promna, ul. Wola Falęcice
19	Elektrownie Wiatrowe S.A.	76-113 Postomino, ul. Pieńkowo 72
20	Ryszard Tyrala Firma Handlowo-Usługowa „Rytex-Oil”	31-564 Kraków, Al. Pokoju 30/114
21	AMG - Trading Sp. z o.o.	02-261 Warszawa, ul. Robotnicza 11/13
22	P.H.U. EKO-WIN	99-313 Żalusin, ul. Wola Kalkowa 29
23	„PIOP-NAFT” S.A.	15-265 Białystok, ul. Drewniana 16/2
24	Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowo-Produkcyjne „BIR-MAL” Jerzy Birski	98-207 Dąbrowa Wielka 17 a
25	BP Poland Sp. z o.o.	31-108 Kraków, ul. Retoryka 1
26	Przedsiębiorstwo Projektowo-Wykonawczo-Handlowo-Usługowe „GM-TERMO-PRESS” Grzegorz Michajłow	20-484 Lublin, ul. Inżynierska 8
27	SIM System Measurement S.A.	65-431 Zielona Góra, ul. Sienkiewicza 31 a
28	K.J. BAL-Z.E. JENDRO S.C.	42-700 Lubliniec, ul. Częstochowska 93 i 95
29	Ośrodek Badawczo-Rozwojowy Przemysłu Rafineryjnego	09-411 Płock, ul. Chemików 5
30	FLO Sp. z o.o.	81-336 Gdynia, ul. Kollątaja 1/926
31	EKO-TECH Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowo-Usługowe Sp. z o.o.	64-020 Czepiń, ul. Piotrkowice 1 c
32	Firma Handlowo-Usługowa „DARPOL” Ewa Mikołajewska	62-800 Kalisz, ul. Sukiennicza 5
33	P.P.H.U. NAFTOMAX S.C.	14-200 Ostróda, ul. ZPN nr 2
34	Toruńskie Wielobranżowe Towarzystwo LEMIX Sp. z o.o.	87-100 Toruń, ul. Wapienna 10
35	P.P.H.U. POLI-MAX S.C.	09-401 Płock, ul. Kolejowa 5
36	PAL-OIL Przedsiębiorstwo Handlowo-Finansowe Arkadiusz Lachowski	58-560 Jelenia Góra, Plac Piastowski 30
37	SLANDIA Sp. z o.o.	02-679 Warszawa, ul. Modzelewskiego 100/61
38	Przedsiębiorstwo Obrotu Środkami Produkcji BOMIS S.A.	40-155 Katowice, ul. Konduktorska 14
39	PaBeRo Sp. z o.o.	60-195 Poznań, ul. Makuszyńskiego 44

40	P.P.U.H. „WARTER-OIL” Sp. z o.o.	31–334 Kraków, ul. Łokietka 177
41	Zakład Handlowo–Usługowy Gabriel Twardy	63–900 Rawicz Sierakowo, ul. Rzemieślnicza 16
42	PETROWIS Sp. z o.o.	02–691 Warszawa, ul. Obrzeźna 3
43	Apollonaft Sp. z o.o.	30–074 Kraków, ul. Kazimierza Wielkiego 97/9
44	P.H.U. „ART–STAL” S.C.	59–300 Lubin, ul. Wójta Henryka 45
45	Przedsiębiorstwo Usługowo–Produkcyjno–Handlowe S.C. „BARTONAFT”	11–200 Bartoszyce, ul. Kętrzyńska 58
46	Firma Krom–Gaz Jacek Kromka	32–600 Oświęcim, ul. Bema 25/8
47	P.U.H. DAREX Dariusz Wieczorek	40–167 Katowice, ul. Topolowa 11
48	Spółka Cywilna Stanisław Kaczmarek i Mirosława Kaczmarek	89–100 Nakło n/Notecią, ul. Półwiejska 2
49	Stacje Paliw „GLIMAR” Sp. z o.o.	38–300 Gorlice, ul. Tuwima 8
50	Zakład Produkcyjno–Handlowo–Usługowy „GOMAK” S.C.	98–220 Zduńska Wola, ul. Klasztorna 15
51	ALCO PEGRO Sp. z o.o.	62–425 Witkowo, ul. Kołaczkowo
52	Przedsiębiorstwo Robót Drogowych „OEUK” S.A.	97–300 Piotrków Trybunalski, ul. Roosevelta 39
53	P.W. „KRUPA–HOLDING” S.A.	85–391 Bydgoszcz, ul. Botaniczna 2
54	Zarząd Morskiego Portu Gdańsk S.A.	80–958 Gdańsk, ul. Zamknięta 18
55	Usługi Transportowo–Handlowe Paweł Dawidowicz	24–100 Puławy, ul. Polna 16/4
56	ENERGOPOL EKSPRES S.A.	00–950 Warszawa, ul. Nowogrodzka 21
57	Stacja Paliw i Agencja Handlu i Usług Stanisław Horyza	63–400 Ostrów Wielkopolski, ul. Krotoszyńska 179
58	P.P.H.U. „Ostrowska Nafta” S.C. K. Bochniak, M. Jankowska, M. Piasecki, M. Stasiak, B. Surma	63–400 Ostrów Wielkopolski, ul. Wodna 13
59	P.W. „DAREX–PACK”	43–525 Zebrzydowice, ul. Słowackiego 47
60	Petrochemia Płock S.A., Sieć Stacji Z.U.H.P. Automark	98–220 Zduńska Wola, ul. Mostowa 3
61	„Polish Oil Group Energy” Sp. z o.o.	71–614 Szczecin, ul. Bazarowa 6/4
62	Zespół Elektrowni Pątnów–Adamów–Konin S.A.	62–510 Konin, ul. Kazimierska 45
63	P.W. TOREX S.C.	68–100 Żagań, Plac Słowiański 6
64	ROZ–ŚWIT Zakład Produkcyjno–Handlowo–Usługowy	57–100 Strzelin, ul. Karsówek 13
65	AUTOBODO Sp. z o.o. Przedsiębiorstwo Produkcyjno–Handlowo–Usługowe	03–450 Warszawa, ul. Ratuszowa 1
66	Przedsiębiorstwo Produkcyjno–Handlowo–Usługowe APIS Jacek Grzemski	64–010 Krzywiń, ul. Bojanowskiego 5
67	Przedsiębiorstwo Handlowo–Usługowe „GRANT” Paweł Kostecki	32–660 Chełmek, Plac Kilińskiego 1
68	EKO–TRANS S.C.	44–335 Jastrzębie Zdrój, ul. Podhalańska 25
69	Przedsiębiorstwo Handlowe JASPOL Magdalena Ligęza	21–002 Jastków, Al. Warszawska 5
70	Firma Handlowo–Usługowa „DOMAR–OIL” Edward Majka	82–100 Nowy Dwór Gdański, ul. Mickiewicza 1
71	IZO–ERG S.A. Zakłady Tworzyw Sztucznych	44–100 Gliwice, ul. Jana Śliwki 86
72	Dystrybucja Paliw „TANKPOL” A. Florek	32–700 Bochnia, ul. Partyzantów 7
73	Pertoinwest	42–300 Myszków, ul. Partyzantów 21
74	Firma „Ki” Klemens Imiola	75–525 Koszalin, ul. Piłsudskiego 56

Sprostowanie:

We wkładce do Biuletynu URE nr 2/2000 błędnie podaliśmy nazwę ostatniej kolumny tabeli zamieszczonej na 28 stronie wkładki. Prawidłowa nazwa brzmi: MON zał. nr 2.

Serdecznie przepraszamy wszystkich zainteresowanych.

Redakcja Biuletynu

WYKAZ PRZEDSIĘBIORSTW, KTÓRYM ZMIENIONO WARUNKI KONCESJI (stan na 12.04.2000 r.)

Lp	Nazwa przedsiębiorstwa	Adres	Data decyzji	Numer decyzji
1	Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej „Anilana” Sp. z o.o.	41-303 Dąbrowa Górnicza, ul. Laski 188 92-318 Łódź, Al. J. Piłsudskiego 141	15.02.2000 15.02.2000	WCC/51C/168/U/3/99/RW PCC/461A/315/W/3/2000/EG OCC/124A/315/W/3/2000/EG PEE/78A/315/W/3/2000/EG OEE/79A/315/W/3/2000/EG PEE/78/S/315/U/3/2000 OEE/79/S/315/U/3/2000
3	Stoleczne Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej	02-591 Warszawa, ul. Batoroego 2	17.02.2000	WCC/155A/170/W/3/2000/MJ
4	Wodociągowo-Cieplownicza Sp. z o.o. „Cownik”	11-200 Bartoszyce, ul. Limanowskiego 1	17.02.2000	PCC/134/S/325/U/3/2000
5	Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Sp. z o.o.	11-500 Giżycko, ul. Białostocka 35	17.02.2000	WCC/394B/303/W/3/2000/MJ
6	Miejskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Sp. z o.o.	25-611 Kielce, ul. Mielczarskiego 139/143	17.02.2000	PCC/227A/192/W/3/2000/MJ
7	Wytwórnia Sprzętu Komunikacyjnego „Gorzyce” S.A.	39-432 Gorzyce, ul. Odlewników 52	17.02.2000	WCC/336A/673/W/3/2000/MJ
8	„Refineria Czechowice” S.A.	43-502 Czechowice Dziedzice, ul. Łukasiewicza 2	17.02.2000	OPC/148A/1203/W/1/2/2000/BK
9	Zarząd Przedsiębiorstwa Energetyki Ciepłej Lubañ Sp. z o.o.	59-800 Lubañ, ul. 3 Maja 11	17.02.2000	WCC/6A/375/W/3/2000/BP
10	Przedsiębiorstwo Usług Komunalnych KOMUNALNI Sp. z o.o.	73-250 Dobiegniew, ul. Poznańska 8	17.02.2000	PCC/481/S/1616/U/3/2000
11	Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Sp. z o.o.	82-200 Malbork, ul. Sikorskiego 39 a	17.02.2000	WCC/326A/419/W/3/2000/RW PCC/337A/419/W/3/2000/RW
12	Zakłady Płyt Palińowych „CZARNA WODA” S.A.	83-262 Czarna Woda, ul. Mickiewicza 10	17.02.2000	WCC/740A/713/W/3/2000/MJ
13	Zakład Energetyki Ciepłej KOSPEC Sp. z o.o.	83-400 Kościerzyna, ul. Tetmajera 3	17.02.2000	PCC/36/S/108/U/3/2000
14	Zespół Elektrociepłowni Bydgoszcz S.A.	85-950 Bydgoszcz, ul. Energetyczna 1	17.02.2000	WCC/50A/1253/W/1/2/2000/MS WEE/15A/1253/W/1/2/2000/MS
15	Nadwiślańska Spółka Węglowa S.A.	43-100 Tychy, ul. Baluckiego 4	21.02.2000	PCC/708A/768/W/3/2000/RW OCC/197A/768/W/3/2000/RW PCC/708/S/768/U/3/2000 OCC/197/S/768/U/3/2000
16	Zarząd Przedsiębiorstwa Energetyki Ciepłej - Gliwice Sp. z o.o.	44-100 Gliwice, ul. Królewskiej Tamy	21.02.2000	WCC/237A/240/W/3/2000/BP PCC/261A/240/W/3/2000/BP
17	„ELANA” S.A.	87-100 Toruń, ul. M. Skłodowskiej-Curie 73	21.02.2000	PCC/302C/569/W/3/2000/RW
18	Huta im. Tadeusza Sendzimira S.A.	30-969 Kraków, ul. Ujastek 1	22.02.2000 24.02.2000	PCC/328/S/563/U/3/2000 PEE/91/S/563/U/3/2000 OEE/92/S/563/U/3/2000
19	Huta „MAŁAPANEW” S.A.	46-040 Ozimek, ul. Kolejowa 1	22.02.2000	PEE/29/S/843/U/3/2000 OEE/31/S/843/U/3/2000
20	Rolniczy Kombinat Spółdzielczy	62-055 Czempień, ul. Nowa 6	22.02.2000	PCC/470/S/1367/U/3/2000

21	Zakład Energetyki Ciepłej Sp. z o.o.	66-440 Skwierzyna, ul. Mickiewicza 1	22.02.2000	PCC/163C/620W/3/2000/BP
22	Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Sp. z o.o.	74-400 Dębno Lubuskie, ul. Waryńskiego 48 a	22.02.2000	PCC/179S/394U/3/2000
23	ELNORD S.A.	80-809 Gdańsk, ul. Miłskiego 1	22.02.2000	OEE/195A/9355W/1/2/2000/AS
24	Zakłady Odkrywkowe, Montażowe i Mechaniczne Górnictwa Skalnego „BUDKRUSZ” PP	87-700 Aleksandrów Kujawski, ul. Narutowicza 16	22.02.2000	PCC/504S/1449U/3/2000
25	Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe „KOM-GAZ” S.C.	97-300 Piotrków Tryb., ul. Gliniana 10	22.02.2000	OPC/813A/9702W/1/2/2000/BK
26	Gmina Kleszczów – Gminny Zakład Gospodarki Komunalnej, Mieszkaniowej i Rolnej	97-560 Kleszczów, ul. Główna 41	22.02.2000	PCC/493S/1476U/3/2000
27	Energetyka Ciepła Sp. z o.o.	14-200 Ilawa, ul. Wojska Polskiego 23	24.02.2000	PCC/9S/281U/3/2000
28	Miejskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Sp. z o.o.	16-100 Sokółka, ul. H. Kołłątaja 55	24.02.2000	PCC/70S/267U/3/2000 OCC/27S/267U/3/2000
29	Spółdzielnia Mleczarska „Sudowia”	16-400 Suwałki, ul. Wojska Polskiego 110 c	24.02.2000	PEE/36S/2732U/3/2000 OEE/38S/2732U/3/2000
30	Radomskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej „RADPEC” S.A.	26-612 Radom, ul. Żelazna 18	24.02.2000	WCC/44B/158W/3/2000/BP PCC/46B/158W/3/2000/BP
31	International Paper Klucze S.A.	32-310 Klucze, ul. Zawierciańska 1	24.02.2000	PCC/288S/681U/3/2000
32	Cukrownia „Przeworsk” S.A.	37-200 Przeworsk, ul. Lubomirska 1 b	24.02.2000	PEE/63S/814U/3/2000 OEE/65S/814U/3/2000
33	Miejski Zakład Komunalny Sp. z o.o.	37-300 Leżajsk, ul. Żwirki i Wigury 3	24.02.2000	PCC/750A/2886W/3/2000/BP OCC/210A/2886W/3/2000/BP
34	Elektrociepłownia Nowa Sarzyna Sp. z o.o.	37-310 Nowa Sarzyna, ul. Chemików 1	24.02.2000	WCC/817A/8004W/1/2/2000/MS
35	Huta Buczek S.A.	41-200 Sosnowiec, ul. Nowopogańska 1	24.02.2000	PCC/222S/917U/3/2000 OCC/69S/917U/3/2000
36	Zakłady Chemiczne „STREM” S.A.	42-530 Dąbrowa-Górnica, ul. Puszkińska 41	24.02.2000	PEE/67S/1199U/3/2000 OEE/68S/1199U/3/2000
37	Spółdzielnia Mieszkaniowa „Zacisze”	43-450 Ustroń, ul. Jana Wantuły 47	24.02.2000	PCC/694A/2741W/3/2000/BP OCC/194A/2741W/3/2000/BP
38	Miejski Zakład Energetyki Ciepłej Sp. z o.o.	47-220 Kędzierzyn-Koźle, ul. Bema 23	24.02.2000	PCC/645A/77W/3/2000/RW
39	Miejskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej S.A.	50-413 Wrocław, ul. Walońska 3-5	24.02.2000	PCC/41B/252W/3/2000/BP
40	„DEX” S.A.	53-003 Wrocław, ul. Borówczana 30	24.02.2000	OPC/185A/3063W/3/2000/BP
41	Wojewódzkie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej S.A.	59-220 Legnica, ul. Poznańska 48	24.02.2000	PCC/137A/157W/3/2000/BP OCC/44A/157W/3/2000/BP
42	Cukrownia „Jawor” S.A.	59-400 Jawor, ul. Starojawska 104	24.02.2000	PCC/613S/692U/3/2000
43	Wielkopolskie Przedsiębiorstwo Przemysłu Ziemiaczanego S.A.	62-030 Luboń, ul. Armii Poznań 49	24.02.2000	PCC/315S/805U/3/2000
44	Miejskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Sp. z o.o.	62-100 Węgrowiec, ul. Reja 10 a	24.02.2000	WCC/272A/422W/3/2000/RW PCC/283A/422W/3/2000/RW

45	Miejska Energetyka Ciepła Sp. z o.o.	75-111 Koszalin, ul. Łużycka 25 a	24.02.2000	WCC/261B/139W/3/2000/RW PCC/273A/139W/3/2000/RW
46	Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej „EMPEC” Sp. z o.o.	76-270 Ustka, ul. Marynarki Polskiej 40	24.02.2000	WCC/174A/266W/3/2000/RW
47	Zakład Farmaceutyczny „POLPHARMA” S.A.	82-300 Starogard Gdański, ul. Pelplińska 19	24.02.2000	PCC/705/S/1146/U/3/2000
48	Przedsiębiorstwo Wodociągów, Kanalizacji i Ciepłownictwa „PEWIK” Sp. z o.o.	82-550 Prabuty, ul. Kwizyńska 15	24.02.2000	PCC/420/S/723/U/3/2000
49	Krzysztof Winger, Stanisław Fiedura – Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe „TORELL” S.C.	83-000 Pruszcz Gdański, ul. Obrofców Westerplatte 5	24.02.2000	PCC/421/S/2679/U/3/2000
50	Miasto Aleksandrów Kujawski – Miejski Zakład Energetyki Ciepłej	87-700 Aleksandrów Kujawski, ul. Świstucha 5	24.02.2000	WCC/540A/254W/3/2000/RW
51	Zakłady Azotowe Anwil S.A.	87-805 Włocławek, ul. Toruńska 222	24.02.2000	PEE/96/S/738/U/3/2000 OEE/97/S/738/U/3/2000
52	Fabryka Cukru w Tucznie S.A.	88-126 Tuczno, ul. Bydgoska 10	24.02.2000	PCC/426/S/1192/U/2000
53	Przedsiębiorstwo Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej Sp. z o.o.	88-160 Janikowo, ul. Kasprzycza 57	24.02.2000	PCC/298/S/2251/U/3/2000 OCC/85/S/2251/U/3/2000
54	Przedsiębiorstwo Czesankowa „POLMERINO” S.A.	93-578 Łódź, ul. Wróblewskiego 19	24.02.2000	PEE/59/S/918/U/3/2000 OEE/61/S/918/U/3/2000
55	Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowo-Usługowe „SYNTEX” S.A.	99-400 Łowicz, ul. Powstańców 1863 r. nr 12	24.02.2000	WCC/563A/677W/3/2000/MJ PCC/591A/677W/3/2000/MJ PCC/591/S/677/U/3/2000
56	„OILVEX” Sp. z o.o.	00-728 Warszawa, ul. Bobrowiecka 1	1.03.2000	WPC/32A/111W/1/2/2000/VK
57	„BGM PETROTRADE POLAND” Sp. z o.o.	70-382 Szczecin, ul. Jagiellońska 39 b	25.02.2000	WPC/15A/53W/1/2/2000/VK MPC/13A/53W/1/2/2000/VK OPC/119A/53W/1/2/2000/VK
58	Elektrociepłownia Warszawskie S.A.	03-216 Warszawa, ul. Modlińska 15	28.02.2000	PCC/130A/142W/3/2000/RW
59	Płocka Energetyka Ciepła Sp. z o.o.	09-402 Płock, ul. Harc. A. Gradowskiego 3 a	28.02.2000	PCC/20/S/310/U/3/2000 OCC/7/S/310/U/3/2000
60	Gmina Rawicz – Zakład Energetyki Ciepłej	63-900 Rawicz, ul. Winiary 4 b	28.02.2000	PCC/361/S/230/U/3/2000 OCC/101/S/230/U/3/2000
61	Gmina Czarna Woda – Miejski Zakład Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej	83-262 Czarna Woda, ul. Dworcowa 4	28.02.2000	PCC/769/S/2605/U/3/2000 OCC/218/S/2605/U/3/2000
62	„OPEC GRUDZIĄDZ” Sp. z o.o.	86-300 Grudziądz, ul. Budowlanych 7	28.02.2000	WCC/172A/209W/3/2000/RW
63	Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej „Żyrardów” Sp. z o.o.	96-300 Żyrardów, ul. Konarskiego 2	28.02.2000	PCC/187A/209W/3/2000/RW PCC/598/S/226/U/3/2000 OCC/159/S/226/U/3/2000
64	Miasto Łowicz – Zakład Energetyki Ciepłej Sp. z o.o.	99-400 Łowicz, ul. Stary Rynek 1	28.02.2000	PCC/733/S/182/U/3/2000 OCC/203/S/182/U/3/2000

65	Gmina Krzyż Wielkopolski – Zakład Wodociągów i Kanalizacji	64-761 Krzyż Wlkp., ul. Mickiewicza 58 a	29.02.2000	PCC/357A/2600/W/3/2000/EG
66	Miejskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej S.A.	17-100 Bielsk Podlaski, ul. 3 Maja 22	4.04.2000	PCC/357/S/2600/U/3/2000
67	Elektro-Energo-Gaz Sp. z o.o.	43-267 Suszec, ul. Piaskowa 35	1.03.2000	WCC/187A/344W/3/2000/MJ PCC/203A/344W/3/2000/MJ PCC/203/S/344/U/3/2000
68	Spółdzielnia Mieszkaniowa „BARYCZ”	56-300 Milicz, ul. Kopernika 29	1.03.2000	PCC/221/S/307/U/3/2000
69	Elektrociepłownia „VICTORIA” Sp. z o.o.	58-305 Wałbrzych, ul. Kosteckiego 9	1.03.2000	PCC/287/S/2052/U/3/2000
70	DANKO Hodowla Roślin Sp. z o.o.	64-005 Racot, ul. Choryń 27	1.03.2000	PCC/479/S/1275/U/3/2000
71	Klemens Imiola – Firma „KI”	75-525 Koszalin, ul. Piłsudskiego 56	1.03.2000	PCC/145/S/1770/U/3/2000
72	„IMSO” Sp. z o.o.	75-671 Koszalin, ul. Zwycięstwa 276	1.03.2000	OPC/67A/3640/W/3/2000/ALK OPC/74A/15W/3/2000/ALK
73	Zakład Usług Komunalnych Sp. z o.o.	89-650 Czersk, ul. Leśna 11	1.03.2000	PCC/737A/2844W/3/2000/ALK
74	„J & S ENERGY” S.A.	00-078 Warszawa, Plac Marszałka Józefa Piłsudskiego 9	2.03.2000	OPC/160A/3138W/1/2/2000/MS
75	INFRASTRUKTURA Sp. z o.o.	05-820 Piastów, ul. Gen. Maczka 2	2.03.2000	PCC/544/S/2697/U/3/2000 OCC/143/S/2697/U/3/2000
76	Przedsiębiorstwo Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej Sp. z o.o.	26-400 Przysucha, ul. Grodzka 5	2.03.2000	PCC/603/S/820/U/3/2000
77	Elektrociepłownia Sp. z o.o.	32-340 Wolbrom, ul. 1 Maja 100	2.03.2000	PCC/695/S/285/U/3/2000
78	Zakład Remontowo Energetyczny ZAMET Remont i Energetyka Sp. z o.o.	42-680 Tarnowskie Góry, ul. Zagórska 83	2.03.2000	PCC/654/S/56/U/3/2000
79	Przedsiębiorstwo Produkcji Ogrodniczej Siechnice Sp. z o.o.	55-011 Siechnice, ul. Opolska 30	2.03.2000	PCC/439/S/757/U/3/2000 OCC/119/S/757/U/3/2000
80	Żarowskie Zakłady Materiałów Ogniotrwałych S.A.	58-130 Żarów, ul. Hutnicza 1	2.03.2000	PCC/685/S/2090/U/3/2000
81	Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej S.A.	72-010 Police, ul. Bankowa 18	2.03.2000	PCC/585/S/202/U/3/2000 OCC/153/S/202/U/3/2000
82	Gmina Strzelno – Zakład Energetyki Ciepłej	88-320 Strzelno, Osiedle Piastowskie 4	2.03.2000	PCC/533/S/1422/U/3/2000
83	Kopalnia Węgla Brunatnego „Belchatów” S.A.	97-400 Belchatów, skr. poczt. 100	2.03.2000	PCC/268/S/854/U/3/2000 OCC/78/S/854/U/3/2000
84	Metalurgia S.A.	97-500 Radomsko, ul. Reymonta 62	2.03.2000	PCC/606/S/1849/U/3/2000
85	ZOMAR S.A.	22-100 Cheim, ul. Stephensona 5 a	3.03.2000	OEE/3B/2721W/1/2/2000/AS
86	Dalkia Termika S.A.	00-496 Warszawa, ul. Nowy Świat 7/15	6.03.2000	PCC/715B/6W/3/2000/RW OCC/249B/6W/3/2000/RW
87	Cukrownia „Mała Wieś” S.A.	09-460 Mała Wieś, ul. Warszawska 31	6.03.2000	PCC/689/S/1163/U/3/2000
88	Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Usługowe EKOTERM Sp. z o.o.	12-100 Szczytno, ul. Przemysłowa 9	6.03.2000	PCC/265/S/576/U/3/2000
89	Zakłady Naprawcze Taboru Kolejowego w Łapach S.A.	18-100 Łapy, ul. Nińskiego-Łapińskiego 29	6.03.2000	PCC/770/S/1360/U/3/2000

90	Przedsiębiorstwo Produkcji, Usług i Handlu „Kroton” Sp. z o.o.	26–600 Radom, ul. Mickiewicza 23	6.03.2000	PCC/330/S/431/U/3/2000
91	Przedsiębiorstwo Produkcyjno–Usługowo–Handlowe „ENCO” Sp. z o.o.	41–914 Bytom 14, ul. Strzelców Bytomskich 165	6.03.2000	PCC/368A/330/W/3/2000/RW
92	Zakłady Azotowe „Kędzierzyn” S.A.	47–220 Kędzierzyn–Kozłe, skr. poczt. 163	6.03.2000	PCC/612/S/564/U/3/2000
93	Cukrownia „Swidnica” S.A.	58–125 Pszenno, ul. Fabryczna 1	6.03.2000	PCC/285/S/1209/U/3/2000
94	POL–MIEDŹ TRANS Sp. z o.o.	59–301 Lubin	6.03.2000	PCC/615/S/1560/U/3/2000 OCC/163/S/1560/U/3/2000
95	Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Sp. z o.o.	62–200 Gniezno, ul. Staszica 13	6.03.2000	PCC/331/S/243/U/3/2000
96	Kopalnia Soli „Kłodawa” PP	62–650 Kłodawa, Al. 1000–lecia 2	6.03.2000	PCC/217/S/730/U/3/2000
97	Energetyka Ciepła – Kępno Sp. z o.o.	63–600 Kępno, ul. Wiosny Ludów 12 a	6.03.2000	PCC/755/S/118/U/3/2000
98	Przedsiębiorstwo Eksploatacji Wód AQUAKONRAD S.A.	69–252 Iwiny 29	6.03.2000	PCC/681/S/1707/U/3/2000
99	Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Sp. z o.o.	74–100 Gryfino, ul. Targowa 16	6.03.2000	PCC/38/S/196/U/3/2000 OCC/14/S/196/U/3/2000
100	Miejska Energetyka Ciepła Jednoosobowa Spółka Gminy Miejskiej Sp. z o.o.	78–100 Kolobrzeg, ul. Kolałaja 3	6.03.2000	PCC/271/S/284/U/3/2000
101	Miasto i Gmina Łabiszyn – Zakład Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej	89–210 Łabiszyn, ul. 11 Stycznia 11	6.03.2000	PCC/618/S/2497/U/3/2000
102	PGKIM Sp. z o.o.	95–070 Aleksandrów Łódzki, ul. 1 Maja 28/30	6.03.2000	PCC/756/S/641/U/3/2000
103	Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Sp. z o.o.	38–700 Ustrzyki Dolne, ul. Przemysłowa 16	8.03.2000	WCC/623A/404/W/3/2000/BP PCC/651A/404/W/3/2000/BP
104	„MIFAMA” S.A.	43–190 Mikołów, ul. Żwirki i Wigury 4	8.03.2000	WCC/568A/707/W/3/2000/RW
105	STOEN Stołeczny Zakład Energetyczny S.A.	00–495 Warszawa, skr. poczt. 49	10.03.2000	OEE/32A/2720/W/1/2/2000/MS
106	GERLACH S.A.	26–410 Drzewica, ul. Braci Kobylańskich 41	10.03.2000	PCC/274/S/1417/U/3/2000
107	Zakładowa Spółdzielnia Mieszkaniowa Cementowni „OZARÓW”	27–530 Ożarów, ul. Stodolna 5 c	10.03.2000	PCC/503/S/2663/U/3/2000
108	Huta Cedler S.A.	41–200 Sosnowiec, ul. Niwecka 1	10.03.2000	PCC/632/S/587/U/3/2000
109	POWER S.A.	41–800 Zabrze, ul. Wolności 318	10.03.2000	PCC/228/S/759/U/3/2000 OCC/72/S/759/U/3/2000
110	Przedsiębiorstwo Komunalne THERMA Sp. z o.o.	43–300 Bielsko–Biała, ul. Grażyńskiego 108	10.03.2000	PCC/82/S/161/U/3/2000 OCC/32/S/161/U/3/2000
111	Jastrzębska Spółka Węglowa S.A.	44–330 Jastrzębie Zdrój, ul. Armii Krajowej 56	10.03.2000	PCC/665/S/635/U/3/2000 OCC/183/S/635/U/3/2000
112	Zakłady Mechaniczne „ZREMB” S.A.	58–150 Strzegom, ul. Wesola 1	10.03.2000	PCC/444/S/1410/U/3/2000
113	Dolnośląskie Zakłady Termoenergetyczne S.A.	58–309 Walbrzych, ul. Broniewskiego 1 b	10.03.2000	WCC/81B/134/W/3/2000/RW PCC/87B/134/W/3/2000/RW
114	Ewa Gieruszczak – „EKO GAS”	58–500 Jelenia Góra, ul. Krótka 17/6	10.03.2000	MPC/40A/9781/W/3/2000/MJ OPC/582A/9781/W/3/2000/MJ

115	Ełbiąskie Zakłady Energetyczne S.A.	82–300 Ełbląg, ul. Elektryczna 20	10.03.2000	OEE/46B/2715/W/1/2/2000/AJP
116	Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Sp. z o.o.	96–500 Sochaczew, Al. 600–lecia 66 b	10.03.2000	PCC/485/S/341/U/3/2000
117	Gmina Żychlin – Zakład Gospodarki Komunalnej	99–320 Żychlin, ul. Barlickiego 15	10.03.2000	PCC/280/S/654/U/3/2000 OCC/80/S/654/U/3/2000
118	Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Sp. z o.o.	19–500 Goidap, Plac Zwycięstwa 21	14.03.2000	WCC/655A/2827/W/3/2000/RW
119	Andrzej Bartnicki – Przedsiębiorstwo Produkcyjno–Usługowo–Handlowe „BARTEX”	38–250 Biecz, ul. Binarowska 5	14.03.2000	OPC/112A/3951/W/3/2000/BP
120	Elektrownia Turów S.A.	59–916 Bogatynia, ul. Młodych Energetyków 12	14.03.2000	WCC/471A/1248/W/1/2/2000/MS PCC/496A/1248/W/1/2/2000/MS WEE/30A/1248/W/1/2/2000/MS PEE/76A/1248/W/1/2/2000/MS OEE/78A/1248/W/1/2/2000/MS PCC/757/S/122/U/3/2000
121	Kotłownia „IZOPOL” – Zakład Gospodarki Ciepłej i Wodnej Sp. z o.o.	62–240 Trzemeszno, ul. Gnieźnińska 4	14.03.2000	WCC/353A/1439/W/3/2000/RW PCC/360A/1439/W/3/2000/RW
122	Huta Szkła „WARTA” S.A.	64–410 Sieraków Wlkp., ul. Poznańska 35	14.03.2000	WCC/78B/219/W/3/2000/BP
123	Radomskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Sp. z o.o.	99–100 Łęczycza, ul. Ozorkowskie Przedmieście 73	16.03.2000	WCC/607B/257/W/3/2000/RW
124	Miejskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Sp. z o.o.	33–300 Nowy Sącz, ul. Wiśniowieckiego 56	17.03.2000	PCC/639A/257/W/3/2000/RW
125	BHH MIKROTECH Sp. z o.o.	42–530 Dąbrowa Górnicza, ul. Katowicka 11	17.03.2000	WCC/211A/43/W/3/2000/EG PCC/211B/43/W/3/2000/EG
126	Harpen Polska Sp. z o.o.	53–333 Wrocław, ul. Powstańców Śląskich 28	17.03.2000	WCC/742B/11/W/3/2000/RW PCC/773C/11/W/3/2000/RW
127	„BATER” Sp. z o.o.	62–023 Gądkki, Jaryszki	17.03.2000	OPC/945A/67/W/3/2000/BP
128	Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej PP	63–100 Srem, ul. Staszica 4	17.03.2000	PCC/354A/186/W/3/2000/MJ
129	Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Sp. z o.o.	11–100 Lidzbark Warmiński, ul. Astronomów 47	21.03.2000	WCC/524A/429/W/3/2000/RW PCC/552A/429/W/3/2000/RW PCC/552/S/429/U/3/2000
130	Grażyna Ossolińska – Firma Handlowo–Usługowa „GSN”	41–902 Bytom, ul. Konstytucji 61	5.04.2000	OPC/906A/9170/W/3/2000/ALK
131	Zarząd Zakładu Energetyki Ciepłej Sp. z o.o.	46–100 Namysłów, ul. Łączańska 12	21.03.2000	WCC/640A/88/W/3/2000/BP PCC/675A/88/W/3/2000/BP
132	Warszawskie Zakłady Papiernicze S.A.	05–520 Konstancin Jeziorna, ul. Mirkowska 45	23.03.2000	PCC/401/S/618/U/3/2000
133	Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Sp. z o.o.	12–200 Pisz, ul. Mickiewicza 39	23.03.2000	PCC/545/S/274/U/3/2000 OCC/144/S/274/U/3/2000
134	Energetyka Ciepła „HALEX” Sp. z o.o.	14–520 Pieniężno, ul. Energetyka Ciepła 15 a	23.03.2000	PCC/671/S/2664/U/3/2000
135	Gmina Czarna Białostocka	16–020 Czarna Białostocka, ul. Fabryczna 4	23.03.2000	PCC/325/S/463/U/3/2000

136	Sanockie Przedsiębiorstwo Gospodarki Komunalnej Sp. z o.o. Huta Baildon S.A.	38-500 Sanok, ul. Jana Pawła II 59 40-952 Katowice, ul. Żelazna 9	23.03.2000 7.04.2000 23.03.2000	PCC/348/S/332/U/3/2000 WCC/337A/332/W/3/2000/ZJ PCC/488A/650/W/3/2000/RW OCC/134A/650/W/3/2000/RW PEE/158A/650/W/3/2000/RW OEE/172A/650/W/3/2000/RW PPG/14A/650/W/3/2000/RW OPG/13A/650/W/3/2000/RW PCC/117A/314/W/3/2000/EG OPC/992A/9171/W/3/2000/MJ PCC/442/S/361/U/3/2000 OCC/120/S/361/U/3/2000 PCC/764A/2788/W/3/2000/MJ PCC/764/S/2788/U/3/2000 OCC/215/S/2788/U/3/2000 PCC/526/S/1405/U/3/2000 PCC/305/S/415/U/3/2000 PCC/677A/807/W/3/2000/RW OPC/551A/9470/W/3/2000/ALK
137				
138	.EKOPEC" Sp. z o.o.	42-504 Będzin, ul. Pokoju 14	23.03.2000	
139	Jerzy Nowak - P.H.U. „BETA”	44-240 Zory, ul. Mikołaja Reja 29	23.03.2000	
140	Zakład Gospodarki Komunalnej Sp. z o.o.	55-221 Jelcz-Laskowice, ul. Techników 8	23.03.2000	
141	„SIM-TECH” Sp. z o.o.	65-431 Zielona Góra, ul. Sienkiewicza 31 a	23.03.2000 4.04.2000	
142	Przedsiębiorstwo Usług Gminnych Sp. z o.o.	88-170 Pakość, ul. Inowrocławska 12	23.03.2000	
143	Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Usługowe „WODBAR” Sp. z o.o.	88-190 Barcin, ul. Lotników 13	23.03.2000	
144	Zakłady Chemiczne i Tworzyw Sztucznych Boryszew S.A.	96-500 Sochaczew, ul. 15 Sierpnia 106	23.03.2000	
145	Jerzy Pawliszuk, Stanisław Rudnik - Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowe „TRANSPOL” S.C.	22-100 Chełm, ul. Wschodnia 27	27.03.2000	
146	„Opoczno” S.A.	26-300 Opoczno, ul. Przemysłowa 5	27.03.2000	WCC/368A/698/W/3/2000/EG PCC/382A/698/W/3/2000/EG PCC/382/S/698/U/3/2000 PCC/174/S/972/U/3/2000 OCC/55/S/972/U/3/2000 PCC/650/S/1567/U/3/2000 OCC/176/S/1567/U/3/2000 PCC/116/S/458/U/3/2000 OCC/39/S/458/U/3/2000 PCC/660/S/1373/U/3/2000
147	Zakłady Metalurgiczne „Trzebinia”	32-540 Trzebinia, ul. Kościuski 59	27.03.2000	
148	Międzygminne Towarzystwo Budownictwa Społecznego Sp. z o.o.	42-600 Tarnowskie Góry, ul. Towarowa 11	27.03.2000	
149	Przedsiębiorstwo Komunalne Sp. z o.o.	64-510 Wronki, ul. Ratuszowa 3	27.03.2000	
150	Gmina Brześć Kujawski - Zakład Energetyki Ciepłej, Wodociągów i Kanalizacji	87-880 Brześć Kujawski, ul. Kilińskiego 23 a	27.03.2000	
151	Zakłady Urządzeń Galwanicznych i Lakierniczych S.A.	98-300 Wieluń, ul. Sieradzka 56	27.03.2000	
152	Ada i Grzegorz Knysak - Spółka Handlowo-Hurtowa „YASZMAK” S.C.	02-264 Warszawa, ul. Janiszowska 8	28.03.2000	
153	Cukrownia „Rejowiec” S.A.	22-160 Rejowiec, ul. Fabryczna 16	29.03.2000	PCC/497/S/1143/U/3/2000

154	Zakład Inżynierii Sp. z o.o.	43-190 Mikołów, ul. Waryńskiego 13	29.03.2000	PCC/92/S/271/U/3/2000 OCC/34/S/271/U/3/2000
155	Roman Sołtyśiak - Energetyka Ciepła, Zakład Eksploatacji Ciepłownictwa	64-700 Czarnków, Osiedle Parkowe 19/6	29.03.2000	PCC/353/S/258/U/3/2000 OCC/98/S/258/U/3/2000
156	Cukrownia Brześć Kujawski S.A.	87-880 Brześć Kujawski, ul. Przemysłowa 1	29.03.2000	PCC/692/S/1175/U/3/2000
157	Miejska Energetyka Ciepła Sp. z o.o.	11-440 Reszel, ul. Warmińska 18 a	30.03.2000	PCC/48/S/259/U/3/2000
158	Zespół Opieki Zdrowotnej	26-110 Skarżysko-Kamienna, ul. Szpitalna 1	30.03.2000	OCC/206/S/1724/U/3/2000
159	Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowe „ENERGETYKA” Sp. z o.o.	37-500 Jarostaw, ul. Morawska 4	30.03.2000	PCC/103/S/26/U/3/2000
160	Jerzy Bilut - Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowo-Usługowe „MTM”	39-218 Straszęcin	30.03.2000	PCC/754/S/2829/U/3/2000
161	Spółdzielnia Mieszkaniowa CHEMIK	42-609 Tarnowskie Góry, ul. Kościelna 87	30.03.2000	PCC/648/S/2751/U/3/2000 OCC/175/S/2751/U/3/2000
162	Energetyka Ciepła Opolszczyzny S.A.	45-118 Opole, ul. Harcerska 15	30.03.2000	WCC/374A/73/W/3/2000/MJ PCC/392A/73/W/3/2000/MJ PCC/432/S/2599/U/3/2000
163	Przedsiębiorstwo Produkcji Strunobetonowych Żerdzi Wirowych „WIRBET” S.A.	63-400 Ostrów Wlkp., ul. Chłapowskiego 45	30.03.2000	
164	Cukrownia „Kościelnia” S.A.	64-000 Kościelnia, ul. Naclawska 15	30.03.2000	PCC/435/S/616/U/3/2000
165	Zakład Mechanizmów Napędowych S.A.	78-300 Świdwin, ul. Katowicka 1	30.03.2000	PCC/365/S/1682/U/3/2000
166	Wojewódzki Szpital dla Nerwowo i Psychicznie Chorych im. prof. dr Eugeniusza Wilczkowskiego	09-500 Gostynin, ul. Zalesie 1	3.04.2000	PCC/543/S/1555/U/3/2000
167	Szpital im. Jana Mikulicza	11-300 Biskupiec, ul. Armii Krajowej 8	3.04.2000	PCC/550/S/1543/U/3/2000
168	Zakłady Przemysłu Wełnianego im. E. Piłater S.A.	16-010 Wasilków, ul. Nadzrzeczna 22	3.04.2000	PCC/560/S/1439/U/3/2000
169	Gmina Suchedniów - Zakład Gospodarki Komunalnej	26-030 Suchedniów, ul. Kościelna 21	3.04.2000	PCC/464/S/357/U/3/2000 OCC/125/S/357/U/3/2000
170	Strzyżowska Fabryka Mebli S.A.	38-100 Strzyżów, ul. Grunwaldzka 1	3.04.2000	PCC/683/S/1973/U/3/2000
171	„TERMA-DOM” Sp. z o.o.	41-803 Zabrze, ul. Bytomska 12	3.04.2000	WCC/313A/213/W/3/2000/RW PCC/324A/213/W/3/2000/RW
172	„Prefabet - Łagisza” Sp. z o.o.	42-504 Będzin, ul. Dąbrowska 71	3.04.2000	PCC/593/S/919/U/3/2000 OCC/157/S/919/U/3/2000
173	„Maszyny Elektryczne CELMA” S.A.	43-400 Cieszyń, ul. 3 Maja 19	3.04.2000	PCC/680/S/2019/U/3/2000 OCC/191/S/2019/U/3/2000
174	Janusz Jaśkowiak, Stanisław Krniecik, Adam Piotrowski - Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Usługowe „ESJA” S.C.	47-232 Kędzierzyn Koźle, Al. Jana Pawła II 41 a	3.04.2000	WPC/23A/2979/W/1/2/2000/AS
175	Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Sp. z o.o.	72-300 Gryfice, ul. Wałowa 21 b	3.04.2000	
176	Zakłady Urządzeń Chemicznych „TOFAMA” S.A.	87-100 Toruń, ul. M. Skłodowskiej-Curie 65	3.04.2000	PCC/430/S/225/U/1/2000 OCC/118/S/225/U/1/2000 PCC/554/S/852/U/3/2000 OCC/146/S/852/U/3/2000

177	Edward Maciagoski, Adam Błoński, Adam Tabora – EKO-ENERGO M.B.POL S.C.	01–347 Warszawa, ul. Gabriela 13 a	4.04.2000	PCC/767/S/329/U/3/2000
178	Cukrownia „Sokołów” S.A.	08–300 Sokółów Podlaski, ul. Fabryczna 1	4.04.2000	PCC/628/S/1124/U/3/2000
179	Fabryka Srub „Orneta” Sp. z o.o.	11–130 Orneta, ul. Dworcowa 2	4.04.2000	PCC/233/S/749/U/3/2000
180	Okręgowe Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Sp. z o.o.	24–100 Puławy, ul. Izabelin 6	4.04.2000	PCC/99/S/194/U/1/2000 OCC/35/S/194/U/1/2000
181	Kopalnia Soli „Wieliczka” PP	32–020 Wieliczka, ul. Park Kingi 1	4.04.2000	PCC/539/S/1204/U/3/2000
182	Wytwórnia Silników Wysokoprężnych „Andoria” S.A.	34–120 Andrychów, ul. Krakowska 140	4.04.2000	PCC/658/S/940/U/3/2000 OCC/178/S/940/U/3/2000
183	„POLCHAR” Sp. z o.o.	72–010 Police, ul. Kuźnicka 1	4.04.2000	PCC/656/S/565/U/3/2000
184	ABB Zakłady Wytwórcze Aparatury Wysokiego Napięcia Zwar S.A. – Zakład Energetyki Ciepłej Z-7	04–713 Warszawa, ul. Żagańska 1	5.04.2000	PCC/459/S/772/U/3/2000
185	Instytut Zootechniki – Zootechniczny Zakład Doświadczalny	31–047 Kraków, ul. Starego 2	5.04.2000	PCC/724/S/1650/U/3/2000
186	Rafineria „Jasło” S.A.	38–200 Jasło, ul. 3 Maja 101	5.04.2000	PCC/640/S/665/U/3/2000
187	Beskidzka Energetyka Sp. z o.o.	43–300 Bielsko-Biała, ul. Batorego 17 a	5.04.2000	PEE/24B/2713/W/1/2/2000/AS OEE/26B/2713/W/1/2/2000/AS
188	Spółka Energetyczna „Jastrzębie” S.A.	44–335 Jastrzębie Zdrój, ul. Rybnicka 6 c	5.04.2000	PCC/65/S/1258/U/3/2000
189	Przedsiębiorstwo Gospodarki Miejskiej Sp. z o.o.	59–100 Polkowice, ul. Dąbrowskiego 2	5.04.2000	PCC/447/S/2057/U/3/2000 OCC/121/S/2057/U/3/2000
190	Zakłady Przemysłu Jedwabniczego „Dolwis” S.A.	59–820 Leśna, ul. Świerczewskiego 10	5.04.2000	PCC/257/S/1375/U/3/2000
191	Energetyka Poznańska S.A.	60–967 Poznań, ul. F. Nowowiejskiego 11	5.04.2000	PEE/51/S/2688/U/3/2000
192	Przedsiębiorstwo Gospodarki Komunalnej i Mieszkalniowej Sp. z o.o.	62–700 Turek, ul. Polna 4	5.04.2000	PCC/531/S/1282/U/3/2000 OCC/141/S/1282/U/3/2000
193	Szczecińska Energetyka Ciepła Sp. z o.o.	71–533 Szczecin, ul. Dembowskiego 6	5.04.2000	WCC/40B/167/W/3/2000/RW PCC/42/S/167/U/3/2000 OCC/16/S/167/U/3/2000
194	Zakład Techniki i Inżynierii Komunalnej „Energotech-2” Sp. z o.o.	72–600 Swinoujście, ul. Moniuszki 11–13	5.04.2000	WCC/755A/453/W/3/2000/RW
195	Zakład Energetyczny Słupsk S.A.	76–200 Słupsk, ul. Przemysłowa 114	5.04.2000	OEE/41C/2719/W/1/2/2000/AS
196	„MEGAWAT” Sp. z o.o.	64–610 Rogoźno, ul. Fabryczna 7	7.04.2000	WCC/311B/540/W/3/2000/BP
197	Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Sp. z o.o.	62–300 Września, ul. Witkowska 6	7.04.2000	PCC/58B/293/W/3/2000/BP
198	Gdańskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Sp. z o.o.	80–433 Gdańsk–Wrzeszcz, ul. Zawiszy Czarnego 17	7.04.2000	WCC/27C/169/W/3/2000/ZJ
199	Zbigniew Jachimowicz, Iwona Jachimowicz – Przedsiębiorstwo Projektowo–Wykonawczo–Handlowe „West–Bud” S.C.	76–646 Koszalin, ul. Artylerzystów 6 c	10.04.2000	PCC/258/S/2567/U/3/2000

200	Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Sp. z o.o.	27–600 Sandomierz, ul. Polskiej Organizacji Wojskowej 8	10.04.2000	WCC/236A/275/W/3/2000/ZJ
201	Przedsiębiorstwo Obrotu Paliwami „ORTUS” S.C.	16–400 Suwałki, ul. Kościuszki 72	10.04.2000	OPC/407A/3344/W/1/2/2000/VK
202	„AB-OIL” S.C.	41–506 Chorzów, ul. Stalowa 16	10.04.2000	OPC/534A/9478/W/1/2/2000/VK
203	Przedsiębiorstwo Produkcyjno–Usługowe „EKO-WARK” Sp. z o.o.	70–846 Szczecin, ul. Kniewska 4	10.04.2000	WCC/796B/8025/P/3/2000/RW PCC/829B/8025/P/3/2000/RW

Legenda:

- Wcc – wytworzenie ciepła
Pcc – przesyłanie i dystrybucja ciepła
Occ – obrót ciepłem
Wee – wytworzenie energii elektrycznej
Pee – przesyłanie i dystrybucja energii elektrycznej
Oee – obrót energią elektryczną
Wpc – wytworzenie paliw ciekłych
Mpc – magazynowanie paliw ciekłych
Opc – obrót paliwami ciekłymi
Ppg – przesyłanie i dystrybucja paliw gazowych
Opg – obrót paliwami gazowymi

WYKAZ PRZEDSIĘBIORSTW, KTÓRYM COFNIĘTO KONCESJE LUB UCHYLONO DECYZJE KONCESYJNE (stan na 12.04.2000 r.)

Lp	Nazwa przedsiębiorstwa	Adres	Data decyzji	Rodzaj działalności	Rodzaj decyzji
1	Zakłady Metalurgiczne „SKAWINA” S.A.	32-050 Skawina, ul. Piłsudskiego 23	6.08.1999	Peo, Oee	cofnięcie
2	K. Brachmańska, L. Warszawska, T. Brachmański – Spółka Cywilna „PROPAN”	44-313 Wodzisław Śląski, ul. Dąbrowskiego 43 c	10.09.1999	Opc	cofnięcie
3	Cementownia „Wiek” S.A.	42-443 Ogrodzieniec, ul. Kościuszki 107	12.10.1999	Wcc, Pcc	cofnięcie
4	Andrychowska Spółdzielnia Mieszkaniowa Lokatorsko-Własnościowa	34-120 Andrychów, ul. Włókniarzy 18	19.10.1999	Wcc, Pcc	cofnięcie
5	Spółdzielnia Mieszkaniowa „WIERZYCA”	83-403 Grabowo 101 a/1	19.10.1999	Pcc	cofnięcie
6	Przedsiębiorstwo Eksploatacji Wód „AQUAKONRAD” S.A.	59-252 Iwiny 29	21.10.1999	Wcc, Pcc	cofnięcie
7	Zakłady Porcelany i Porcelitu „CHODZIEZ” S.A.	64-800 Chodzież, ul. Łąkowa 2	21.10.1999	Wcc, Pcc	cofnięcie
8	Fabryka Rowerów „Apollo” Sp. z o.o.	43-502 Czechowice-Dziedzice, ul. Słowackiego 33	21.10.1999	Pcc, Opc	cofnięcie
9	Fabryka Obrabiarek „RAFAMET” S.A.	47-420 Kuźnia Raciborska, ul. Staszica 1	21.10.1999	Wcc, Pcc	cofnięcie
10	Zakład Dostaw Nośników Energetycznych Sp. z o.o.	44-203 Rybnik, ul. Przemysłowa 1	25.10.1999	Wcc, Pcc	cofnięcie
11	Specjalistyczny Psychiatryczny Zespół Opieki Zdrowotnej	37-500 Jarosław, ul. Kościuszki 18	26.10.1999	Pcc	cofnięcie
12	Spółdzielnia Rękodzieła Ludowego i Artystycznego „OPOCZNIANKA”	26-300 Opoczno, ul. Mickiewicza 5	27.10.1999	Pcc	cofnięcie
13	Rawicka Spółdzielnia Mieszkaniowa	63-900 Rawicz, ul. mjr. H. Sucharskiego 15	28.10.1999	Wcc, Pcc, Opc	uchylenie
14	Miejski Zakład Energetyki Ciepłej Sp. z o.o.	64-000 Kościan, ul. Ks. Bączkowskiego 6	4.11.1999	Wcc	cofnięcie
15	„POLIFARB-OLIVA” Zakład Farb w Gdyni PP	81-571 Gdynia, ul. Chwaszczyńska 129-149	16.11.1999	Wcc, Pcc	cofnięcie
16	Zakłady Przemysłu Wełnianego „WARTEX”	42-300 Myszków, ul. Kościuszki 8	16.11.1999	Pcc, Opc	cofnięcie
17	Fabryka Urządzeń Sygnalizacyjnych i Telekomunikacyjnych „SYGNAŁY” S.A.	44-251 Rybnik, ul. Sygnali 62	16.11.1999	Pcc	cofnięcie
18	Huta „FLORIAN” S.A.	41-600 Świętochłowice, ul. Metalowców 5	19.11.1999	Wcc, Pcc, Opc	cofnięcie
19	Firma Handlowo-Usługowa „KAMA” S.C.	33-130 Radłów, ul. Poległych 1	23.11.1999	Pcc	cofnięcie
20	Spółdzielnia Mieszkaniowa Lokatorsko-Własnościowa	55-100 Trzebnica, ul. Obornicka 1	23.11.1999	Wcc, Pcc	uchylenie
21	Dolnośląskie Zakłady Metalurgiczne „Dozamet” S.A.	67-100 Nowa Sól, ul. Piłsudskiego 40	2.12.1999	Wcc, Pcc	cofnięcie
22	Zakłady Przemysłu Wełnianego „KENTEX” Sp. z o.o.	34-120 Andrychów, ul. Wiejska 219	6.12.1999	Pcc, Pee, Oee	cofnięcie
23	Przedsiębiorstwo Produkcji Betonów „Gofabet” S.A.	97-350 Gorzkowice, ul. Przemysłowa 40	6.12.1999	Wcc, Pcc	cofnięcie
24	Zakłady Technicznych Wyrobów Włókienniczych „Żyratex” S.A.	96-300 Żyrardów, ul. Okrzei 51	6.12.1999	Pcc, Opc	cofnięcie
25	„Energ-Zach” Sp. z o.o.	41-503 Chorzów, ul. Narutowicza 15	6.12.1999	Wcc, Pcc	cofnięcie
26	Spółdzielnia Mieszkaniowa Beskid	34-200 Sucha Beskidzka, ul. Mickiewicza 44	6.12.1999	Pcc	uchylenie
27	Zakłady Automatyki Przemysłowej ZAP S.A.	63-400 Ostrów Wlkp., ul. Krotoszyńska 35	9.12.1999	Pcc, Opc	cofnięcie

Lp	Nazwa przedsiębiorstwa	Adres	Data decyzji	Rodzaj działalności	Rodzaj decyzji
28	Fabryka Urządzeń Mechanicznych „Poręba” Sp. z o.o.	42-480 Poręba, ul. Zakładowa 2	9.12.1999	Wcc, Pcc	uchylenie
29	Mazowiecka Spółdzielnia Mleczarska	07-300 Ostrów Mazowiecka, ul. Lubiejewska 67/69	13.12.1999	Wcc	cofnięcie
30	Fabryka Armatury i Odlewni „Węgierska Górka” S.A.	34-350 Węgierska Górka, ul. Kościuszki 2/16	17.12.1999	Wcc	cofnięcie
31	Jedleckie Przedsiębiorstwo Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej Sp. z o.o.	38-460 Jedlicze, ul. Konopnickiej 10	17.12.1999	Wcc	cofnięcie
32	Miejskie Przedsiębiorstwo Gospodarki Komunalnej Sp. z o.o.	33-380 Krynica, ul. Kraszewskiego 37	17.12.1999	Wcc	cofnięcie
33	„POLMOS ŁANCUT” S.A.	37-100 Łańcut, ul. Kolejowa 1	17.12.1999	Wcc	cofnięcie
34	Zakłady Elektromechaniki Motoryzacyjnej S.A.	58-100 Świdnica, ul. Szarych Szeregów 16/18	17.12.1999	Wcc	cofnięcie
35	Artur Kawalec – Przedsiębiorstwo Wielobranżowe „ARTI”	42-289 Woźniki, ul. Młyńska 7	17.12.1999	Opc	cofnięcie
36	Zakład Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej	34-350 Węgierska Górka, ul. Zielona 43	17.12.1999	Pcc, Opc	cofnięcie
37	Zakład Energetyki Ciepłej Sp. z o.o.	27-300 Lipsko	17.12.1999	Wcc, Pcc	cofnięcie
38	P.P.H.U. „CIEPŁO” Sp. z o.o.	97-425 Żelów, ul. Żeromskiego 21	17.12.1999	Wcc, Pcc	cofnięcie
39	Zakład Gospodarki Mieszkaniowej	87-140 Chelmża, ul. Sikorskiego 27	17.12.1999	Wcc, Pcc, Opc	cofnięcie
40	Cukrownia Janikowo S.A.	88-160 Janikowo, ul. Topolowa 1	17.12.1999	Wcc	uchylenie
41	FASTY S.A.	15-688 Białyсток, ul. Przędzalniana 8	17.12.1999	Wcc, Pcc	cofnięcie
42	Huta Katowice S.A.	41-308 Dąbrowa Górnicza, ul. Piłsudskiego 92	20.12.1999	Wcc	cofnięcie
43	Zakład Usług Komunalnych i Mieszkaniowych	11-040 Dobre Miasto, ul. Olsztynska 19	3.01.2000	Pcc, Opc	cofnięcie
44	LUBAŃSKA BAWELNA S.A.	59-800 Luban, ul. Jeleniogórska 12	4.01.2000	Wcc, Pcc	cofnięcie
45	Zakład Przetwórstwa Zbożowego „SZYMANÓW” Sp. z o.o.	96-515 Teresin, Al. XX-lecia 36	4.01.2000	Pcc	cofnięcie
46	„WAFRO” S.A.	36-200 Brzozów, ul. Witosa 3	4.01.2000	Pcc	uchylenie
47	Przedsiębiorstwo Wielobranżowe POMIMEX Sp. z o.o.	88-300 Mogilno, ul. Padniewska 27	4.01.2000	Pcc	uchylenie
48	METANOL Sp. z o.o.	41-503 Chorzów, ul. Narutowicza 15	7.01.2000	Wcc	cofnięcie
49	ZAWTEX S.A.	42-400 Zawiercie, ul. Marszałkowska 28 d	7.01.2000	Wcc, Pcc	cofnięcie
50	P.H.U. „DeF”	02-372 Warszawa, ul. Opaczewska 33/7	10.01.2000	Opc	cofnięcie
51	P.H.U. „JAKOR” Sp. z o.o.	32-590 Libiąż, ul. Górnicza 23	10.01.2000	Wcc, Pcc	uchylenie
52	Fiat Auto Poland S.A.	43-300 Bielsko Biala, ul. Grażyńskiego 141	12.01.2000	Wcc, Pcc, Opc, Pee, Oee	cofnięcie
53	P.U.H. „LESKOM” Sp. z o.o.	38-600 Lesko, ul. Przemysłowa 7	14.01.2000	Wcc, Pcc	cofnięcie
54	Miejskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej „Ciepło” Sp. z o.o.	43-430 Skoczów, ul. Ks. Jana Ewangelisty Moko 14	21.01.2000	Opc	cofnięcie
55	Uzdrowisko Wysowa S.A.	38-316 Wysowa Zdrój 112	21.01.2000	Pcc	uchylenie
56	Cementownia „RUDNIKI” S.A.	42-240 Rudniki, ul. Mstowska 10	31.01.2000	Pcc	cofnięcie
57	ENERGOGAZ Sp. z o.o.	62-510 Konin, ul. Gajowa 1	31.01.2000	Opc	cofnięcie
58	Zakłady Tworzyw Sztucznych „ERG” S.A.	39-203 Pustków	4.02.2000	Wcc, Pcc	cofnięcie

	Huta Stalowa Wola S.A.	37-450 Stalowa Wola, ul. Kwiatkowskiego 1	4.02.2000	Pcc, Occ, Pee, Oee, Ppg, Opg	cofnięcie
59	Huta Stalowa Wola S.A.	37-450 Stalowa Wola, ul. Kwiatkowskiego 1	4.02.2000	Pcc, Occ, Pee, Oee, Ppg, Opg	cofnięcie
60	PZL - Swidnik S.A.	21-045 Swidnik, Al. Lotników Polskich 1	4.02.2000	Pcc, Occ, Pee, Oee	cofnięcie
61	Zakłady Magnezytowe „Ropczyce” S.A.	39-100 Ropczyce, ul. Przemysłowa 1	10.02.2000	Wcc, Pcc	uchylenie
62	Zakłady Przetwórstwa Hutniczego „Stalprodukt” S.A.	32-700 Bochnia, ul. Wygoda 69	10.02.2000	Wcc	uchylenie
63	Fabryka Wkładów Odzieżowych „CAMELA” S.A.	58-300 Walbrzych, ul. Cicha 5	15.02.2000	Pee	cofnięcie
64	Okręgowe Przedsiębiorstwo Przemysłu Mięsnego	15-950 Białystok, ul. Poziorna 2	17.02.2000	Occ	cofnięcie
65	Mazowiecka Wytwórnia Wódek i Drodży „POLMOS” S.A.	05-860 Płocin, Józefów k/Błonia, ul. Fabryczna 1	24.02.2000	Pcc	uchylenie
66	„JOTEM” A. Michalak	43-210 Kobiór, ul. Wróblewskiego 139	29.02.2000	Opc	cofnięcie
67	Fabryka Sukna S.A.	37-111 Rakszawa 334	8.03.2000	Wcc	cofnięcie
68	Rafineria „Jasło” S.A.	38-200 Jasło, ul. 3 Maja 101	8.03.2000	Wcc	cofnięcie
69	Przedsiębiorstwo Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej Sp. z o.o.	11-520 Ryn, Plac Wolności 2	10.03.2000	Pcc	uchylenie
70	Mirosław Gzella	86-150 Osie, ul. Rynek 6	21.03.2000	Opc	cofnięcie
71	Andrzej, Ryszard i Kazimierz Młynarscy - Zakład Dystrybucji Gazu i Oczyszczania Miasta „PROP-BUT” S.C.	27-230 Brody Iłżeckie, ul. Henryk 4 a	23.03.2000	Opc	uchylenie
72	Huta Baildon S.A.	40-952 Katowice, ul. Żelazna 9	23.03.2000	Wcc	uchylenie
73	Zakłady Tworzyw Sztucznych „ERG” S.A.	39-203 Pustków	30.03.2000	Pee, Oee	cofnięcie
74	Zakłady Przemysłu Owocowo-Warzywnego „AGROS-LOWICZ” Sp. z o.o.	99-400 Łowicz, ul. Gen. Wł. Sikorskiego 5	3.04.2000	Wcc, Pcc	uchylenie
76	„TERMA-DOM” Sp. z o.o.	41-803 Zabrze, ul. Bytomska 112 a	3.04.2000	Occ	uchylenie

Legenda:

- Wcc - wytworzenie ciepła
- Pcc - przesyłanie i dystrybucja ciepła
- Occ - obrót ciepłem
- Pee - przesyłanie i dystrybucja energii elektrycznej
- Oee - obrót energią elektryczną
- Opc - obrót paliwami ciekłymi
- Wpg - wytworzenie paliw gazowych

by obniżyć dotychczas stosowane ceny, nie wynikające z kosztów uzasadnionych albo też przedsiębiorstwa, które miały trudności z właściwym opracowaniem taryfy. Najwięcej wniosków taryfowych wpłynęło w połowie roku. Prawdopodobnie, jednym z powodów zwiększonego tempa składania przez przedsiębiorstwa wniosków o zatwierdzenie taryf dla ciepła była konieczność zastosowania w rozliczeniach z odbiorcami systemu opomiarowanego. Zgodnie z § 53 rozporządzenia taryfowego przedsiębiorstwa energetyczne prowadzące działalność gospodarczą w zakresie przesyłania i dystrybucji ciepła mogły stosować rozliczenia w systemie ryczałtowym do czasu zainstalowania niezbędnych układów pomiarowo-rozliczeniowych, nie dłużej jednak niż do 30 września 1999 r. Od 1 października 1999 r. rozliczenia za ciepło między przedsiębiorstwami energetycznymi i odbiorcami mogły być prowadzone tylko w systemie opomiarowanym. Stosowanie stawek opłat ryczałtowych po 30 września 1999 r. jest działaniem nielegalnym. Dotyczy to zarówno przedsiębiorstw posiadających zatwierdzoną przez Prezesa URE taryfę z ustalonymi stawkami opłat ryczałtowych, jak i przedsiębiorstw nie posiadających zatwierdzonej taryfy. Prezes URE, za pośrednictwem oddziałów terenowych, wystosował do wszystkich przedsiębiorstw energetycznych pismo informujące o zbliżającym się terminie zakazu stosowania systemu rozliczeń ryczałtowych oraz konsekwencjach jakie mogłyby wynik-

nąć dla przedsiębiorstw, które nie zainstalowały opomiarowania i nie mają zatwierdzonej taryfy.

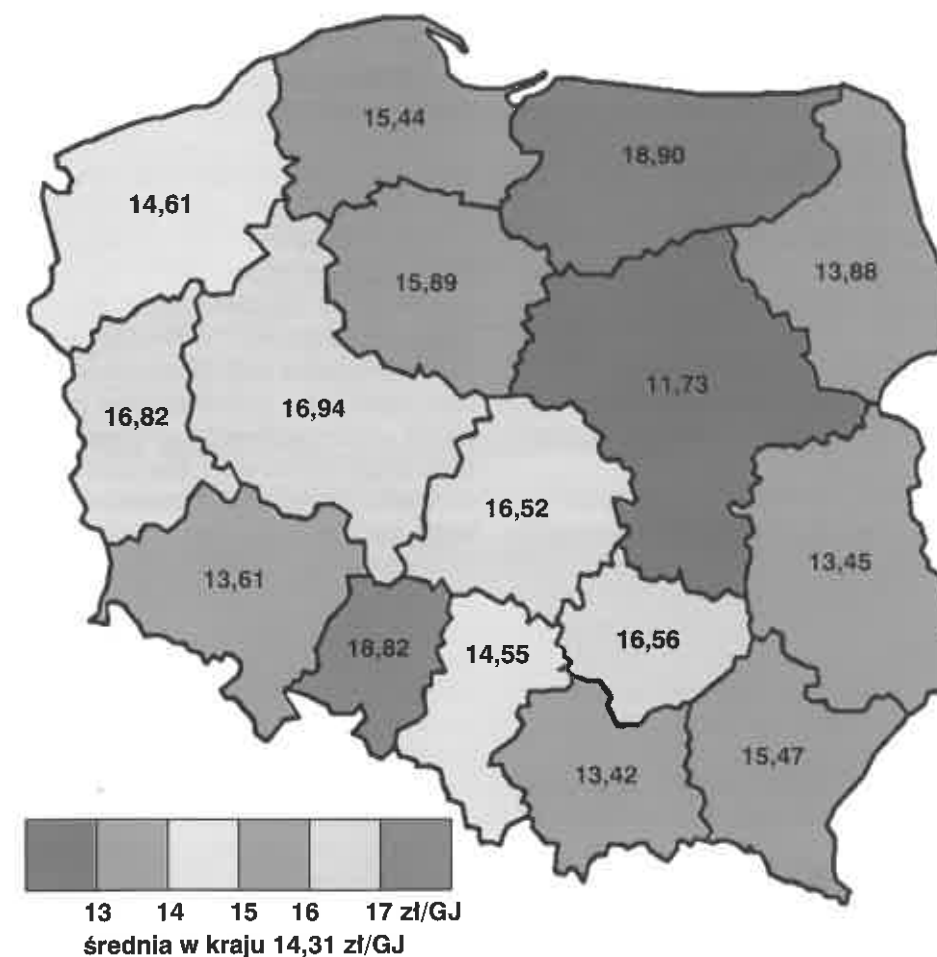
Należy podkreślić, że pierwsza taryfa dla ciepła zatwierdzana jest na jeden rok i zaczyna obowiązywać nie wcześniej niż po upływie 14 dni od dnia jej opublikowania. Pojawily się jednak opóźnienia w publikowaniu taryf dla ciepła w wojewódzkich dziennikach urzędowych. Dotyczyło to województwa zachodniopomorskiego, gdzie opóźnienia sięgały 2 miesięcy.

Taryfy dla ciepła zatwierdzone w 1999 roku, w większości będą obowiązywały przez wiele miesięcy 2000 r., część z nich nawet przez cały 2000 r. Istnieje prawdopodobieństwo, że część przedsiębiorstw będzie odsuwać termin złożenia pierwszego wniosku o zatwierdzenie taryfy. Zachodzi zatem potrzeba określenia w przepisach nieprzekraczalnego terminu, do którego przedsiębiorstwa koncesjonowane powinny złożyć wnioski taryfowe do zatwierdzenia.

2.2.3. Zwalnianie przedsiębiorstw ciepłowniczych z obowiązku przedkładania taryf do zatwierdzenia

W roku 1999 rozpatrzono 9 wniosków o zwolnienie przedsiębiorstw energetycznych z obowiązku przedkładania do zatwierdzenia taryf dla ciepła. We wszystkich sprawach wydano decyzje negatywne.

Rys. 6. Średnia cena ciepła w województwach

W szczególności wskazano na informację, jakie powinien zawierać wniosek o zatwierdzenie taryfy, niezbędne do oceny proponowanych cen i stawek opłat oraz na strukturę taryfy i stosowane nazewnictwo.

Uwagę przedsiębiorstw energetycznych zwrócono na następujące elementy, które powinny być podstawą uzasadnienia wniosku taryfowego:

- zestawienie kosztów przesyłania i dystrybucji oraz obrotu paliwami gazowymi, poniesionych w okresie sprawozdawczym oraz przewidywanych do poniesienia w roku obowiązywania taryfy;
- uzasadnienie przyjętych założeń w zakresie zmian poszczególnych pozycji kosztowych w roku obowiązywania taryfy, w stosunku do okresu sprawozdawczego,
- symulację cen i stawek opłat sporządzoną na podstawie kosztów uzasadnionych,
- sposób przeliczenia cen i stawek opłat z poziomu wynikającego z kosztów uzasadnionych do poziomu ograniczonego przez dopuszczalną wielkość wzrostu, określonej przepisami § 43 ust. 2 i 4 rozporządzenia,
- przychody, koszty oraz wynik finansowy, w rozbięciu na poszczególne grupy taryfowe, na podstawie symulacji wynikającej z kosztów uzasadnionych oraz na podstawie taryfy przedstawionej do zatwierdzenia, która uwzględnia przepisy przejściowe rozporządzenia,
- zestawienie skutków finansowych dla reprezentatywnej liczby odbiorców w każdej z grup taryfowych, przy założeniu ilości sprzedanego paliwa i zamówionej mocy z roku sprawozdawczego;

- średnią cenę wskaźnikową, obliczoną zgodnie z § 43 ust. 3 rozporządzenia dla przyjętego okresu sprawozdawczego oraz dla roku obowiązywania taryfy, jak też wielkość współczynnika korekcyjnego X w warunkach kosztów uzasadnionych.

Generalna zasada, obowiązująca przy konstruowaniu taryfy i zapisana w rozporządzeniu mówi, że wzrost opłat ponoszonych przez poszczególnych odbiorców za dostarczone im paliwo gazowe, ustalonych na podstawie cen i stawek opłat z taryfy przedkładanej do zatwierdzenia, nie może przekroczyć 12,5 % w stosunku do taryfy ostatnio stosowanej, ustalonej przez Ministra Finansów (dotychczasowej ceny urzędowej). Do końca 1999 roku nie wpłynęła do URE ani jedna taryfa na paliwa gazowe.

2.4. Zatwierdzanie i kontrolowanie cen węgla brunatnego

W 1999 r. zakończono, wszczęte jeszcze w 1998 roku, postępowania administracyjne w sprawie zatwierdzenia cen węgla brunatnego dla wszystkich czterech kopalń objętych obowiązkiem przedłożenia Prezesowi URE cen do zatwierdzenia. Na początku roku zatwierdzone zostały bazowe ceny węgla wskaźnikowego, stosowane przez kopalnie wobec elektrowni.

Proces zatwierdzania bazowej ceny węgla wskaźnikowego w kopalniach węgla brunatnego był złożony z uwagi na wielokrotnie modyfikowane i korygowane wnioski kopalń. W większości przypadków, proponowane wzrosty cen były zawyżone. Przebieg tego procesu zaprezentowano w tabeli 3.

Tab. 3. Proces zatwierdzania cen węgla brunatnego

Lp	Nazwa kopalni	Data wpływu wniosku (korekty wniosku)	Cena netto węgla wskaźnikowego w 1998 r.	Proponowany przez kopalnię wzrost ceny w stosunku do ceny bazowej %	Cena netto zatwierdzona na 1999 r.	Zatwierdzony wzrost cen
			zł/Mg	%	zł/Mg	%
1	2	3	4	5	6	7
1	KWB „Bełchatów” S.A. w Rogowcu	24.11.1998 23.12.1998 30.12.1998 20.01.1999 nowy wniosek – 15.02.1999	26,21	80,2 57,2 56,6 22,5 17,0	30,67	17,0
2	P.P. KWB „Turów” w Bogatyni	1.12.1998 5.01.1999 8.02.1999 23.02.1999 2.03.1999 3.03.1999 5.03.1999	51,97	47,3 21,4 15,7 10,6	55,00	5,8
3	P.P. KWB „Adamów” w Turku	7.12.1998 14.01.1999 10.02.1999 17.02.1999 22.02.1999 24.02.1999	36,80	17,6 36,3 18,0	41,58	13,0
4	P.P. KWB „Konin” w Kleczewie	11.12.1998 17.02.1999 22.02.1999	33,60	25,3 18,0	37,97	13,0

Przeprowadzona analiza wniosków przedłożonych przez kopalnie pokazała, że nie można uznać wszystkich wydatków działalności kopalń, jak również planowanych kosztów modernizacji, rozwoju i ochrony środowiska jako koszty uzasadnione. Weryfikacja kosztów spowodowała, że w skrajnym przypadku KWB „Bełchatów”, która występowała o 80,2 % wzrost bazowej ceny węgla wskaźnikowego, za uzasadniony uznano wzrost o 17 %.

Stosunkowo wysoka podwyżka cen węgla brunatnego (szczególnie w KWB „Bełchatów”) spowodowana była koniecznością urealnienia tych cen (relacje do kosztów). W kopalniach węgla brunatnego rozpoczęły się procesy dostosowywania cen do rzeczywistych kosztów wydobycia, w powiązaniu z planowanymi przedsięwzięciami rozwojowymi.

3. Uzgadnianie projektów planów rozwoju przedsiębiorstw energetycznych

Art. 16 ustawy *Prawo energetyczne* nakłada na przedsiębiorstwa sieciowe (zajmujące się przesyłaniem i dystrybucją paliw gazowych lub energii elektrycznej) obowiązek sporządzania planów rozwoju dla obszaru swojego działania. Dodatkowo, obowiązek ten zapisany jest w decyzji koncesyjnej w części dotyczącej warunków realizacji działalności koncesjonowanej. W koncesji określony został termin wypełnienia tego obowiązku; tj. 31 grudnia 1999 roku (dla energii elektrycznej) oraz 31 grudnia 2000 roku (dla paliw gazowych). Z uwagi na bliski termin (I kwartał 2000 roku) składania nowych wniosków taryfowych przedsiębiorstw sieciowych, Prezes URE uznał za zasadne przedłużenie terminu przedłożenia projektów planów rozwoju do dnia 31 stycznia 2000 r. Decyzja ta podyktowana była potrzebą dodatkowego wykorzystania informacji zawartych w projektach planu do analizy wniosków taryfowych. Zgodnie z art. 16 projekty planów rozwoju podlegają uzgodnieniu z Prezesem URE.

Plany rozwoju przedsiębiorstw sieciowych powinny zawierać projekcje popytu na paliwa gazowe i energię elektryczną (uwzględniające miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego) oraz zamierzenia dotyczące rozwoju infrastruktury energetycznej służącej zaspokojeniu zapotrzebowania odbiorców. Ponadto, plany rozwoju stanowią integralną część dokumentacji taryfowej – jako podstawa określania przewidywanej wielkości sprzedaży i przychodów oraz planowanych kosztów związanych z rozwojem i modernizacją. W wymienionym art. 16 wyróżniono pięć podstawowych elementów, które muszą być uwzględnione w planie rozwoju. Są to:

- 1) przewidywany zakres dostarczania paliw gazowych lub energii elektrycznej;
- 2) przedsięwzięcia w zakresie modernizacji, rozbudowy albo budowy sieci oraz ewentualnych nowych źródeł paliw gazowych lub energii elektrycznej, w tym również źródeł niekonwencjonalnych;
- 3) przedsięwzięcia racjonalizujące zużycie paliw i energii u odbiorców;
- 4) przewidywany sposób finansowania inwestycji;
- 5) przewidywane przychody niezbędne do realizacji planów.

Należy zaznaczyć, że w odniesieniu do punktu 4, ustawodawca przewidział delegację dla Ministra Gospodarki (art. 9 ust. 2) do określenia w drodze rozporządzenia szczegółowych warunków planowania rozwoju i finansowania inwestycji, w odniesieniu do paliw gazowych i energii elektrycznej. W 1999 r., w ramach współpracy międzyresortowej, dyskutowano kolejne wersje projektu rozporządzenia, ale do końca roku stosowne rozporządzenie nie ukazało się.

Pomimo braku przepisów wykonawczych w części dotyczącej „inwestycyjno-finansowych” aspektów planów rozwoju, przygotowano metodyczne założenia opracowywania planów, eksponując jednocześnie te kryteria, które będą brane pod uwagę przy uzgadnianiu projektów planów przedsiębiorstw sieciowych. Zaproponowany przez Prezesa URE ramowy scenariusz projektu planu rozwoju był kilkakrotnie konsultowany z Polskim Towarzystwem Przesyłu i Rozdziału Energii Elektrycznej oraz przedstawicielami zakładów energetycznych. Natomiast propozycje ramowego projektu planu rozwoju Polskich Sieci Elektroenergetycznych S.A. były uzgadniane bezpośrednio z tym przedsiębiorstwem.

W toku prac nad planami rozwoju, przedsiębiorstwa sieciowe sygnalizowały następujące trudności:

- 1) brak w gminach miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego jako podstawowego źródła informacji o wielkości i strukturze zapotrzebowania na energię elektryczną i niezbędnej infrastrukturze;
- 2) różnice w dostępnych projekcjach parametrów makroekonomicznych (wskaźnik inflacji, stopa procentowa, kurs walutowy itp.);
- 3) brak doświadczenia w tego typu pracach planistycznych – szczególnie w projekcjach efektywności przedsięwzięć inwestycyjnych w ujęciu średnio- i długookresowym.

Dwie ostatnie grupy wątpliwości zostały rozstrzygnięte poprzez wypracowanie jednolitych zasad metodycznych i określenie źródeł informacji. Istotnym, obiektywnym ograniczeniem pozostała kwestia zgodności planów rozwoju przedsiębiorstw z miejscowymi planami zagospodarowania, których po prostu nie ma (gminom wyznaczono 2 lata na ich opracowanie i zatwierdzenie). Większość gmin nie podjęła skutecznych działań dostosowujących proces planowania do wymogów *Prawa energetycznego* (nowelizowana jest także ustawa o planowaniu przestrzennym).

W tej sytuacji, przedsiębiorstwa sieciowe, planując zapotrzebowanie na nośniki energii dla obszaru swojego działania, korzystały z innych dostępnych źródeł informacji dotyczących:

- rozwoju budownictwa mieszkaniowego w miastach;
- rozwoju sieci osadniczej na terenach wiejskich;
- rozwoju lokalnego przemysłu i usług;
- rozwoju oświetlenia miejsc publicznych, ulic, placów i dróg;
- nakładów na inwestycje z zakresu ochrony środowiska naturalnego w celu poprawy jakości życia mieszkańców.

Zgodnie z art. 23 ust. 3 ustawy *Prawo energetyczne* procedura uzgadniania przez Prezesa URE projektów planów rozwoju przedsiębiorstw sieciowych wymaga opinii właściwego miejscowo zarządu województwa.

Koordinacja działań pomiędzy przedsiębiorstwami sieciowymi a zarządem gminy na etapie opracowywania projektów planów, pozwoli zapobiec sytuacjom konfliktowym i ewentualnym rozbieżnościom. Tym samym przedsiębiorstwa te nie będą narażone na odgórne dostosowywanie się do planu zaopatrzenia w energię i paliwa sporządzonego przez zarząd gminy.

4. Kontrolowanie parametrów jakościowych dostaw i obsługi odbiorców paliw i energii

Do ustawowych zadań Prezesa URE należy m.in. kontrolowanie działalności przedsiębiorstw energetycznych, w zakresie określonym w art. 23 ust. 2 pkt 4 ustawy *Prawo energetyczne*. W 1999 r. kontynuowano prace nad wypracowaniem racjonalnej procedury kontroli działalności przedsiębiorstw energetycznych, podlegających ocenie Prezesa URE. W rezultacie przygotowano i wprowadzono w życie instrukcję postępowania pracowników URE, dokonujących kontroli przestrzegania obowiązku utrzymywania zapasów paliw w ilościach zapewniających utrzymanie ciągłości dostaw nośników energii do odbiorców.

Opracowano również instrukcję postępowania, mającą zastosowanie do wszystkich wykonywanych zadań kontrolnych w zakresie przestrzegania ograniczeń w dostawach i odbiorze energii i paliw, jakości dostaw i obsługi odbiorców energii elektrycznej oraz paliw gazowych. W instrukcji przewidziano następujące rodzaje kontroli: kontrolę bieżącą, kontrolę interwencyjną, kontrolę problemową oraz kontrolę sprawdzającą. Istotną jest kontrola bieżąca, należą bowiem do niej czynności podejmowane przez Urząd z własnej inicjatywy. Kontrola ta polega na ciągłym badaniu i analizowaniu treści wpływających do Urzędu dokumentów, pod kątem ujawnienia zawartych w niej informacji, wskazujących na występowanie nieprawidłowości w działalności przedsiębiorstw energetycznych oraz podejmowaniu środków prawnych w celu doprowadzenia do ich wyeliminowania. Kontrole bieżące przeprowadza się w szczególności w czasie rozpatrywania wniosków o udzielenie i zmianę koncesji, zatwierdzenie taryf lub ich zmiany, rozstrzygnięcie sporów, o których mowa w art. 8 ust. 1 ustawy *Prawo energetyczne*, w trakcie rozpatrywania skarg na działalność przedsiębiorstw energetycznych jak również w czasie badania i analizowania wpływających do Urzędu innych dokumentów oraz informacji pochodzących od środków masowego przekazu. W najszerszym zakresie kontrola bieżąca parametrów jakościowych dostaw i obsługi odbiorców odbywa się w trakcie postępowania w sprawie zatwierdzenia taryfy. Stwierdzić bowiem należy, że podstawowym czynnikiem kształtującym cenę energii zawartą w taryfie są koszty uzasadnione, a koszty te określone są m. in. dla pewnych parametrów jakościowych dostaw i standardów obsługi odbiorców. Kontrola ta jest więc niezbędnym elementem analizy taryfy przed jej zatwierdzeniem.

W ramach ustawowych zadań kontrolnych badano między innymi:

- zasadność skarg na jakość energii elektrycznej i paliw gazowych dostarczanych odbiorcom,
- wywiązywanie się wybranej grupy przedsiębiorstw

energetycznych z obowiązku utrzymywania zapasów paliw w ilościach zapewniających utrzymanie ciągłości dostaw energii elektrycznej, paliw gazowych i ciepła do odbiorców,

- zasadność skarg producentów energii elektrycznej z odnawialnych źródłach energii.

W toku badania zasadności skarg na jakość dostaw i obsługi odbiorców energii elektrycznej i paliw gazowych rozpatrzono 6 skarg na jakość dostarczanej energii elektrycznej i jedną na jakość gazu ziemnego. W dwóch przypadkach zarzuty okazały się uzasadnione.

Oddziały terenowe URE przeprowadziły 35 kontroli przestrzegania przez jednostki kontrolowane obowiązku utrzymywania zapasów paliw w ilościach zgodnych z określonymi w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 20 kwietnia 1998 r. w sprawie wielkości, sposobu gromadzenia oraz kontroli stanu zapasów paliw w przedsiębiorstwach energetycznych zajmujących się wytwarzaniem energii elektrycznej lub ciepła oraz wydobywaniem i dystrybucją paliw gazowych (Dz. U. Nr 53, poz. 332).

W czterech przypadkach ujawniono, iż w przedsiębiorstwach nie została określona wielkość dobowego zużycia węgla kamiennego i oleju opałowego dla okresu od 1 listopada do 30 kwietnia. Jednostki kontrolowane zostały wezwane do niezwłocznego dostosowania zapasów paliw do stanu zgodnego z określonym w ww. rozporządzeniu. Wydane zalecenia zostały wykonane.

Rozpatrzono 28 skarg producentów energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii na 8 zakładów energetycznych. Większość stanowiły skargi tzw. Małych Elektrowni Wodnych (MEW) na cenę zakupu energii elektrycznej, wysokość opłaty przesyłowej, warunki i sposób rozliczeń oraz obowiązek przedstawienia kalkulacji przy zawieraniu umów sprzedaży.

Po uzyskaniu od przedsiębiorstw energetycznych niezbędnych wyjaśnień, opracowano stanowisko odnośnie ceny zakupu energii z tego typu źródeł oraz opłaty przesyłowej, które przekazano do 33 spółek dystrybucyjnych. W jednym z prowadzonych postępowań wydano decyzję na podstawie art. 8 ust. 1 ustawy *Prawo energetyczne* orzekającą zawarcie umowy sprzedaży energii elektrycznej pomiędzy MEW a zakładem energetycznym – co stworzyło nową jakościowo sytuację, w rozpatrywaniu skarg producentów energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii.

5. Rozstrzyganie sporów

Na podstawie art. 8 ust. 1 ustawy *Prawo energetyczne*, w sprawach spornych dotyczących ustalania warunków świadczenia usług, o których mowa w art. 4 ust. 2, odmowy przyłączenia do sieci, odmowy zawarcia umowy sprzedaży energii elektrycznej, paliw gazowych lub ciepła albo nieuzasadnionego wstrzymania ich dostaw, wydano 95 decyzji rozstrzygających spory.

Zdecydowana większość sporów dotyczyła spółek dystrybucyjnych (68 spraw), a w mniejszym stopniu przedsiębiorstw ciepłowniczych (18 spraw) i przedsiębiorstw gazowniczych (9 spraw).

Rozstrzygając sprawy sporne, w 25 przypadkach de-

cyzje były korzystne dla odbiorców, a w 24 dla przedsiębiorstw energetycznych. Natomiast w 17 przypadkach, decyzje dotyczyły ustalenia treści zawartych umów. W 27 sprawach umorzono toczące się postępowanie administracyjne, a w 2 przypadkach pozostawiono wniosek bez rozpoznania.

Rozstrzygnięcia w sprawach spornych dotyczyły:

- 1) ustalenia warunków świadczenia usług, o których mowa w art. 4 ust. 2 ustawy *Prawo energetyczne* – 1 decyzja (dotycząca warunków przesyłania energii elektrycznej),
- 2) odmowy przyłączenia do sieci energetycznej (35) i gazowej (1) – łącznie 36 decyzji,
- 3) odmowy zawarcia umowy sprzedaży energii elektrycznej (15), ciepła (13) oraz paliw gazowych (3) – łącznie 31 decyzji,
- 4) nieuzasadnionego wstrzymania dostaw energii elektrycznej (17), ciepła (5) oraz paliw gazowych (5) – łącznie 27 decyzji.

Od wydanych 95 decyzji w sprawach spornych, wpłynęło 35 odwołań. We własnym zakresie zmieniono 11 decyzji. Pozostałe odwołania przekazano do Sądu Antymonopolowego, z czego Sąd rozpatrzył 11.

W 1999 r. przeprowadzono kontrole wykonania przez przedsiębiorstwa energetyczne 18 prawomocnych decyzji. Przeprowadzone kontrole wykazały, że decyzje były wykonywane.

W okresie sprawozdawczym rozpatrywano również sprawy, które nie wymagały rozstrzygnięcia w trybie decyzji administracyjnej, a mianowicie:

- w 780 przypadkach udzielono wyczerpujących wyjaśnień,
- w 61 przypadkach zwrócono wnioski, na podstawie art. 66 § 3 Kpa.

Spośród ww. spraw, najwięcej dotyczyło wyjaśnień sytuacji prawnej odbiorców, którzy przed wejściem w życie ustawy *Prawo energetyczne* podpisali z przedsiębiorstwami energetycznymi umowy o nieodpłatnym przekazaniu urządzeń i instalacji energetycznych wybudowanych z własnych środków. W odpowiedziach udzielonych odbiorcom wyjaśniono, że Prezes URE nie jest właściwy do rozstrzygnięcia tego typu spraw. Jednocześnie wskazano na możliwość zwrócenia się do powiatowego (miejskiego) rzecznika konsumentów, który stosownie do art. 21 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 24 lutego 1990 r. o przeciwdziałaniu praktykom monopolistycznym i ochronie interesów konsumentów (Dz. U. z 1999 r. Nr 52, poz. 547) może wystąpić z żądaniem wszczęcia postępowania przed Prezesem Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w sprawie przeciwdziałania praktykom monopolistycznym.

Odrębną kategorię stanowiły sprawy, w których zarzuty nie dotyczyły działalności przedsiębiorstw energetycznych lecz innych podmiotów gospodarczych lub osób fizycznych. Również w tych przypadkach udzielono stosownych wyjaśnień.

Wpłynęły również wnioski byłych pracowników energetyki, którzy utracili możliwość korzystania z taryfy ulgowej za energię elektryczną. Utrata ulgi w opłatach za energię elektryczną związana była ze zmianą wprowadzoną do

układu zbiorowego pracy. Układy zbiorowe pracy należą do dziedziny prawa pracy, a Prezes URE nie posiada kompetencji do ingerowania w ich postanowienia.

6. Nakładanie kar pieniężnych

Art. 56 ust. 1 ustawy *Prawo energetyczne* stanowi, że nieprzestrzeganie wymienionych w nim obowiązków, skutkuje nałożeniem kary na zasadach określonych w tym przepisie.

Na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 6 i ust. 2 ustawy *Prawo energetyczne* wszczęto jedno postępowanie w sprawie stosowania cen i stawek opłat wyższych od zatwierdzonych w taryfie, które zostało zakończone wydaniem decyzji odstępującej od wymierzenia kary pieniężnej. Kolejne dwa postępowania zostały zakończone następująco: w jednym przypadku wymierzono karę za nieprzestrzeganie obowiązków wynikających z koncesji, a w drugim umorzono postępowanie

Podjęto również działania związane z wejściem w życie przepisów rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 18 lutego 1999 r. w sprawie wymagań w zakresie efektywności energetycznej, jakie powinny spełniać urządzenia produkowane w kraju i importowane, oraz wymagań w zakresie stosowania etykiet i charakterystyk technicznych (Dz. U. Nr 16, poz. 145). Nawiązano współpracę z odpowiednimi organami, którym przekazano stanowisko informujące o możliwości wymierzenia przez Prezesa URE kary pieniężnej w trybie art. 56 ust. 1 pkt 11 i ust. 2 ustawy *Prawo energetyczne*, z tytułu naruszenia tych przepisów.

7. Współpraca z właściwymi organami w przeciwdziałaniu praktykom monopolistycznym przedsiębiorstw energetycznych

Wykonanie ustawowego obowiązku współpracy z właściwymi organami w przeciwdziałaniu praktykom monopolistycznym, odbywa się między innymi poprzez współpracę Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z Prezesem Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

W zależności od potrzeb, ma miejsce również bieżąca współpraca pomiędzy pracownikami URE i UOKiK. Współpraca ta odbywa się w szczególności na poziomie dyrektorów oddziałów terenowych i delegatur wymienionych urzędów. Polega ona na wymianie doświadczeń, informacji oraz udzielaniu konsultacji związanych z interpretacją szczegółowych przepisów wykonawczych.

Zwyczajem stały się coroczne konferencje na temat „Przeciwdziałanie praktykom monopolistycznym w sektorze energetycznym”, zainaugurowane w listopadzie 1998 r. Konferencje te sprzyjają omówieniu problemów związanych z szeroko rozumianą demonopolizacją sektora, w tym ze zmianami struktury własności oraz wprowadzeniem konkurencyjnego rynku energii elektrycznej.

W roku sprawozdawczym zostały przygotowane materiały do omówienia na kolejnej konferencji w zakresie tematów dotyczących m.in. kompetencji i wzajemnych relacji Prezesa UOKiK i Prezesa URE, finansowania budowy i rozbudowy sieci oraz przyłączy, oceny rynku energetycz-

nego pod względem jego konkurencyjności i możliwości zwalniania przedsiębiorstw energetycznych z obowiązku przedkładania taryf do zatwierdzenia, zakresu kontroli Prezesa UOKiK w kwestii prawidłowości kształtowania i rozliczania cen za ciepło przez przedsiębiorstwa energetyczne nie podlegające koncesjonowaniu.

W 1999 r. Prezes URE aktywnie uczestniczył także w pracach Stalej Grupy Koordynacyjnej ds. Elektroenergetyki, działającej pod przewodnictwem Prezesa UOKiK, której zadaniem jest koordynowanie prac dotyczących prywatyzacji sektora elektroenergetycznego oraz wprowadzenia konkurencyjnego rynku energii elektrycznej. W toku prowadzonych działań Grupa opracowała i przedstawiła pod obrady KERM następujące dokumenty: „Reforma sektora elektroenergetyki. Prywatyzacja i wprowadzanie rynku energii elektrycznej. Diagnoza i kierunki działań”, „Prywatyzacja sektora elektroenergetyki. Założenia programowe i realizacja.”, „Zasady działania rynku energii elektrycznej w Polsce w roku 2000 i w latach następnych”.

W celu wsparcia prac Grupy i przyspieszenia działań zmierzających do uruchomienia konkurencyjnego rynku energii elektrycznej, Prezes URE zainicjował regularne spotkania przedstawicieli Urzędu, sektora oraz zainteresowanych resortów. Końcowym efektem tych spotkań było przygotowanie wspólnej wersji wspomnianego wcześniej dokumentu „Zasady działania rynku energii elektrycznej w Polsce w roku 2000 i w latach następnych”.

W związku z próbą wypracowania zasad funkcjonowania rynku energii, okazało się niezbędne określenie sposobów rozliczeń różnic cen wynikających z kontraktów długoterminowych. W tym celu Grupa zaproponowała wprowadzenie systemu opłat kompensacyjnych. Wykonując propozycję Grupy, przyjętą przez KERM w dniu 29 grudnia 1999 r., Prezes URE powołał Zespół ds. wprowadzenia mechanizmów rynkowych w sektorze wytwarzania energii elektrycznej. W skład Zespołu weszli przedstawiciele Ministerstwa Gospodarki, URE, PSE S.A. oraz towarzystw reprezentujących poszczególne podsektory sektora elektroenergetyki.

Ponadto zostały nawiązane kontakty z Sądem Okręgowym w Warszawie – Sądem Antymonopolowym. Z inicjatywy Prezesa URE miało miejsce spotkanie sędziów Sądu Antymonopolowego z pracownikami Urzędu Regulacji Energetyki. Przedmiotem spotkania była wymiana poglądów na temat problemów pojawiających się na gruncie stosowania ustawy *Prawo energetyczne*.

Dotychczasowe orzecznictwo antymonopolowe oraz wyroki Sądu Antymonopolowego dotyczące przedsiębiorstw energetycznych są przedmiotem wnikliwej analizy pracowników URE, a wypływające stąd wnioski i spostrzeżenia są wykorzystywane na bieżąco w procesie regulacyjnym.

8. Publikowanie informacji służących zwiększeniu efektywności użytkowania paliw i energii

Działalność w zakresie publikowania informacji służących zwiększeniu efektywności użytkowania paliw i energii, koncentrowała się na zamieszczaniu w Biuletynie URE artykułów, referatów, informacji statystycznych związanych

z tą dziedziną. Publikacje dotyczyły możliwości energetycznego zagospodarowania odpadów, nowych rodzajów paliw, akumulacji energii, źródeł finansowania inwestycji racjonalizacyjnych i wykorzystania energii ze źródeł odnawialnych (OZE) oraz programów zarządzania popytem u odbiorców (DSM). Ponadto prezentowano wyniki analiz dotyczących m.in.:

- kosztów wytwarzania ciepła i ich zmienności w zależności od miejsca i sposobu wytwarzania i dystrybucji ciepła;
- krajowych i zagranicznych tendencji dotyczących zmian w zużyciu różnych nośników energii i ilości energii zużywanej ogółem;
- zależności między zużyciem energii a dochodami ludności i wzrostem PKB;
- energochłonności gospodarki polskiej z uwzględnieniem wpływu transformacji ustrojowej i ekonomicznej na badane wielkości;

W 1999 r. zostały nawiązane kontakty z instytucjami zajmującymi się problematyką racjonalizacji zużycia energii i odnawialnych źródeł energii (Krajowa Agencja Poszanowania Energii, Europejskie Centrum Energii Odnawialnej dla Państw Regionu Morza Bałtyckiego, Fundacja na Rzecz Efektywnego Wykorzystania Energii, Bank Ochrony Środowiska, Ministerstwo Środowiska, Urząd Mieszkalnictwa i Rozwoju Miast). Przedstawiciel Prezesa URE został członkiem komitetu sterującego programem PEMP – Program Efektywnego Wykorzystania Energii w Napędach Elektrycznych, który może przyczynić się do zmniejszenia zużycia energii u odbiorców. Pracownicy Urzędu brali udział w przygotowaniu VII Ogólnopolskiej Konferencji „Racjonalizacja Użytkowania Energii i Środowiska”.

9. Zbieranie i przetwarzanie informacji dotyczących gospodarki energetycznej

Art. 23 ust. 2 pkt 9 ustawy *Prawo energetyczne* zobowiązuje Prezesa URE do zbierania i przetwarzania informacji dotyczących gospodarki energetycznej.

Funkcjonujący – w ramach statystyki publicznej – system pozyskiwania, przetwarzania i rozpowszechniania informacji z zakresu gospodarki energetycznej nie zaspakał w pełni potrzeb regulatora. Zmiany w systemie statystyki energetycznej podyktowane zostały przepisami ustawy *Prawo energetyczne* i realizacją statutowych funkcji Prezesa URE, takich jak koncesjonowanie, zatwierdzanie taryf, uzgadnianie projektów planów rozwoju sieciowych przedsiębiorstw energetycznych, promowanie konkurencji i ochrona interesów konsumentów. W celu ujednoczenia statystyki energetycznej i koordynacji badań statystycznych z tego zakresu, zostało zawarte porozumienie między Prezesem GUS, Ministrem Gospodarki, Prezesem URE oraz Prezesem ARE S.A.

W celu bieżącego monitorowania zjawisk zachodzących w sektorze energetycznym, została utworzona baza informacyjna na podstawie miesięcznych sprawozdań pochodzących od spółek dystrybucyjnych, elektrowni i elektrociepłowni zawodowych. Dane dotyczące przedsiębiorstw energetycznych pozyskiwane były także w trakcie procesu wydawania koncesji i zatwierdzania taryf dla ener-

gii elektrycznej. Kontynuowane były także, rozpoczęte w poprzednim okresie, prace nad tworzeniem zasobów informacyjnych dotyczących ciepłownictwa. Na podstawie zgromadzonych w procesie koncesyjnym informacji, został opracowany system wspomagający procesy decyzyjne przy zatwierdzaniu taryf. System ten, w dużej mierze opiera się na analizie porównawczej wyników ekonomicznych i cen proponowanych przez przedsiębiorstwa. Ułatwia on pracownikom oddziałów terenowych URE i komisji taryfowej weryfikację wysokości cen i stawek opłat przedstawianych w taryfach.

Ponadto, gromadzone są informacje z zakresu odnawialnych źródeł energii i racjonalizacji zużycia energii, pochodzące z materiałów prasowych, literatury fachowej i internetu. Rozpoczęto prace nad utworzeniem bazy informacyjnej o energetyce odnawialnej i przedsięwzięciach związanych z racjonalizacją użytkowania paliw i energii w Polsce.

W ramach prac analitycznych zostały wykonane następujące opracowania:

- 1) *Spółki dystrybucyjne – zróżnicowanie warunków technicznych i ekonomiczno-finansowych;*
- 2) *Sytuacja finansowa przedsiębiorstw elektroenergetyki w I i II kwartale 1999 r.;*
- 3) *Sytuacja finansowa przedsiębiorstw elektroenergetyki w I, II i III kwartale 1999 r.;*
- 4) *Kształtowanie się cen i stawek opłat na podstawie zatwierdzonych taryf dla ciepła w ujęciu regionalnym.*

Pierwsze z wymienionych opracowań ma charakter monograficzno-analityczny i jest elementem szerszego nurtu badań zmierzających do doskonalenia narzędzi regulacji. Pozostałe opracowania posłużyły ocenie kondycji ekonomiczno-finansowej przedsiębiorstw podsektorów wytwarzania, przesyłania i dystrybucji oraz obrotu przed i po wprowadzeniu nowych taryf na energię elektryczną, a także ocenie taryf ok. 400 przedsiębiorstw ciepłowniczych w ujęciu regionalnym.

W ramach współpracy z jednostkami naukowo-badawczymi i firmami consultingowymi zrealizowano badania z zakresu analizy rynków energetycznych, narzędzi regulacyjnych i różnych aspektów funkcjonowania przedsiębiorstw energetycznych. Prace wykonane w ramach prowadzonych badań dotyczyły między innymi następujących zagadnień:

- systemu kont przedsiębiorstw ciepłowniczych, jako podstawy ewidencji kosztów uzasadnionych;
- kontraktów długoterminowych na dostawę energii elektrycznej, jako determinanty cen oraz efektywności przedsiębiorstw sektora;
- analizy porównawczej 33 spółek dystrybucyjnych;
- energochłonności gospodarki polskiej – zmiany w okresie transformacji i projekcja do 2010 r.

10. Kontrola kwalifikacji osób zajmujących się eksploatacją sieci oraz urządzeń i instalacji

Zgodnie z art. 54 ust. 3 pkt 1 ustawy *Prawo energetyczne*, Prezes URE powołuje komisje kwalifikacyjne uprawnione do wydawania świadectw potwierdzających kwalifikacje

osób zajmujących się eksploatacją sieci oraz urządzeń i instalacji.

W 1999 r. kontynuowano powoływanie komisji kwalifikacyjnych a także aktualizowano stan formalno – prawny w powołanych wcześniej komisjach kwalifikacyjnych. W okresie sprawozdawczym wpłynęło 216 wniosków o powołanie komisji kwalifikacyjnych z czego 26 wniosków zostało zwróconych w celu uzupełnienia lub poprawienia. Kolejne 5 wniosków zostało zwróconych, gdyż wnioskodawcy nie spełniali wymogów określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 16 marca 1998 r. w sprawie *wymagań kwalifikacyjnych dla osób zajmujących się eksploatacją urządzeń, instalacji i sieci oraz trybu stwierdzania tych kwalifikacji, rodzajów instalacji i urządzeń, przy których eksploatacji wymagane jest posiadanie kwalifikacji, jednostek organizacyjnych, przy których powołuje się komisje kwalifikacyjne, oraz wysokości opłat pobieranych za sprawdzenie kwalifikacji* (Dz. U. Nr 59, poz. 377) oraz wymogów sformułowanych w Informacjach Prezesa URE dla komisji kwalifikacyjnych (z dnia 6 i 25.08.1998 r.).

W 1999 r. zostało powołanych 240 komisji kwalifikacyjnych (komisje od nr 369 do 608). Wśród nich znalazły się komisje kwalifikacyjne, o powołanie których wystąpiono w 1998 r. Do prac w komisjach kwalifikacyjnych w 1999 r. powołano ogółem 2928 osób.

W okresie sprawozdawczym wpłynęło 118 wniosków o zmianę zakresu uprawnień komisji lub o rozszerzenie ich składu osobowego. W wyniku rozpatrzenia tych wniosków przygotowano 72 zmiany aktów powołania już działających komisji. Zwrócono wnioskodawcom do uzupełnienia dokumentację 16 wniosków, w tym 5 wniosków o rozszerzenie uprawnień. Do rozpatrzenia na następny rok pozostało 30 spraw.

Rezultatem kontroli dokumentów podczas przygotowywania aktów powołania nowych komisji i zmian w aktach powołania oraz analizy sprawozdań z działalności komisji, było wstrzymanie prac komisji w 33 przypadkach (8 komisji z powodu braku aktualnych świadectw, 25 z powodu przekroczenia przez komisję nadanych uprawnień). Na skutek podjętych przez wnioskodawców działań, wznowiono pracę 8 komisji.

Odrębnym problemem było posługiwanie się przez zainteresowane osoby zaświadczeniami kwalifikacyjnymi wydanymi przez poprzednio działające komisje kwalifikacyjne (powołane jeszcze na podstawie ustawy z dnia 6 kwietnia 1984 r. o gospodarce energetycznej), które nie miały prawa działać po dniu 5 czerwca 1998 r. Dotyczyło to zarówno członków komisji, jak i osób zatrudnionych na stanowiskach pracy, gdzie wymagane jest posiadanie świadectw kwalifikacyjnych. Stwierdzenie takich nieprawidłowości spowodowało odwołanie 34 członków komisji (w przypadku komisji, których prace wstrzymano nie dokonywano odwołań).

Niezależnie od kontroli dokumentów załączanych do wniosków o powołanie komisji kwalifikacyjnych, oddziały terenowe URE dokonywały kontroli w siedzibach przedsiębiorstw. Przedmiotem 35 kontroli w siedzibach jednostek, było badanie wywiązywania się z obowiązku posiadania

przez osoby zajmujące się eksploatacją urządzeń, instalacji i sieci energetycznych, kwalifikacji określonych w Załączniku nr 1 do rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 16 marca 1998 r.

Przeprowadzone kontrole wykazały, że najczęściej nieprawidłowości występuje w realizacji ustawowego obowiązku posiadania zaświadczeń kwalifikacyjnych przez osoby zajmujące się eksploatacją sieci, urządzeń i instalacji. Ponadto stwierdzono przekraczanie przez komisje posiadanych uprawnień w sporządzaniu zaświadczeń kwalifikacyjnych. Wydane zalecenia pokontrolne usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości zostały zrealizowane.

CZĘŚĆ II. INNE ZADANIA REALIZOWANE PRZEZ PREZESA URZĘDU REGULACJI ENERGETYKI

1. Działalność informacyjna

Polityka informacyjna kształtowana jest zgodnie z celami i kompetencjami, jakie wyznacza Prezesowi URE ustawa *Prawo energetyczne*. Celem tej polityki jest popularyzowanie działań regulacyjnych oraz propagowanie wiedzy o transformacji gospodarczej w sektorze, zgodnie z zasadą, że praktyka regulacyjna powinna być przejrzysta i zrozumiała zarówno dla przedsiębiorstw energetycznych, jak i odbiorców.

W 1999 r. wydano sześć numerów dwumiesięcznika „Biuletyn Urzędu Regulacji Energetyki”. Zawierały one sprawozdanie Prezesa URE z działalności w 1998 r., informacje wraz z uzasadnieniem o: podmiotach ubiegających się o koncesję, decyzjach w sprawach koncesji, decyzjach w sprawach taryf dla koncesjonowanych przedsiębiorstw i rozstrzygnięciach w sprawach spornych. Opublikowano także zmiany do ustawy *Prawo energetyczne*, akty wykonawcze, komentarze oraz zamieszczano publicystykę związaną z szeroko rozumianą problematyką regulacji w sektorze energetycznym. Istotne miejsce zajmowały artykuły pracowników URE poświęcone praktycznym doświadczeniom regulacyjnym. Nakład wynosił 3000 egzemplarzy.

Na podstawie art. 31 ust. 5 ustawy *Prawo energetyczne* zostały opublikowane 63 numery „Biuletynu Branżowego Urzędu Regulacji Energetyki – Energia elektryczna”, każdy w nakładzie 100 egz. Zawierały one, istotne dla sektora elektroenergetyki i odbiorców, zatwierdzone przez Prezesa URE taryfy, zmiany taryf i odmowy ich zatwierdzenia, informacje o umorzeniu postępowania w sprawie zatwierdzenia taryf, odmowy zmiany taryf, odmowy zwolnienia z obowiązku przedłożenia taryfy do zatwierdzenia oraz informacje o innych decyzjach w sprawie taryf. Wydano także 2 numery „Biuletynu Branżowego Urzędu Regulacji Energetyki – Węgiel brunatny” w nakładzie 40 egz. z zatwierdzonymi przez Prezesa URE bazowymi cenami dla węgla wskaźnikowego, stosowanymi przez kopalnie wobec elektrowni. Ze względu na duże zainteresowanie decyzjami taryfowymi ze strony przedsiębiorstw energetycznych, organizacji społeczno-zawodowych sektora, firm

Osoby nie posiadające zaświadczeń kwalifikacyjnych lub posługujące się niewłaściwymi dokumentami zostały zobowiązane do przedłożenia wymaganych zaświadczeń albo skierowane na powtórny egzamin. Natomiast w przypadku ujawnionych nieprawidłowości w sporządzaniu zaświadczeń kwalifikacyjnych zalecono komisjom ich usunięcie lub wstrzymano prace niektórych komisji.

Z uwagi na często powtarzające się tego rodzaju nieprawidłowości niezbędne jest kontynuowanie kontroli kwalifikacji osób, o których mowa w art. 54 ustawy *Prawo energetyczne* oraz dokonanie jej nowelizacji polegającej na przyznaniu Prezesowi URE prawa do odwoływania komisji.

konsultingowych, placówek naukowo-badawczych a także odbiorców energii rozprowadzono Biuletyn Branżowy w zapisie elektronicznym na blisko 700 płytach CD-Rom.

W 1999 r. systematycznie przekazywano do publikacji w wojewódzkich dziennikach urzędowych informacje o 2 100 decyzjach Prezesa URE przyznających bądź zmieniających koncesje przedsiębiorstwom ciepłowniczym.

Podczas okresowych spotkań Prezesa URE z dyrektorami oddziałów terenowych odbywających się w różnych miastach wojewódzkich, organizowane były lokalne konferencje prasowe. Potwierdziły one potrzebę bliższych kontaktów z przedstawicielami mediów regionalnych, które skuteczniej niż media centralne informują społeczności lokalne o problemach regulacji w terenie.

W zależności od potrzeb, kierownictwo Urzędu udzielało wypowiedzi i wywiadów dla wszystkich zainteresowanych mediów centralnych i regionalnych. Szczególne natężenie tych kontaktów miało miejsce w marcu i kwietniu – taryfy dla energii elektrycznej, w czerwcu – korekta opłat za przyłączenie do sieci oraz w październiku – wprowadzenie obowiązku opomiarowania dostaw ciepła.

W 1999 r. cyklicznie przesyłany był do 35 redakcji Serwisu Informacyjnego URE. Zawarte w nim tematy były wielokrotnie impulsem sprzyjającym zainteresowaniu się konkretnymi problemami, a w konsekwencji przyczyniły się do powstawania artykułów, audycji radiowych i programów telewizyjnych.

Informacje o realizacji zadań Prezesa URE od września publikowane są na stronie internetowej URE i aktualizowane raz w miesiącu.

Kierownictwo i pracownicy URE uczestniczyli w imprezach targowych, seminariach naukowych oraz szkoleniach dotyczących restrukturyzacji sektora energetycznego i zasad regulacji. Prezes URE objął m.in. honorowym patronatem sympozjum na VI Międzynarodowych Targach Poszanowania Energii – „Energia 99” we Wrocławiu, Forum Energetyki Europy Środkowoschodniej podczas Międzynarodowych Targów Poznańskich, seminarium elektroenergetyków w ramach II Międzynarodowych Targów ENEX w Kielcach, Forum Energetyki w Elblągu. Ponadto, Prezes URE

uczestniczył w licznych spotkaniach organizowanych przez stowarzyszenia społeczno-zawodowe energetyków. W ramach współpracy ze środowiskiem inżynierów, podpisana została umowa ze Stowarzyszeniem Inżynierów i Techników Przemysłu Spożywczego, przewidująca współdziałanie w sprawach dotyczących regulacji energetyki. Podjęto także przygotowania do podpisania umowy z Federacją Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych NOT.

Opracowano założenia edytorskie i projekt „Informatora Urzędu Regulacji Energetyki”. Zakończono prace organizacyjno – wydawnicze związane z publikowaniem od 2000 r. „Biuletynu Branżowego Urzędu Regulacji – Paliwa gazowe”, z taryfami dla paliw gazowych. Ponadto przygotowano założenia edytorskie serii wydawniczej „Biblioteka Regulatora”, w ramach której ukażą się zleczone przez Prezesa URE analizy i opracowania tematów bezpośrednio dotyczące regulacji energetyki. Poszczególne zeszyty będą adresowane zarówno do przedsiębiorstw energetycznych, jak i odbiorców energii oraz środowisk naukowych w celu popularyzowania teorii i praktyki regulacyjnej.

2. Współpraca z zagranicą

W 1999 r. zakończona została realizacja programu pomocowego dla URE, sponsorowanego przez United States Agency for International Development (agenda rządu amerykańskiego – USAID). Grupa ekspertów USAID/BECHTEL współpracowała z URE w zagadnieniach: koncesjonowania przedsiębiorstw energetycznych, metodologii i procedur przygotowania danych oraz analizy wniosków o zatwierdzenie taryf dla przedsiębiorstw elektroenergetycznych, systemu informatycznego dla URE oraz świadczyła usługi doradcze w zakresie interpretacji przepisów ustawy *Prawo energetyczne* i rozporządzeń wykonawczych. Istotnym wkładem były szkolenia pracowników URE w dziedzinach metod regulacji i systemów taryfowych.

Zakończono również realizację programu pomocowe-

go dla URE w ramach European Integration Programme (British Know-How Fund).

Do ważniejszych kontaktów zagranicznych należy zaliczyć współpracę z przedstawicielami Banku Światowego oraz reprezentantami Europejskiego Banku Odbudowy i Rozwoju (EBOiR). Podsumowaniem tych spotkań było seminarium zorganizowane w warszawskiej siedzibie Banku Światowego na temat regulacji i restrukturyzacji sektora energetycznego w Polsce. Rozpoczęto również prace – w ramach projektu ESMAP – nad zasadami kalkulacji taryf dla paliw gazowych.

Uruchomiono Program „Integracja 97”, w ramach którego opracowany zostanie projekt „Harmonizacja Prawa Polskiego w dziedzinie energii i metrologii do Acquis Communautaire”. Cele tego przedsięwzięcia to: zebranie informacji ze wszystkich państw Unii Europejskiej na temat wprowadzania regulacji dotyczących Dyrektywy Gazowej i Elektrycznej UE oraz opracowanie projektu takiej regulacji dla Polski; opracowanie instrumentów odnośnie procedur podejmowania decyzji dotyczących niezależnej regulacji ekonomicznej sektora (wykorzystując przykłady z UE); rozwój strategii regulacji energetyki.

W okresie sprawozdawczym, pod auspicjami Narodowego Stowarzyszenia Regulatorów Amerykańskich (NARUC) i USEA odbyło się wiele spotkań organizacji środkowoeuropejskich regulatorów. Pracownicy Urzędu wzięli udział w posiedzeniach komitetów koncesyjnego/konkurencji oraz taryfowego. Podsumowaniem współpracy było grudniowe spotkanie regulatorów (Third Annual Energy Regulatory Conference), w siedzibie węgierskiego urzędu regulacyjnego. W konferencji uczestniczyli przedstawiciele 17 państw z Europy Środkowo-Wschodniej.

Kierownictwo i pracownicy Urzędu spotykali się z reprezentantami wielu firm i korporacji zagranicznych zainteresowanych sektorem energetycznym w Polsce oraz działalnością URE, m.in. z : USA – Miller Canfield, Merrill Lynch,

Druka konferencja Urzędu Regulacji Energetyki oraz Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nt. „Przeciwdziałanie praktykom monopolistycznym w sektorze energetycznym” – Popowo 27–28 stycznia 2000 r.

Moody's Elektrim, Międzynarodowa Korporacja Finansowa (IFC); Wielkiej Brytanii – United Utilities, Eastern Power & Energy Trading, przedstawiciel brytyjskiej Izby Gmin – wicehrabia Mersey, Industrial Bank of Japan (Oddział w Londynie), ENRON International, AES Electric Ltd.; Francji – Polsko-Francuska Izba Gospodarcza; Niemiec – Preussen Elektra, Deutsche Bank; Hiszpanii – Endesa Internacional; Japonii – Japan Consulting Institute; Irlandii – Electricity Supply Board; Słowacji – Ministerstwo Gospodarki.

Przedstawiciele Urzędu brali udział w konferencjach międzynarodowych organizowanych za granicą i w Polsce, których tematem były głównie zagadnienia transformacji sektora energetycznego i regulacji. Były to m.in.:

- Spotkanie Komitetu Sterującego US-CEE Electricity Management Development Institute, Praga,
- ROMANIAN TARIFFS AND PRICING POLICY IN THE ENERGY SECTOR, workshop, Bukareszt,
- EUROHEAT & POWER, UNICHAL, Sheffield (Wlk. Brytania),
- Wielonarodowy Program Energetyczny PHARE, Bruksela,
- „Sektor energetyczny w Polsce – jego ewolucja i przyszłość”, Paryż,
- Posiedzenie Komitetu Sterującego i Komitetu Taryfowego pod auspicjami Narodowego Stowarzyszenia Regulatorów Amerykańskich (NARUC) i Amerykańskiej Rządowej Agencji na rzecz Rozwoju (USAID), Wilno,
- Konferencja „Independent System Operator and Power Pooling”, Łotwa,
- Central European Energy Forum, Poznań,
- Konferencja zorganizowana przez British Trade Internationale nt. wolnego rynku energii, Warszawa,
- UNITED STATES ENERGY ASSOCIATION (USEA),

- konferencja nt. dostępu stron trzecich (TPA), Warna,
- Obrady „Polskiego Dnia Energii” zorganizowane w ramach Międzynarodowego Zgromadzenia Światowej Rady Energetycznej, Kraków,
- Seminarium międzynarodowe poświęcone tematyce regulacji, Budapeszt,
- EUROPEAN COMMISSION, konferencja nt. regulacji i otwarcia na konkurencję sektora energii, Leiden (Holandia),
- Ogólnoeuropejskie spotkanie regulatorów państw UE nt. kryteriów ustalania cen i taryf energii, Rzym,
- Posiedzenie połączonych Komitetów Koncesyjnego/Konkurencji oraz Taryfowego organizacji środkowo-europejskich regulatorów, Erewań (Armenia),
- V Doroczna Konferencja Międzynarodowa „Commercial Opportunities in the Energy Sector of Central and Eastern Europe”, zorganizowana przez Adam Smith Institute, Warszawa,
- Third Annual Energy Regulatory Conference for Europe and Euroasia, Budapeszt.

Współpraca zagraniczna Prezesa URE podporządkowana była dwóm podstawowym celom:

1. doskonaleniu procedur i podwyższaniu kwalifikacji zawodowych pracowników,
2. wymianie doświadczeń z regulatorami państw Unii Europejskiej, USA oraz z powstającymi urzędami regulacyjnymi państw Europy Środkowej i Wschodniej.

Współpraca ta była zatem skoordynowana z bieżącymi i perspektywicznymi potrzebami regulacji. Na podkreślenie zasługuje fakt, że duża część wydatków związanych ze współpracą międzynarodową była pokrywana z zagranicznych środków pomocowych.

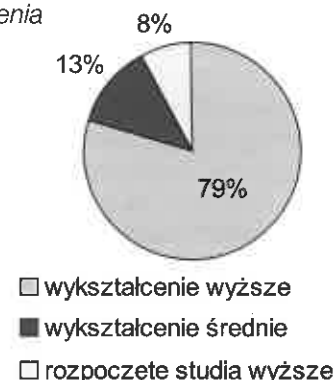
Konferencja prasowa Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki w Poznaniu – 16 grudnia 1999 r.

CZĘŚĆ III. FUNKCJONOWANIE URZĘDU

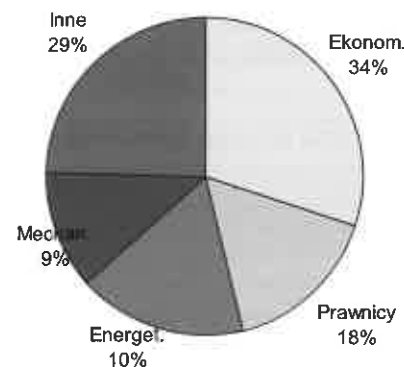
1. Zatrudnienie i działalność szkoleniowa

Na koniec 1999 r., w Urzędzie Regulacji Energetyki zatrudnione były 284 osoby, z tego 150 osób w centrali Urzędu a 134 osoby w oddziałach terenowych. W stosunku do 1998 r., zatrudnienie wzrosło o 36 osób i wiązało się głównie ze wzmocnieniem kadrowym oddziałów terenowych. Utrzymana została tendencja do zatrudniania osób o wysokich kwalifikacjach, co przedstawiają poniższe wykresy:

Rys. 9. Struktura zatrudnienia ze względu na poziom wykształcenia

Rys. 10. Struktura zatrudnienia ze względu na bazowe wykształcenie pracowników

Należy podkreślić, że wśród 224 pracowników URE z wyższym wykształceniem, 15 posiada tytuł doktora nauk ekonomicznych lub technicznych.

Z uwagi na złożoność procesu regulacji i potrzebę aktualizacji wiedzy, w URE prowadzono systematycznie działalność szkoleniową. Organizowane i uruchamiane szkolenia poświęcone były zagadnieniom niezbędnym w pracach nad systemem regulacji polskiego sektora energetycznego. Wykłady, warsztaty i seminaria prowadzone przez ekspertów zewnętrznych oraz pracowników URE, obejmowały następujące grupy zagadnień:

- metodyczno-proceduralne aspekty taryfowania,
- stosowanie kodeksu postępowania administracyjnego w sprawach spornych,
- przekroje analizy działalności przedsiębiorstw energetycznych,
- doświadczenia innych krajów w zakresie regulacji sektora energetycznego.

Istotną formą wspierania rozwoju zawodowego było udzielanie pomocy finansowej pracownikom podwyższającym kwalifikacje, poprzez częściowe refundowanie m.in. kosztów kursów specjalistycznych oraz kursów językowych. Urząd pomagał także w podnoszeniu wykształcenia ogólnego, refundując częściowo koszty studiów wyższych i podyplomowych. Z tej formy pomocy skorzystało 109 pracowników, uzupełniających swoje kwalifikacje w następujących formach:

- 18 na studiach wyższych,
- 29 na studiach podyplomowych,
- 58 na kursach języków obcych,
- 4 aplikacje prawne.

Korzystając ze środków pomocowych, pracownicy URE podnosili swoje kwalifikacje poprzez uczestnictwo w kursach zagranicznych i krajowych, m.in. w:

- warsztatach zorganizowanych przez Komisję Europejską w Brukseli (środki pomocowe Unii Europejskiej),
- szkoleniu zorganizowanym w Portland (USA) dotyczącym metod wdrażania reformy sektora energetycznego (środki pomocowe USAID),
- szkoleniu nt. bezpieczeństwa zaopatrzenia Polski w gaz ziemny w ramach projektu Wielonarodowego Programu Energetycznego PHARE w Warszawie (środki pomocowe PHARE),
- seminarium zorganizowanym w Pultusku na temat rynku energii elektrycznej w doświadczeniach zachodnich i w Polsce (środki pomocowe BECHTEL/USAID).

Kierownictwo i dyrektorzy biur i departamentów URE uczestniczyli w szkoleniu, zorganizowanym przez Bank Światowy, na temat regulacji i restrukturyzacji sektora energetycznego. Tematyka szkolenia obejmowała m.in. zagadnienia związane z pomocą finansową Unii Europejskiej w ramach rozwoju infrastruktury w krajach Europy Środkowo-wschodniej ze środków pomocowych, publicznych i prywatnych oraz identyfikacji promocji infrastrukturalnych projektów inwestycyjnych realizowanych w ramach pożyczek udzielanych przez Bank Światowy.

2. Wykonanie budżetu URE

W ustawie budżetowej na 1999 r. zaplanowano dochody i wydatki budżetowe Urzędu Regulacji Energetyki w jednakowej wysokości 35 100 tys. zł.

Na planowane dochody składały się coroczne opłaty z tytułu uzyskania koncesji, wnoszone przez przedsiębiorstwa energetyczne na podstawie art. 34 ust. 1 ustawy *Prawo energetyczne*, w wysokości określonej rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz. U. Nr 60, poz. 387). Termin wnoszenia corocznych opłat określono w rozporządzeniu na 31 marca każdego roku (z wyjątkiem pierwszych opłat za koncesje z urzędu, wnoszonych w ciągu 30 dni po uzyskaniu koncesji).

Planowane wydatki obejmowały koszty funkcjonowania Urzędu i realizacji jego zadań nałożonych ustawą *Prawo energetyczne*, a składały się na nie m.in. wynagrodzenia

pracowników wraz z pochodnymi, koszty najmu i eksploatacji pomieszczeń biurowych, zakupy wyposażenia oraz pozostałych towarów i usług, a także wydatki majątkowe.

Decydujący wpływ na przebieg realizacji budżetu URE w 1999 r. miało nie osiągnięcie dostatecznej kwoty dochodów, w terminie wynikającym z cytowanego rozporządzenia. Na 30 kwietnia 1999 r. dochody wynosiły 26 141 tys. zł, co stanowiło 74,5 % planu.

Wobec perspektywy niewykonania planu dochodów niezwłocznie zostały podjęte działania, zmierzające w dwóch zasadniczych kierunkach:

- 1) ustalenia przyczyn rozbieżności między przewidywanymi a rzeczywistymi wpływami z opłat koncesyjnych oraz skonstruowania wiarygodnej podstawy do ich planowania w przyszłości,
- 2) radykalnego ograniczenia wydatków Urzędu w celu zminimalizowania różnicy między poziomem dochodów i wydatków URE w skali 1999 roku.

Przeprowadzono kompleksową analizę danych, zgromadzonych przez Urząd w ramach prac związanych z koncesjonowaniem, pobieraniem opłat koncesyjnych i zatwierdzaniem taryf. Stwierdzono, że na niedostateczną wysokość wpływów z opłat koncesyjnych rzutowało m.in. znaczne zróżnicowanie współczynników opłat dotyczących koncesji na przesyłanie i dystrybucję (0,0007) oraz obrót (0,0002) w zakresie energii elektrycznej, ciepła i paliw gazowych (wobec powszechnego braku w przedsiębiorstwach energetycznych precyzyjnego podziału przychodów na poszczególne rodzaje działalności koncesjonowanej utrudnione było zaliczanie przychodów do właściwej grupy). Kolejną przyczyną było stosowanie górnego pułapu opłat w kwocie 500 tys. zł, co z kolei powodowało utratę wpływów należnych według wyliczenia, a nie podlegających wpłacie na skutek obowiązywania tego pułapu. W pewnym stopniu zadziałały też, przeniesione na rok 1999, skutki wcześniejszych założeń co do procesu koncesjonowania, które nie potwierdziły się w praktyce (dotyczących m.in. liczby przedsiębiorstw wymagających koncesji, liczby koncesji, zakresu przedmiotowego koncesjonowania itp.).

Dokonane analizy oraz skompletowanie nie istniejącej wcześniej w Polsce bazy danych o koncesjonowanych podmiotach sektora paliwowo-energetycznego, stworzyły możliwość realnego oszacowania dochodów budżetu państwa z opłat koncesyjnych. Stanowiły też podstawę do zaprojektowania zmian w rozporządzeniu Rady Ministrów w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym udzielono koncesji. Rozporządzenie zostało znówelizowane 9 listopada 1999 r. Nowelizacja obejmuje m.in. ujednoczenie współczynników opłat dla działalności w zakresie przesyłania i dystrybucji oraz obrotu poprzez ustalenie ich w wysokości 0,0006 dla energii elektrycznej, ciepła i paliw gazowych oraz 0,0004 dla pozostałych paliw. Oznacza to wzrost współczynników opłat dotyczących obrotu, ale jednocześnie obniżkę współczynników dotyczących przesyłania i dystrybucji. Ponadto podwyższona została kwota opłaty maksymalnej (z 500 000 zł do 1 000 000 zł), lecz obniżona – opłaty minimalnej (z 1 000 zł do 200 zł), co było przedmiotem wielu postulatów kierowanych do Prezesa URE przez przedsiębiorstwa o niewiel-

kich przychodach z działalności objętej koncesją (zmiana ta, oceniana przez koncesjonariuszy szczególnie pozytywnie, dotyczy ok. 50% opłat). Wprowadzone zmiany, mimo obniżenia poziomu niektórych opłat, będą łącznie generować większe wpływy do budżetu państwa, równoważąc – zgodnie z zasadą przyjętą w ustawie *Prawo energetyczne* – ponoszone przez budżet koszty regulacji i rozkładając je bardziej równomiernie na podmioty objęte regulacją.

W celu ograniczenia wydatków podjęte zostały m.in. trzy kolejne decyzje Prezesa URE (w lipcu, wrześniu i grudniu) o zablokowaniu wydatków zaplanowanych w budżecie URE na 1999 r., na łączną kwotę 5 700 tys. zł. Niezależnie od tego, w IV kwartale został wdrożony w Urzędzie specjalny program oszczędnościowy, przewidujący szereg ograniczeń w dokonywaniu wydatków bieżących, rezygnację z części planowanych zakupów (w tym praktycznie wszystkich zakupów inwestycyjnych) oraz przesunięcie na rok następujący takich wydatków, które poniesienie w 1999 r. nie były bezwzględnie konieczne. Kierowano się przy tym zasadą, że ograniczenia finansowe nie mogą rzutować na jakość i terminowość realizacji zadań Urzędu.

Wykonanie budżetu URE za rok 1999 ukształtowało się następująco:

- dochody wyniosły 28 818 tys. zł, tj. 82,1 % planu,
- wydatki wyniosły 29 012 tys. zł, tj. 82,7 % planu.

Z łącznej sumy uzyskanych dochodów, na opłaty koncesyjne przypada kwota 28 627 tys. zł (pozostałe wpływy pochodzą ze sprzedaży Biuletynu URE oraz odsetek za zwłokę w uregulowaniu opłat koncesyjnych i odsetek od środków na rachunku bankowym).

Strukturę opłat koncesyjnych wniesionych w 1999 r. ilustruje tabela 4:

Tab. 4. Wpływy z opłat koncesyjnych uzyskane w 1999 r.

Lp	Rodzaj działalności koncesjonowanej	Opłaty wniesione w 1999 r.	
		Liczba	Kwota w zł
1.	Wytwarzanie ciepła	828	4 878 169
2.	Przesyłanie i dystrybucja ciepła	887	2 176 790
3.	Obrót ciepłem	262	822 709
4.	Wytwarzanie energii elektrycznej	52	7 114 078
5.	Przesyłanie i dystrybucja energii elektrycznej	192	3 894 022
6.	Obrót energią elektryczną	194	3 714 925
7.	Wytwarzanie paliw ciekłych	22	3 028 045
8.	Przesyłanie i dystrybucja paliw ciekłych	1	7 531
9.	Magazynowanie paliw ciekłych	31	62 361
10.	Obrót paliwami ciekłymi	636	1 785 762
11.	Wytwarzanie paliw gazowych	5	83 243
12.	Przesyłanie i dystrybucja paliw gazowych	26	530 751
13.	Obrót paliwami gazowymi	24	529 392
	Razem	3160	28 626 778
	Odsetki		54 577
	Ogółem wpłaty		28 681 355

PODSUMOWANIE

Logika *Prawa energetycznego* oraz wynikająca z niej sekwencja czasowa wdrażania poszczególnych elementów regulacji (rozpoczęcie procesu opracowywania i zatwierdzania taryf) spowodowały, że w 1999 roku Prezes Urzędu Regulacji Energetyki realizował swoje funkcje ustawowe w znacznie szerszym zakresie, niż w roku po-

Po drugie, sektor elektroenergetyczny nie znalazł się w sytuacji zapaści finansowej (na co wskazywały projekcje przedstawicieli sektora z początku roku) lecz według wstępnych danych za 1999 rok osiągnął ok. 900 mln zł zysku brutto, zamiast prognozowanego niedoboru środków finansowych w wysokości 2,6 mld zł.

Tab. 5. Wskaźniki cen wybranych grup towarów i usług konsumpcyjnych

Towar/usługa	Wskaźnik cen wybranych grup towarów i usług konsumpcyjnych	
	XII/XII	Średnioroczny
Ogółem	109,8	107,3
Towary – razem	108,6	105,5
Usługi – razem	112,4	111,1
<i>Nośniki energii oraz centralne ogrzewanie – razem</i>	<i>108,2</i>	<i>106,1</i>
<i>Energia elektryczna</i>	<i>112,9</i>	<i>110,7</i>
<i>Gaz</i>	<i>114,4</i>	<i>108,4</i>
<i>Opał</i>	<i>103,8</i>	<i>98,9</i>
<i>Centralne ogrzewanie i ciepła woda</i>	<i>103,8</i>	<i>105,5</i>
Opłaty za najem mieszkania	121,5	120,2
Wyposażenie mieszkania i prowadzenie gospodarstwa domowego	106,3	107,3
Zdrowie	115,2	115,9
Transport – razem	123,9	113,4
Paliwa	152,7	125,2
Usługi transportowe	122,8	116,7
Transport kolejowy	128,5	115,9
Usługi pocztowe	115,3	115,0
Sprzęt i usługi telekomunikacyjne	104,5	99,0
Rekreacja i kultura	110,5	110,5
Edukacja	114,0	115,4
Inne towary i usługi	109,9	110,4

przednim. Efekty działań regulacyjnych można rozpatrywać z różnych punktów widzenia, tj. makroekonomicznego (wpływ na kształtowanie się cen i relacji cenowych), sektorowego (sytuacja elektroenergetyki i ciepłownictwa) oraz mikroekonomicznego (kondycja ekonomiczno-finansowa i zachowania regulowanych przedsiębiorstw).

Doświadczenia zagranicznych regulatorów wskazują na to, że skutki ich funkcjonowania w sektorach infrastrukturalnych uwidaczniają się w pełni po kilku latach. Po pierwszym roku stosowania formuły i instrumentów regulacyjnych w Polsce, trudno ocenić wszechstronnie efekty działań regulacyjnych. Niemniej jednak można sformułować kilka spostrzeżeń w ramach trzech wymienionych wcześniej płaszczyzn oceny rezultatów działań regulacyjnych.

Po pierwsze, nie sprawdziły się zapowiedzi, że odejście od cen urzędowych spowoduje gwałtowne wzrosty cen energii elektrycznej i ciepła oraz usług związanych z zaopatrzeniem w te media. Dane GUS (Biuletyn statystyczny nr 1/2000, GUS, luty 2000, str. 106–113), zaprezentowane w tabeli 5, świadczą o tym, że umiarkowana dynamika wzrostu tych cen nie była w 1999 r. czynnikiem inflacyjnym. Przy czym trzeba zaznaczyć, że nowe taryfy nie weszły w życie od początku roku, ale obowiązywały sukcesywnie w miarę ich zatwierdzania przez Prezesa URE. Nie zmienia to jednak w sposób znaczący zaprezentowanych tendencji.

Przedsiębiorstwa ciepłownicze (szczególnie te o dużym udziale w rynku), zobligowane do udokumentowania kosztów swojego funkcjonowania, zastosowały zaledwie kilkuprocentowe podwyżki cen i opłat. Rozpoczął się proces porządkowania poziomu oraz struktury cen i opłat, choć deformacje spowodowane wieloletnim sposobem stanowienia cen i dotacjami są nadal duże i będzie można je wyeliminować dopiero po kilku latach.

Po trzecie, przedsiębiorstwa energetyczne zaczęły przywiązywać znacznie większą uwagę do porządkowania ewidencji i analizy kosztów w różnych przekrojach. Wynika to z konieczności respektowania zapisów ustawy *Prawo energetyczne* i oddziaływania regulatora, ale także jest to efekt wzrostu świadomości o potrzebie kierowania się wymogami rachunku ekonomicznego. Inne stopniowe zmiany, zaobserwowane w funkcjonowaniu przedsiębiorstw energetycznych, są rezultatem wdrażania zasad nałożonych ustawą (m.in. obowiązek angażowania w działalność energetyczną środków finansowych odpowiednich do jej skali, przestrzegania nowych zasad przyłączania odbiorców do sieci i jej udostępniania, zakaz transferowania zysków z działalności koncesjonowanej na inne rodzaje działalności gospodarczej, samostny obowiązek rozwijania sieci rozdzielczych, bez przymusowej partycypacji finansowej odbiorców).

Warszawa, 31 marca 2000 r.

ŚWIADECTWA KWALIFIKACYJNE

Ryszard Taradejna

1. O problemie ważności świadectw kwalifikacyjnych wydanych na podstawie przepisów obowiązujących przed wejściem w życie ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne¹⁾ pisałem już kilkakrotnie²⁾. Nie wracałbym do tego tematu gdyby nie fakt, że do Urzędu Regulacji Energetyki dotarły kopie pism, rozesłanych przez jedno z działających w środowisku energetycznym stowarzyszeń naukowo-technicznych, przy którym działają komisje kwalifikacyjne. W pismach tych, adresowanych m. in. do przedsiębiorstw energetycznych, znalazły się również następujące stwierdzenia:

1) „(...) posiadane przez Pańskich Pracowników świadectwa kwalifikacyjne **tracą swoją ważność** (podkreślenia – RT) z dniem 31.12.99 r., **gdyż zostały wydane po 4 czerwca 1998 r.** to znaczy w okresie „ciszy legislacyjnej”. Komisje kwalifikacyjne działały w **dobrej wierze** także po wygaśnięciu dawnych przepisów wykonawczych, **a przed powołaniem nowych komisji kwalifikacyjnych przez URE (...)**”.

2) „Świadectwa wydane w okresie „ciszy legislacyjnej” tzn. wydane po wygaśnięciu dawnych przepisów, a przed powołaniem KK przez URE, były wydawane w **dobrej wierze**, spełniły więc swoją rolę umożliwiając działalność wielu przedsiębiorstw, jednak w świetle prawa są one nieważne (...)”.

W pierwszym z cytowanych pism znalazły się aż dwa nieprawdziwe stwierdzenia. Otóż świadectwa kwalifikacyjne wydane po 4 czerwca 1998 r. przez „stare” komisje kwalifikacyjne były nieważne **od samego początku**, więc nie mogły również „**utracić**” ważności w jakimkolwiek późniejszym terminie, w tym także z dniem 31 grudnia 1999 r. Nadto, „dobra wiara”, o której mowa w obydwu pismach, nie ma w tej sprawie żadnego przymiotu prawnego.

2. Problem zachowania pod rządami ustawy – Prawo energetyczne mocy obowiązującej przez świadectwa kwalifikacyjne wydane na podstawie wcześniej obowiązujących przepisów reguluje jeden z przepisów przejściowych tej ustawy, a mianowicie **art. 70 ust. 2**. Przypomnijmy więc, że przepis ten w pierwotnym brzmieniu stanowił, iż „**świadectwa kwalifikacyjne wydane na podstawie przepisów dotychczasowych zachowują moc przez okres ich ważności, nie dłużej jednak niż do dnia 31 grudnia 1999 r.**”. Obecnie, **po nowelizacji**, dokonanej ustawą z dnia 10 września 1999

1) (Dz. U. z 1997 r. Nr 54, poz. 348 i Nr 158, poz. 1042, z 1998 r. Nr 94, poz. 594, Nr 106, poz. 668 i Nr 162, poz. 1126 oraz z 1999 r. Nr 88, poz. 980, Nr 91, poz. 1042 i Nr 110, poz. 1255).

2) Por.: „Odnawianie świadectw kwalifikacyjnych”, „Gazeta Samorządowa” Nr 16/17 z 16-28 czerwca 1999 r.; „Dłuższy żywot świadectw kwalifikacyjnych”, Biuletyn Urzędu Regulacji Energetyki Nr 1 z 3 stycznia 2000 r.

r. o zmianie ustawy – Prawo energetyczne (Dz. U. Nr 88, poz. 980) przepis ten otrzymał brzmienie: „**zaświadczenia kwalifikacyjne wydane na podstawie przepisów dotychczasowych zachowują moc przez okres w nich oznaczony**”.

Istotą regulacji zawartej w art. 70 ust. 2 (zarówno w pierwotnym jak i w obecnym brzmieniu) było więc zachowanie mocy obowiązującej zaświadczeń kwalifikacyjnych po wejściu w życie ustawy – Prawo energetyczne. Ale należy pamiętać, że „zachować moc” mogą tylko te dokumenty, które ją posiadały.

„Przepisami dotychczasowymi”, w rozumieniu art. 70 ust. 2, są przepisy ustawy z dnia 6 kwietnia 1984 r. o gospodarce energetycznej³⁾ (w szczególności art. 32) i przepisy wykonawcze do tej ustawy. Tak więc zachowały moc obowiązującą zaświadczenia kwalifikacyjne wydane na podstawie tych przepisów przed wejściem w życie ustawy – Prawo energetyczne.

3. Należy jednak uwzględnić, że w myśl **art. 70 ust. 1** Prawa energetycznego „**przepisy wykonawcze wydane i utrzymane w mocy na podstawie ustawy z dnia 6 kwietnia 1984 r. o gospodarce energetycznej (...)** pozostają w mocy **do czasu zastąpienia ich przepisami wydanymi na podstawie niniejszej ustawy o ile nie są sprzeczne z jej przepisami, nie dłużej jednak niż przez okres 6 miesięcy od dnia jej wejścia w życie**”.

Ponieważ Prawo energetyczne weszło w życie z dniem 5 grudnia 1997 r., dotychczasowe przepisy mogły obowiązywać nie dłużej niż do 4 czerwca 1998 r. (chyba że wcześniej zostałyby zastąpione nowymi przepisami). Na podstawie upoważnienia zawartego w **art. 54 ust. 6** Prawa energetycznego, Minister Gospodarki wydał **rozporządzenie z dnia 16 marca 1998 r. w sprawie wymagań kwalifikacyjnych dla osób zajmujących się eksploatacją urządzeń, instalacji i sieci oraz trybu stwierdzania tych kwalifikacji, rodzajów instalacji i urządzeń, przy których eksploatacji wymagane jest posiadanie kwalifikacji, jednostek organizacyjnych, przy których powołuje się komisje kwalifikacyjne, oraz wysokości opłat pobieranych za sprawdzenie kwalifikacji**⁴⁾, które weszło w życie dopiero w dniu **16 sierpnia 1998 r.** Oznacza to, że dotychczasowe przepisy obowiązywały do dnia **4 czerwca 1998 r.** (stosownie do **art. 70 ust. 1 in fine**) i tylko do tego dnia mogły działać komisje kwalifikacyjne powołane na podstawie tych przepisów.

Konsekwencją tego faktu jest stwierdzenie, że z upływem 4 czerwca 1998 r. dotychczasowe komisje przestały istnieć, więc po tym dniu nie mogły już wystawiać żadnych zaświadczeń. Oznacza to, że „zaświadczenia” wystawione

3) Dz. U. z 1984 r. Nr 21, poz. 96 z późn. zm.

4) Dz. U. z 1998 r. Nr 59, poz. 377.

po 4 czerwca 1998 r. były wystawione przez osoby do tego nie uprawnione, a więc nieważne od samego początku. Dodajmy, że „dobra wiara” członków **byłych** komisji kwalifikacyjnych (na co powołano się w obu cytowanych na wstępie pismach stowarzyszenia naukowo-technicznego) nie ma w tej sprawie żadnego waloru prawnego, powodującego „legalizację” działań osób, które działały „w imieniu” nie istniejących już organów. Wypada zauważyć, że utrata mocy obowiązującej tych przepisów nastąpiła po upływie jednego roku od dnia ogłoszenia ustawy – Prawo energetyczne i po upływie 6 miesięcy od dnia jej wejścia w życie, więc byli członkowie byłych komisji nie mogą nawet tłumaczyć się nieświadomością zmiany stanu prawnego, tym bardziej, że oba przepisy przejściowe zamieszczone zostały w tym samym artykule.

4. Skoro zaświadczenia kwalifikacyjne wydane po 4 czerwca 1998 r. przez byłych członków nie istniejących już komisji były nieważne od samego początku, to nie mogły one „utracić” swojej ważności z dniem 31 grudnia 1999 r. Jednakże przywołanie tej daty w pierwszym z cytowanych pism może niezorientowanemu czytelnikowi sugerować, że wpływ na ważność omawianych zaświadczeń wywarła nowelizacja art. 70 ust. 2 Prawa energetycznego, w którym data ta występowała.

Powtórzmy więc, że jedną z intencji cytowanego art. 70 ust. 2, **w pierwotnym brzmieniu**, było skrócenie – do 31 grudnia 1999 r. – mocy obowiązującej wydanych wcześniej zaświadczeń, jeżeli zamieszczona w nich data wskazywała okres dłuższy. Po nowelizacji, dokonanej ustawą z dnia 10 września 1999 r. przepis ten (w cytowanym wyżej brzmieniu) nie zawiera już takiego ograniczenia. Tym bardziej więc zmiana ta nie mogła mieć żadnego wpływu na „przywrócenie” ważności – na okres do 31 grudnia 1999 r. – świadectwom kwalifikacyjnym wydanym nielegalnie.

* * *

Cytowane wyżej rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 16 marca 1998 r. w sprawie wymagań kwalifikacyjnych dla osób zajmujących się eksploatacją urządzeń, instalacji i sieci oraz trybu stwierdzania tych kwalifikacji, rodzajów instalacji i urządzeń, przy których eksploatacji wymagane jest posiadanie kwalifikacji, jednostek organizacyjnych, przy których powołuje się komisje kwalifikacyjne, oraz

wysokości opłat pobieranych za sprawdzenie kwalifikacji **zostało znolizowane** rozporządzeniem z dnia 20 stycznia 2000 r., które zostało ogłoszone w Dz. U. Nr 15, pod poz. 187 i weszło w życie 22 marca 2000 r. (patrz str. 36 – red. Biuletynu URE).

W § 6 skreślono ust. 2, który upoważniał kierowników jednostek organizacyjnych, przy których działają komisje kwalifikacyjne, do określenia szczegółowego zakresu wymagań dla osób egzaminowanych. Tak więc zakres egzaminu określa bezpośrednio § 6 rozporządzenia. W § 8 pkt 1 doprecyzowano, że stawiany kandydatom na przewodniczących komisji kwalifikacyjnych i ich zastępców wymóg posiadania co najmniej pięcioletniego stażu pracy dotyczy **przy eksploatacji urządzeń, instalacji i sieci energetycznych**. W wyniku zmiany § 9 ust. 1 – przewodniczącym zespołu egzaminacyjnego może być nie tylko przewodniczący komisji i jego zastępca, ale także inny członek komisji – jeżeli spełnia wymagania przewidziane dla przewodniczącego. Opłata za przeprowadzenie egzaminu (§ 14 ust. 1 w nowym brzmieniu) pobierana będzie od osób kierujących wnioskami w tej sprawie – w wysokości **10%** najniższego wynagrodzenia za pracę pracowników, ogłaszanego przez ministra właściwego do spraw pracy, obowiązującego w dniu złożenia wniosku. Kilku zmian dokonano także w załączniku do rozporządzenia.

* * *

Projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo energetyczne, nad którym trwają zaawansowane prace legislacyjne w Sejmie, przewiduje m. in. zmianę art. 54. Zmiana ta sprostada się do wprowadzenia kadencyjności komisji kwalifikacyjnych (3 lata) oraz określenia przypadków, w których można odwołać członka komisji przed upływem kadencji.

Autor jest dyrektorem Biura Prawnego URE

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI

z dnia 20 stycznia 2000 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie wymagań kwalifikacyjnych dla osób zajmujących się eksploatacją urządzeń, instalacji i sieci oraz trybu stwierdzania tych kwalifikacji, rodzajów instalacji i urządzeń, przy których eksploatacji wymagane jest posiadanie kwalifikacji, jednostek organizacyjnych, przy których powołuje się komisje kwalifikacyjne, oraz wysokości opłat pobieranych za sprawdzenie kwalifikacji.

(Dz. U. Nr 15, poz. 187, z dnia 7 marca 2000 r.)

Na podstawie art. 54 ust. 6 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. Nr 54, poz. 348 i Nr 158, poz. 1042, z 1998 r. Nr 94, poz. 594, Nr 106, poz. 668 i Nr 162, poz. 1126 oraz z 1999 r. Nr 88, poz. 980, Nr 91, poz. 1042 i Nr 110, poz. 1255) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 16 marca 1998 r. w sprawie wymagań kwalifikacyjnych dla osób zajmujących się eksploatacją urządzeń, instalacji i sieci oraz trybu stwierdzania tych kwalifikacji, rodzajów instalacji i urządzeń, przy których eksploatacji wymagane jest posiadanie kwalifikacji, jednostek organizacyjnych, przy których powołuje się komisje kwalifikacyjne, oraz wysokości opłat pobieranych za sprawdzenie kwalifikacji (Dz. U. Nr 59, poz. 377) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 6 skreśla się ust. 2 i oznaczenie ust. 1;
- 2) w § 8 na końcu pkt 1 skreśla się przecinek i dodaje się wyrazy „przy eksploatacji urządzeń, instalacji i sieci energetycznych”;
- 3) w § 9:
 - a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Komisja kwalifikacyjna przeprowadza egzamin na stwierdzenie kwalifikacji w zespołach, zwanych dalej „zespołami egzaminacyjnymi”, złożonych co najmniej z trzech osób. Przewodniczącym zespołu egzaminacyjnego może być przewodniczący komisji kwalifikacyjnej, jego zastępca lub inny członek komisji wyznaczony przez przewodniczącego komisji spełniający wymagania, o których mowa w § 8 pkt 1.”
 - b) w ust. 2 po wyrazach „zespołu egzaminacyjnego” skreśla się wyrazy „wyznaczony przez przewodniczącego komisji”;

- 4) w § 11 w ust. 2 w pkt 3 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) wskazanie daty ogłoszenia wyniku egzaminu w przypadkach, o których mowa w § 9 ust. 8.”;
- 5) w § 14 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Za przeprowadzenie egzaminu na stwierdzenie kwalifikacji, o których mowa w rozporządzeniu, pobierane są od osób kierujących wniosek opłaty egzaminacyjne w wysokości 10% najniższego wynagrodzenia za pracę pracowników, ogłaszanego przez ministra właściwego do spraw pracy, obowiązującego w dniu złożenia wniosku.”;
- 6) w załączniku nr 1:
 - a) w grupie 1 w pkt 1 wyrazy „napięcie znamionowe” zastępuje się wyrazami „wysokość napięcia znamionowego”;
 - b) w grupie 2:
 - w pkt 1 wyraz „i” zastępuje się wyrazem „oraz”, a po wyrazie „wzwyż” dodaje się przecinek,
 - w pkt 3 wyraz „i” zastępuje się wyrazem „oraz”, a po wyrazie „wzwyż” dodaje się przecinek,
 - w pkt 5 skreśla się wyrazy „i 5”,
 - w pkt 7 wyraz „i” zastępuje się wyrazem „oraz”, a po wyrazie „powietrza” dodaje się przecinek,
 - c) w grupie 3 na końcu pkt 8 po przecinku dodaje się wyrazy „w tym kotły”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Gospodarki: J. Steinhoff

Zapraszamy na stronę internetową
www.ure.gov.pl

SŁOWNIK REGULACJI I REGULATORA

Średni ważony koszt kapitału jest to średnia ważona kosztu poszczególnych składników tego kapitału (akcji uprzywilejowanych, akcji zwykłych, kredytów długoterminowych i obligacji oraz zysku zatrzymanego). Powinien on być równy rynkowej stopie zwrotu niezbędnej do zachowania wartości przedsiębiorstwa lub ceny akcji. Średni ważony koszt kapitału może być obliczony na podstawie następującego wzoru:
 $WACC = w_k k_D(1-T) + w_k k_U + w_k k_Z + w_k k_E$, gdzie:
 WACC – średni ważony koszt kapitału, (ang. Weighted Average Cost of Capital)

w_D – udział kredytów długoterminowych i obligacji w całym kapitale,
 k_D – stopa procentowa od długu,
 T – krańcowa stopa opodatkowania przedsiębiorstwa,
 w_U – udział akcji uprzywilejowanych w całym kapitale,
 k_U – koszt akcji uprzywilejowanych,
 w_Z – udział zwykłego kapitału akcyjnego (tj. akcji zwykłych i zysków zatrzymanych) w całym kapitale,
 k_Z – stopa dochodu wymagana od akcji zwykłych,
 w_E – udział nowo emitowanych akcji zwykłych w całym kapitale,
 k_E – koszt nowo emitowanych akcji zwykłych.

(K. G.)

Docelowa (optymalna) struktura kapitału – kombinacja udziałów procentowych zadłużenia, akcji uprzywilejowanych i zwykłych przy której następuje minimalizacja średniego ważonego kosztu kapitału. Przedsiębiorstwo postępując racjonalnie będzie starało się uzyskać docelową strukturę kapitału, a przypadku pozyskiwania nowego kapitału będzie starać się utrzymać rzeczywistą strukturę zbliżoną lub równą optymalnej.

(K. G.)

Koszt długu po opodatkowaniu jest to stopa procentowa od długu pomniejszona o oszczędności podatkowe wynikające z faktu odliczania odsetek od podstawy opodatkowania. Koszt długu po opodatkowaniu jest równy $k_D(1-T)$, gdzie:
 k_D – stopa procentowa od długu,
 T – krańcowa stopa opodatkowania przedsiębiorstwa.

(K. G.)

Koszt akcji uprzywilejowanych jest to stopa dochodu, której wymagają inwestorzy od akcji uprzywilejowanych przedsiębiorstwa. Obliczany jest na podstawie następującego wzoru:
 $k_U = D_U / P_N$, gdzie:
 k_U – koszt akcji uprzywilejowanych,
 D_U – dywidenda przypadająca na akcje uprzywilejowane,
 P_N – cena emisyjna netto akcji uprzywilejowanych (uwzględniająca koszty emisji).

(K. G.)

Koszt nie podzielonych zysków (zatrzymanych) jest stopą dochodu wymaganą przez akcjonariuszy od kapitału akcyjnego, jaki firma otrzymuje dzięki tym nie podzielonym zyskom. Powodem, dla którego należy przypisać koszt kapitału zyskom zatrzymanym jest zasada kosztów utraconych korzyści. Zyski po opodatkowaniu należą do akcjonariuszy zwykłych (akcjonariusze uprzywilejowani otrzymują dywidendę, a wierzyciele odsetki) i mogą zostać im wypłacone w formie dywidendy, lub też mogą zostać zatrzymane w celu ich reinwestowania w przedsiębiorstwie. W przypadku gdy przedsiębiorstwo zdecydowało się zatrzymać zyski pojawi się koszt utraconych korzyści, bowiem akcjonariusze mogliby otrzymać dywidendy i zainwestować je gdzie indziej. Przedsiębiorstwo powinno więc zarobić na nie podzielonych zyskach przynajmniej tyle ile sami akcjonariusze są w stanie uzyskać na alternatywnych inwestycjach o podobnym ryzyku. Koszt nie podzielonych zysków obliczyć można wykorzystując następujące równania:

 $k_Z = k_{RF} + RP = (D_1/P_0) + g$, gdzie:

k_Z – koszt nie podzielonych zysków (stopa dochodu wymagana od akcji zwykłych),
 k_{RF} – wolna od ryzyka stopa procentowa,
 RP – premia za ryzyko od akcji przedsiębiorstwa,
 D_1 – oczekiwana dywidenda w następnym roku,
 P_0 – bieżąca cena akcji,
 g – oczekiwana stopa wzrostu dywidendy (w przypadku gdy dywidendy będą rosły według stałej stopy, będzie to oczekiwana stopa wzrostu ceny akcji).

(K. G.)

Koszt nowo emitowanych akcji zwykłych jest to koszt nowo pozyskiwanego kapitału akcyjnego zwykłego, opierający się na koszcie nie podzielonych zysków, ale podwyższony o koszty sprzedaży nowo emitowanych akcji. Można go przedstawić za pomocą wzoru:

 $k_E = D_1 / \{P_0(1-F)\} + g$, gdzie:

k_E – koszt nowo emitowanych akcji zwykłych,
 D_1 – oczekiwana dywidenda w następnym roku,
 P_0 – bieżąca cena akcji,
 F – koszt sprzedaży, wyrażony w procentach, poniesiony przy sprzedaży nowej emisji akcji,
 g – oczekiwana stopa wzrostu dywidendy (w przypadku gdy dywidendy będą rosły według stałej stopy, będzie to oczekiwana stopa wzrostu ceny akcji).

(K. G.)

Wartość zaktualizowana netto (ang. Net Present Value – NPV) jest to jedna z metod oceny projektów inwestycyjnych. Polega ona na zdyskontowaniu przyszłych przepływów środków pieniężnych na moment rozpoczęcia realizacji projektu inwestycyjnego. Wartość zaktualizowaną netto NPV oblicza się na podstawie następującego równania:

$$NPV = \sum_{t=0}^n \frac{CF_t}{(1+r)^t}, \text{ gdzie:}$$

NPV – wartość zaktualizowana netto,
 CF_t – przepływy pieniężne netto (wpływy – wydatki) w okresie t ,
 r – przyjęty poziom stopy dyskontowej,
 t – kolejny numer okresu ($t = 0, 1, 2, \dots, n$).

Stopa dyskontowa ustalana jest na podstawie rynkowych stóp procentowych dla kredytów długoterminowych. Stopa ta odzwierciedla minimalną wymaganą przez inwestorów stopę zysków poniżej której realizacja danego przedsięwzięcia jest nieopłacalna – porównywalne dochody można uzyskać inwestując posiadane środki pieniężne w bezpieczne papiery wartościowe (np. obligacje skarbowe). Rozpatrywane przedsięwzięcie inwestycyjne jest opłacalne wtedy gdy NPV przyjmuje wartość dodatnią. W przeciwnym przypadku oceniane przedsięwzięcie inwestycyjne jest nierentowne i powinno zostać odrzucone.

(K. G.)

Wewnętrzna stopa zwrotu (ang. Internal Rate of Return – IRR) jest to stopa dyskontowa przy której zaktualizowana wartość netto przepływów pieniężnych jest równa zero. Wartość wewnętrznej stopy zwrotu można wyznaczyć na podstawie następującego równania:

$$\sum_{t=0}^n \frac{CF_t}{(1+IRR)^t} = 0, \text{ gdzie:}$$

IRR – wewnętrzna stopa zwrotu,
 CF_t – przepływy pieniężne netto (wpływy – wydatki) w okresie t ,
 t – kolejny numer okresu ($t = 0, 1, 2, \dots, n$).

Przedsięwzięcie inwestycyjne jest opłacalne wówczas, gdy wewnętrzna stopa zwrotu jest równa bądź wyższa od najniższej stopy rentowności możliwej do zaakceptowania przez inwestora.

(K. G.)

ERRATA

– Biuletyn Urzędu Regulacji Energetyki nr 3/2000

Tabela zamieszczona na str. 10 powinna wyglądać jak poniżej:

Rys. 2. Przeciętna cena jednostkowa w grupie C

